
„Un roman amuzant, pasionant și incitant"
Rendezvous with Romance
Contele și curtezana
CHRISTI CALDWELL

CHRISTI CALDWELL
CONTELE ŞI CURTEZANA
SERIA FETE ŞI SECRETE 5

***The Spitfire by* Christi Caldwell**

Copyright © 2019 Christi Caldwell incorporated
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing,
Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CALDWELL, CHRISTI
Contele şi curtezana / Christi Caldwell
trad. din lb. engleză: Carmen Pleşa – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6495 – 2
I. Pleşa, Carmen (trad.)
821.111
Christi Caldwell
Traducere din limba engleză Carmen Pleşa
LITERA
Bucureşti
2020

Plănuiam ca seria mea Fete şi secrete *să aibă doar patru cărţi. Asta până într-o dimineaţă – mai precis în toiul nopţii, când îţi vin toate ideile geniale –, când un personaj mi-a atras atenţia. Mi-a furat somnul în acea noapte şi în nopţile care au urmat, cerându-mi să-i spun povestea. Acel personaj era Clara Winters. Clara e un personaj secundar în romanul meu* Onoarea unui tâlhar. *Clara m-a fascinat chiar din momentul în care a apărut. Era puternică, directă şi cinstită. Dar în acelaşi timp avea o anumită vulnerabilitate. Era o femeie cu un trecut întunecat. Dar trecutul ei nu o făcea mai puţin demnă de un viitor fericit.*

Din fericire, editorul meu a fost de acord cu mine.

Alison, când am venit la tine, dorindu-mi să scriu povestea Clarei, m-ai ajutat, aşa cum faci mereu. Îţi mulţumesc că ai crezut în eroina mea şi în mine, ca autor!

Povestea Clarei îţi este dedicată.

Partea întâi

Furtuna

Capitolul 1

Estul Londrei, 1826

Henry March, conte de Waterson, ducea o viaţă foarte ordonată. Fiecare minut al zilei era bine stabilit, organizat conform unui program pus la punct, pe care îl urma cu sfinţenie.

Însă îi scăpase un amănunt din acea organizare meticuloasă a propriei existenţe. Un aspect la care nu se gândise prea mult până atunci: cum avea să moară.

Dacă s-ar fi ocupat şi de acel aspect, având în vedere viaţa lui aşezată, potrivită, de lord vigilent, fiu ascultător, frate devotat, s-ar fi aşteptat să-şi încheie socotelile cu viaţa din postura de bătrân senil pe care îl lăsaseră de mult timp vederea şi auzul.

Probabil că i-ar fi stat la căpătâi o soţie şi doi fii – adică moştenitorul şi rezerva, lucruri necesare pentru a duce titlul nobiliar mai departe. Bineînţeles, un nobil ar fi trebuit să fie căsătorit ca să poată lăsa în urmă o văduvă şi copii.

Dar soarta avusese alte planuri cu Henry. Căci se părea că era deja pe punctul de a-şi da duhul şi nici vorbă să fi fost în patul său cu baldachin, cu toată familia la căpătâi. Ci într-un loc pe care cu greu şi l-ar fi putut imagina vreodată: pe piatra cubică umedă şi murdară din St. Giles, cu faţa în jos şi pe jumătate scufundată într-o baltă.

Henry zăcea cu ochii închişi pe o stradă din unul dintre cele mai rău famate cartiere din Londra.

„Sunt mort”.

Se întâmplase atât de repede, de neașteptat! Doi indivizi mascați veniseră din spate. Simțise lama cuțitului cum îi intrase adânc în carne, apoi totul se stinsese.

Și totul pentru că voise să facă un lucru bun. Nici când era gata să își dea duhul, Henry nu putea să nu vadă ironia propriei morți. El, membru de vază al parlamentului, decis să lupte pentru formarea unei forțe de poliție care să deservească întreaga Anglie, să fie scos din joc tocmai când cerceta una dintre cele mai periculoase zone din Londra.

Numai că…

Henry reuși să-și deschidă ochiul stâng, care nu se afla în băltoacă.

Bineînțeles, cineva care murise nu mai simțea durere. Cu excepția cazului în care ratase drumul spre rai și ajunsese în fundul iadului. Ceea ce, dacă se gândea la anumite greșeli pe care le făcuse în viață, nu era exclus.

Dar simțea durere: pornea din partea stângă și era atât de puternică, încât îi provoca o senzație de vomă care îi urcase până în gât. O parte din corp îi pulsa precum o rană, iar durerea îi radia în tot corpul.

Din cauza atacului. Din pricina felului în care fusese aruncat în aer. Apoi din cauza modului în care căzuse.

Și mai erau fiorii reci provocați de faptul că zăcea ud pe una dintre cele mai nemiloase străzi din estul Londrei.

Dar, când mureau, oamenii n-ar fi trebuit să simtă absolut nimic.

Deci Henry nu era mort. Era pe moarte.

Un zgomot frenetic de pași se auzi dinspre colțul străzii.

Închizând ochii, Henry spuse în gând o rugăciune către un Dumnezeu pe care îl neglijase constant în existența lui de până atunci. Când avusese probleme în trecut, se adresase polițiștilor, nu divinității.

Pașii se domoliră când ajunseră aproape de el, călcând prin băltoace.

— Ce dracu’, ia uite…

Pentru Henry era limpede că nici Dumnezeu nu mai avea cum să-l ajute în situația aceea.

— Ţi-am zis că nu avea cum să ajungă prea departe, spuse celălalt bărbat, cu o voce aspră. L-am zdruncinat bine!

Cei doi care îl atacaseră pe Henry se opriră să se uite la corpul prăbuşit.

— O fi mierlit-o? se auzi glasul atacatorului, care tăie aerul altfel liniştit al Londrei.

Asta era exact întrebarea pe care şi-o pusese Henry în acea noapte.

— Dracu' ştie!

Vocea fusese gravă şi aspră, dar ezitantă.

Cele două brute mascate care îl atacaseră mai devreme se aplecau acum asupra lui. Mai mult îi simţea decât îi vedea, sub razele slabe ale lunii care apăreau din când în când de după o perdea de nori groşi.

— Bagă-i cuţitul în piept! Ca să fim siguri că a crăpat.

— Bagă-i-l tu!

— Eu deja l-am tăiat o dată. E rândul tău!

Se pregăteau să-l înjunghie din nou. Henry înţelese şi reţinu acest fapt în felul organizat care îl caracteriza. Numai că de această dată conştientizarea era însoţită de o bine-venită amorţire a simţurilor.

Unul din atacatori mârâi, în timp ce complicele său îl împinse.

— Vrei să mă bagi pe mine în belea, să fiu eu ăla care a ucis un nobil. Drept ar fi să-l înjunghii şi tu!

— Oricum e mort, rânji celălalt bărbat. Ce rost mai are?!

În timp ce atacatorii lui se certau, Henry simţi cum i se întunecă mintea. Discuţia celor doi părea din ce în ce mai îndepărtată şi mai greu de înţeles, până când dispăru de tot.

Se luptă cu ceaţa care îi cuprindea simţurile. Ştia că, dacă se lăsa pradă acelui întuneric, nu avea să mai deschidă ochii niciodată. Şi mai ştia că nu voia să moară aşa. Nu acolo. Nu atunci.

Dar efortul se dovedi peste puterile sale. Întunericul îl cuprinse.

*

Când îşi reveni, un val de confuzie îi întunecase mintea, iar pleoapele şi le simţea ca de plumb. Se chinui să deschidă ochii.

Unde era? Şi de ce îl durea o parte a corpului, având senzaţia că însuşi diavolul răsucea un cuţit în el?

— N-am zis că…

Vocea guturală cu accent de mahala pătrunse în ceaţa care îi învăluia mintea. Începu să-şi amintească: se întâlnise cu alţi membri ai parlamentului, care nu erau de acord cu planul său de a face ordine pe străzile rău famate din estul Londrei. Apoi merseseră pe acele străzi, după care se despărţiseră.

Primul lucru pe care îl conştientiză Henry fu o voce. Una necunoscută. Şi totuşi, nu era complet nefamiliară. De unde o ştia? De ce ştia acea voce vulgară specifică zonei din estul Londrei? Şi deodată îşi aminti.

Atacul. Cum fusese târlhărit pe stradă. Probabil îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva secunde. Îi scăpă un geamăt nenorocit.

Atacatorii lui amuţiră.

— Ce a fost asta?

S-a auzit un mormăit de nemulţumire, urmat de o înjurătură.

— Ce dracu’ crezi că a fost?!

Pe lângă agonia provocată de rană, Henry trebuia să mai îndure ceva: teroarea. Şi o dorinţă nebună de a scăpa.

„Nu pot să mor…”

Adunându-şi ultimele forţe, într-o încercare disperată de a rămâne în viaţă, Henry îşi propti mâinile pe piatră cubică, încercând să se ridice. Avea un singur gând: *să scape* de acolo.

Dar se părea că soarta, Dumnezeu ori diavolul aveau alte planuri cu el în acea seară.

Se prăbuşi, slăbit din cauza rănilor pe care le suferise. Chinuindu-se să-şi ridice mâna, conştient fiind că întreaga

lui viaţă – ori ce rămăsese din ea – depindea de acea mişcare, Henry îşi scoase portofelul de sub haină.

— Bani, reuşi să îngâne. Am bani!

Cu greu aruncă portofelul în direcţia celor doi, iar obiectul ateriză cu un clinchet de metal care făcu lăcomia să joace în ochii agresorilor.

Cei doi schimbară o privire, iar în următoarea secundă se aruncară asupra portofelului.

Cel mai solid reuşi să ajungă primul la el şi îi dădu partenerului său o scatoalcă pentru îndrăzneala de a fi încercat să i-o ia înainte.

— Ţi-am zis că nu e mort, se plânse el, în timp ce-şi îndesa portofelul în haina de lână pătată şi zdrenţuită.

— Nu mi-ai zis! M-ai întrebat, şi eu ţi-am zis că, dacă vrei să-i faci felul, n-ai decât! răspunse celălalt.

— Chiar nu e nevoie să faceţi asta, spuse Henry cu o voce slabă, pe care abia şi-o auzea. Vă rog, nu faceţi asta!

Era o rugăminte pe care, având în vedere viaţa demnă pe care o dusese până atunci, îi fu greu să o rostească. Chiar şi în acele momente, în care stătea faţă în faţă cu moartea.

— Nu ne spui tu ce să facem sau să nu facem!

Cu un mârâit, cel mai solid dintre atacatori îşi îndesă piciorul în rana lui sângerândă. Henry ţipă, scoţând un sunet subţire şi slab, dar celălalt atacator îl lovi în faţă.

— Tacă-ţi fleanca! îl avertiză el pe Henry, săgetându-l cu privirea.

Gura i se umplu de gustul metalic al sângelui, care îi aluneca spre gât. Se înecă şi scuipă în băltoaca de alături, deja colorată în roşu din cauza rănilor.

— Mda, bine, o să-i vin eu de hac, mormăi una dintre brute.

Se auzi sunetul ascuţit al unei lame pregătite de înjunghiat.

Henry închise ochii. Gata. Voiau să-l omoare. Acum. Exact în secunda aceea se pregăteau să înfigă din nou cuţitul în el.

— Nu faceţi asta… şopti Henry, străduindu-se ca

ultimele sale cuvinte să sune ca o comandă, nu ca o rugăminte disperată.

Din depărtare se auzi ecoul copitelor unui cal, ceea ce îi opri pe atacatori. Deocamdată.

— La dracu', nu putem să facem asta aici, mormăi cel mai pirpiriu dintre atacatori. Apucă-l de picioare!

— Apucă-l tu de picioare, iar eu îl iau de mâini.

— Nu mai comenta atât! Vrei să ne vadă cineva?

În timp ce unul îl luă de mâini, iar altul de picioare, totul începu să se întunece în mintea lui Henry, ca şi cum cineva trăgea cortina.

— Ce dracu', e mai greu decât credeam!

— Vă dau mai mulţi bani, şopti Henry, în timp ce tâlharii se chinuiau să-l ridice.

Risca să fie înjunghiat din nou şi simţea cum disperarea îi urca până în gât, dar, la naiba, nu avea de gând să se umilească în ultimele clipe ale vieţii, cerşind îndurare!

— Să ne dai mai mulţi bani? Şi cum vei face asta? Ne vei invita frumos în casa ta din centrul oraşului şi ne vei umple de bani? mormăi tâlharul, gâfâind din cauza efortului. Ia zi, ai ceas la tine?

Avea. Un ceas de aur. Un inel cu blazon. Un portvizit de argint, cu cărţile lui de vizită în interior. I-ar fi luat tot şi apoi l-ar fi omorât oricum.

— Nu ai vrea să ne grăbim? scânci celălalt tâlhar. Mi s-a părut că aud pe cineva, iar tu stai la discuţii cu bogătaşul ăsta.

Apoi, ca şi cum Henry era de vină, bărbatul îl lovi cu putere.

Se auzi un zgomot de oase frânte, urmat de un nou jet de sânge.

Atacatorul său jubilă:

— Eh, acum nu prea mai arăţi a nobil prezentabil cu nasul ăsta spart!

Căutând ultima urmă de energie din corp, Henry începu să se zbată şi lovi cu picioarele. Gestul îl luă prin surprindere pe cel care îl căra de picioare. Îl scăpă. Celălalt,

care îl căra de sub braţ, din cauza excesului de greutate lăsat deodată pe el, se împiedică şi-l scăpa şi el pe Henry din strânsoare.

Cu o putere herculeană, venită din dorinţa de a supravieţui cu orice preţ, Henry se ridică în picioare.

Ţinându-se de partea cu rana, încercă din nou să scape.

Sângele i se scurgea printre degete. Lichidul cald şi lipicios îi trecea prin pielea mănuşilor.

Gâfâind din pricina efortului, Henry se clătină, iar picioarele i se înmuiară. Simţea cum toată energia rămasă i se scurgea din corp.

Se împiedică şi, prea slăbit şi ca să se mai ţină de rana care sângera, căzu în genunchi.

Lovitura o simţi înainte să ajungă la pământ.

Unul din atacatori îl lovise cu putere în moalele capului.

Lumini îi dansară în spatele ochilor, pâlpâitoare, vii şi luminoase precum nişte stele false pe cerul nopţii din mizerabilul St. Giles. Căzu pe burtă. Obrazul i se zdrobi de o piatră spartă. Colţurile acesteia îi sfâşiară carnea.

De data aceasta, când hoţii îl prinseră şi începură să-l târască, nu mai opuse rezistenţă. Se lăsă în mâinile destinului inevitabil care părea să-l aştepte.

Şi nu-şi mai aminti nimic altceva.

Capitolul 2

Oricine trăise şi supravieţuise pe străzile din estul Londrei ştia cu siguranţă un lucru: nu trebuia să se bage în treburile altora.

Dacă ajutai pe cineva aflat la ananghie, nu aveai cum să sfârşeşti bine. De fiecare dată, sacrificiul acela aducea moartea, nimic altceva.

Ca fostă prostituată, apoi matroană şi acum, în sfârşit, o femeie cu un viitor în faţă, Clara Winters ştia foarte bine

că singura soluţie era să părăsească zona. Să se întoarcă şi să se îndepărteze de scena cutremurătoare care se desfăşura la câţiva paşi de ea, unde două brute târau de mâini şi de picioare un corp inert.

Se hotărî să plece. Să se răsucească pe călcâie şi să găsească un alt drum ca să ajungă la modestul apartament pe care îl închiriase, pentru a evita tragedia care se desfăşura în faţa ei.

Dar nu reuşi. Dintr-un motiv mai puţin aşteptat: cizmele.

O pereche care încă strălucea, cu un ciucure de aur care atârna de una din încălţări.

Şi deodată îşi dădu seama că nu avea în faţă o bătaie obişnuită între beţivi. Victima părea să fie un nobil, vreun filfizon care se aventurase în mahalaua care devora oamenii de toate rangurile şi mărimile.

„Omul ăsta nu e problema ta”.

De fapt, Clara avea destule probleme şi chiar nu era nevoie să mai adauge una care nici nu o privea.

Cei doi tâlhari ajunseră la o intersecţie unde se aflau două case în ruină şi începură să-şi tragă prada pe o alee întunecată.

Şi apoi dispărură din raza ei vizuală. Clara ştia cu precizie ce soartă îl aştepta pe străinul inconştient. Pentru că regulile de conduită din înalta societate nu se mai aplicau în momentul în care păşeai în mahala.

„La naiba cu toate!”

Ridicându-şi fustele, Clara scoase pistolul ascuns în cizmă, şi o zbughi în direcţia în care dispăruseră cei trei.

„Nimic bun nu poate ieşi din asta. Nimic bun”.

Deşi cuvintele acestea îi bubuiau în urechi, nu se opri din alergat până ce nu ajunse la intersecţia dintre Earl Street şi Great & Little.

— Suntem destul de departe. Nimeni n-o să… Termină-l repede…

Restul cuvintelor pronunţate de matahală se pierdură.

Cu pieptul zguduit de efort, Clara se strădui să-şi controleze respiraţia şi bătăile inimii. Trebuia să existe o

ieşire din situaţia asta.

Dacă una din regulile de bază din St. Giles era să nu te bagi în treburile altora, la fel de cunoscut era faptul că, dacă erai prins în mijlocul unei nelegiuiri, cea mai bună soluţie era să fugi şi să-ţi salvezi spatele.

Lăsându-se pe vine, Clara studie rapid terenul. Ceaţa londoneză pătrunzătoare acoperea pavajul denivelat. Aplecându-se, pipăi pietrele din caldarâm până când reuşi să desprindă una.

Clara aruncă proiectilul improvizat spre alee. Piatra ricoşă cu zgomot, provocând un ecou puternic între cele două clădiri părăsite.

Se auzi o şoaptă încărcată de teroare.

— Ce-a fost asta?

— Nimic. Dă-i înainte!

— E cineva aici!

— Nu e nimeni! ţipă celălalt la el. La naiba, fricos mai eşti! Dacă nici acum n-ai curaj, îl înjunghii eu din nou!

„Din nou”.

În timp ce tâlharii începură să se împingă şi să se certe, nepunându-se de acord cine avea să dea următoarea lovitură, Clara ducea o luptă cu ea însăşi.

Deci tâlharii îl înjunghiaseră o dată pe străin. Inert, cum părea când îl văzuse prima dată târât pe străzi de ce doi, era foarte posibil să fi fost deja mort. Ceea ce făcea ca intervenţia ei în această situaţie să fie şi mai prostească. Nimic bun nu avea să iasă dacă îşi băga nasul într-o treabă care nu era a ei şi nici nu făcea vreo faptă bună ajutând o persoană întrucât era deja moartă.

— Hai, termină-l, dacă tot zici…

Clara închise ochii. „La naiba!”

Întotdeauna fusese fricoasă. Fusese slabă, iar din acest motiv ratase prea multe ocazii.

Clara deschise ochii.

— Are dreptate! ţipă ea, rămânând ascunsă în umbră. Este cineva aici!

Avertizarea el fu urmată de tăcere, urmată de şoapte disperate.

— La dracu’, ţi-am zis! Vom ajunge cu ştreangul de gât!

— Nu ne va spânzura nimeni, idiotule! Nu te mai opreşti din trăncănit. Nu-i poliţist. E vreo muiere blestemată, spuse celălalt, îndesându-şi masca în buzunarul hainei.

— Îndepărtaţi-vă de domnul acela! strigă Clara peste schimbul de replici dintre cei doi. Mergeţi în treaba voastră, mai adaugă ea.

Cererea ei fu întâmpinată cu râsete.

— Pleacă de aici, târfă proastă, ca altfel tu urmezi!

Târfă fusese şapte ani mizerabili, dar, când o femeie renunţa la a-şi vinde corpul pe bani, tot prostituată rămânea în ochii celorlalţi. Chiar şi aşa, Clara ar fi mers mai degrabă în picioarele goale până la capătul lumii, decât să se lase zdrobită de un criminal. Ridicând pistolul, păşi spre capătul aleii. Îi zări pe cei doi în întuneric: doi bărboşi cât nişte urşi, îmbrăcaţi în haine rupte, care l-ar fi făcut şi pe diavol să se gândească de două ori înainte să se pună cu ei.

Clara însă avusese de-a face de prea multe ori cu genul acesta de oameni. O figură pe care o ura din tot sufletul îi apăru deodată în minte. Un om care înrobise multe persoane ca să se îmbogăţească.

Şi care îi furase Clarei libertatea şi posibilitatea de a decide în privinţa propriului destin.

— Eşti nebună! şuieră unul dintre tâlhari.

Clara îndreptă ţeava pistolului spre el.

— Poate că sunt, spuse ea trăgându-se mai aproape şi măsurându-i din priviri.

Cu capetele pleşuve din care li se scurgea transpiraţia pe obrajii acoperiţi de bărbile groase şi cu hainele lor răpciugoase, cei doi ar fi trecut drept gemeni identici dacă nu ar fi existat între ei o diferenţă de greutate şi de statură. Clara se opri la o distanţă care îi punea pe cei doi în bătaia pistolului.

— Poate că nebună, dar voi cum sunteţi dacă refuzaţi să plecaţi când un pistol e îndreptat spre voi? întrebă ea cu calm.

— Nu ne împuşcă, Judecătorule!

Însă o undă de nelinişte străbătu vocea tâlharului, transformând afirmaţia într-o întrebare.

„Judecătorul”. Deci primul tâlhar era Judecătorul.

Erau fie aroganţi, fie extrem de proşti dacă îşi spuneau pe nume în faţa ei.

Sau poate era încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a felului în care bărbaţii, de orice rang, subestimau femeile.

— Şi n-are decât un glonţ…

— Sunt iute la tras şi chiar mai rapidă la reîncărcat, spuse Clara pe un ton de gheaţă, care făcu să se scurgă culoarea din obrajii celui care îşi spunea Judecătorul.

— Ai auzit ce a spus? se bâlbâi cel mai fricos – ori poate mai înţelept – din cei doi.

Partenerul său îl înghionti.

— Ce prost eşti! Sigur că nu ne va împuşca şi nici nu va reîncărca pistolul. Ţine-l tu pe ăsta, că mă ocup eu de ea…

Să se ocupe de ea.

Orice persoană normală s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi luat-o la sănătoasa în loc să rămână şi să se lupte pentru un om care nu părea să se fi mişcat de când îl văzuse. Dar Clara se simţi cuprinsă de un calm de oţel.

— Stai pe loc! îl avertiză Clara, în timp ce tâlharul mai solid începu să se apropie de ea.

— Sau ce? o luă în zeflemea bărbatul. Mă vei împuşca?

Clara trase piedica pistolului, iar zgomotul metalic sună ca o avertizare pentru cei doi. Atacatorul se opri.

— Cu siguranţă!

Judecătorul rânji, lăsând să se vadă dantura îngălbenită, în care se căsca un gol în locul în care cândva fuseseră incisivii. Apoi începu să înainteze spre ea.

Întărindu-şi braţul, Clara trase. Se înfipsese bine pe picioare, ca să facă faţă reculului puternic al armei. Zgomotul provocat de împuşcătură se pierdu în ţipătul bărbatului care se oferise să se *ocupe* de ea. Acesta se prăbuşi la pământ, ţinându-se de umăr.

— Nenorocita dracului! horcăi tâlharul, cu privirea plină de durere şi de frică.

Cu o mişcare rapidă şi familiară, ca şi cum şi-ar fi trecut un pieptăn prin păr, Clara goli praful de puşcă şi încărcă un nou cartuş, înainte ca tâlharul fără nume să apuce să scoată măcar un sunet.

— Nu vă mai zic a doua oară! Lăsaţi omul în pace, le ceru ea, în timp ce un zâmbet zeflemitor îi înflori pe buze. Sau continuaţi, iar atunci am eu grijă să…

Nenorocitul care scăpase neîmpuşcat se chinuia deja să-şi ridice partenerul rănit. Îl apucă de sub braţ şi începu să-l târască pe lângă zidul opus, ţinându-se departe de Clara.

Femeia îi ţintui cu pistolul până când perechea dispăru din raza sa vizuală. Zgomotul paşilor se mai auzi o vreme, apoi deveni din ce în ce mai slab, până când încetă de-a binelea.

Îşi băgă pistolul în buzunarul cusut special pe sub pelerină şi se grăbi spre corpul abandonat de cei doi tâlhari. Şi se opri.

Presupunerea ei fusese greşită: omul care zăcea pe caldarâm cu faţa în jos nu era un filfizon. Filfizonii purtau satinuri ţipătoare şi pantaloni în culori vii. Aşa cum zăcea cu faţa îngropată în pavaj şi părul năclăit de sânge şi de noroi, era greu să-i ghicească vârsta. Dar, la primă vedere, era sigură de un lucru: omul acesta nu făcea parte din ceata obişnuită de tinerei plictisiţi de universitate, care beau şi chefuiau prin locuri periculoase de care orice om întreg la minte ar fi fugit.

— Dar, din câte se pare, prostia îi afectează pe nobili indiferent de vârsta pe care o au, murmură ea, aşezându-se într-un genunchi lângă el.

Clara îi pipăi spatele, încercând să perceapă vreo mişcare şi, cum nu simţi nimic, îşi strecură mâinile pe sub el. Cu un icnet, reuşi să-l rostogolească. Sângele şi noroiul i se închegaseră pe faţă într-o murdărie închisă la culoare. Din nasul spart încă ţâşnea sânge.

Nasturii de la haină i se desfăcuseră în timpul

încăierării. Clara îi dădu îmbrăcămintea la o parte şi îi pipăi pieptul cu palma.

Şi apoi văzu, după ce îşi miji ochii în întuneric: pieptul i se mişca slab, abia simţit, în sus şi în jos. Dar se mişca.

Era în viaţă. Încă.

„La naiba!!”

Câteva şuviţe îi scăpaseră din pieptenii de păr. Le dădu după ureche cu un gest plin de nerăbdare.

Ridicându-se, Clara îi mai aruncă o privire cercetătoare victimei.

Şi acum ce să facă?

Putea foarte bine să-l lase acolo. Dacă ar fi făcut asta, soarta străinului era pecetluită. Să cheme un poliţist? Asta n-avea cum să se termine bine pentru ea: o fostă curtezană şi matroană găsise pe o alee un gentleman aproape mort. Ar fi avut multe explicaţii de dat.

Clara îl mai privi o dată şi ajunse la neplăcuta concluzie că exista doar o soluţie ca să nu sfârşească aruncată în închisoarea de la Newgate: să-l ia de acolo, să-i îngrijească rănile şi apoi să-l trimită în treaba lui.

„Şi ce se va întâmpla dacă moare sub supravegherea mea?” Bărbatul abia respira, era rănit şi sângera.

— Întotdeauna ai fost cam proastă, îşi şopti Clara în barbă. Dar poţi s-o faci.

De-a lungul timpului, ajutase multe persoane inconştiente, căzute pe străzile din Londra. Şi nu era nimic ce nu ar fi fost în stare să facă – în afară, bineînţeles, de a se băga în bucluc.

Bineînţeles, persoanele inconştiente pe care le ajutase în trecut fuseseră femei şi niciuna nu avea greutatea şi nici muşchii străinului care zăcea lângă ea. Avea totuşi extrem de multă experienţă în a se debarasa de beţivii care cădeau pe ea ca morţi, seceraţi de prea multă băutură.

Îşi puse mănuşile din piele şi se aşeză pe jos, lângă capul străinului. Îşi strecură mâinile pe după gâtul lui şi îl trase spre ea, până când bărbia bărbatului i se lipi de piept. Apoi, strecurându-şi un genunchi pe sub umărul lui stâng, îl

rostogoli pe o parte.

„La naiba!”

Nobilii nu erau persoane bine făcute şi musculoase. Nu, nu erau laţi în umeri şi nici musculoşi. Nu din experienţa pe care Clara o avusese cu ei. Iar experienţa ei era, din nefericire, vastă. Cei mai mulţi îşi căptuşeau hainele cu pernuţe ca să pară mai solizi. Alţii erau buhăiţi de la excesul de alcool şi de dulciuri, iar restul erau mult prea slabi.

Clara era pe cale să-şi mute ambii genunchi sub corpul inert.

Numai că…

Se opri şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu podul palmei. Poate că presupunerile ei fuseseră greşite. Dacă s-ar fi luat după calitatea hainelor pe care le purta acest nefericit plin de sânge, cu siguranţă avea de-a face cu un bărbat înstărit. Dar poate că era unul dintre aceia care reuşiseră în viaţă prin propriile forţe. Asta ar fi explicat de ce se afla în estul Londrei. Ar fi explicat, de asemenea, şi fizicul impunător.

Şi, pentru prima dată de când îşi băgase nasul în treaba aceea care nu era a ei, simţi o senzaţie euforică de uşurare, care o umplu cu o explozie de energie şi cu o determinare înzecită de a-l scoate pe străin din acel loc.

Clara avea încredere mai degrabă în bărbaţii şi femeile care reuşiseră în viaţă prin propriile puteri şi se temea de ei mai puţin decât de nobilii pe care nu te puteai baza niciodată.

Îşi băgă ambii genunchi sub corpul străinului şi se ţinu bine. Chiar dacă ştia cât era de voinic, după ce se tot chinuise în ultimele minute să-l mişte, tot nu era pregătită pentru greutatea lui.

Genunchii i se înmuiară şi fu nevoită să-şi adune toate puterile pentru a se echilibra.

Tocul cizmei drepte i se agăţă în pelerină. Se încurcă şi se chinui să se îndrepte.

Cine o fi fost persoană care decisese că fustele de orice fel erau obiectele vestimentare pe care o femeie

trebuia să le poarte? Erau nepractice, greoaie şi special concepute doar pentru a etala corpul unei femei.

— Sigur un bărbat, mormăi Clara.

Numai un bărbat putea fi autorul unei asemenea prostii.

Luă pistolul şi tocul acestuia din buzunarul interior al pelerinei şi le mută înapoi în cizmă. Desfăcu apoi catarama de la gât şi se eliberă de veşmântul de lână. Pelerina grea, căptuşită cu catifea, flutură şi căzu pe pământ cu un foşnet.

Îi aruncă o privire scurtă, încărcată de regrete. Poate că avea s-o găsească tot acolo la întoarcere. Numai că, având în vedere câţi bărbaţi, femei şi copii se strecurau prin fiecare gaură şi orice colţ de pe străzile din mahalaua londoneză, cu scopul de a găsi adăpost, protecţie ori să mai comită o infracţiune, nu prea avea speranţe că îşi mai putea recupera obiectul vestimentar. După ce îşi pierduse economiile strânse timp de cinci ani din cauza unui nenorocit care o escrocase, apoi investise ce îi mai rămăsese într-o afacere, nu mai avea bani pentru cheltuieli de lux, cum ar fi fost înlocuirea uneia din cele două pelerine pe care le deţinea.

Cu un oftat, Clara îşi îndreptă atenţia către silueta nemişcată care zăcea la picioarele ei. Îl apucă de partea de sus a braţelor, dar se opri din nou.

Oare mai respira?

Şi, extenuată de o zi grea, de ora târzie, simţi o tresărire în piept, o reacţie pe care nu o mai experimentase de mult timp şi de care nu se mai simţea capabilă: milă şi tristeţe faţă de un bărbat.

Îşi puse vârfurile degetelor pe gâtul lui şi apăsă uşor. Pulsul abia se simţea.

— Bun, deci trăieşti, spuse ea în şoaptă, încercând mai degrabă să se încurajeze pe sine pentru acea sarcină dificilă decât să se adreseze străinului lăsat inconştient. Trebuie să te ridic în picioare, îi explică femeia.

Şi apoi? Să-l târască până la ea acasă?

Nu. Chiar dacă ar fi reuşit să-l ridice, nu avea cum să-l care singură până la ea acasă.

— Domnule?

Îl bătu uşor cu palma peste obraz.

Rana de la nas, care încetase să sângereze, se redeschise. Sângele curgea lent, în râuleţe subţiri de un roşu aprins peste degetele ei, făcându-i mănuşile mov să devină negre.

— Domnule?! repetă Clara, bătându-l pe obraz de această dată cu ceva mai multă forţă.

Bărbaţii nu ajutau o femeie nici când erau pe propriile picioare. De ce s-ar fi simţit mai îndatoraţi să o facă atunci când zăceau la pământ, leşinaţi?

Hotărâtă să-l ridice în picioare şi să-l mute de pe alee, cu genunchii sub omoplaţii bărbatului, îşi folosi picioarele drept pârghie şi îl împinse în faţă, astfel că acum era aşezat în poziţie verticală.

— Eşti straşnic de greu, ştii? gâfâi Clara, oprindu-se o clipă.

Şi apoi un geamăt slab se auzi dinspre buzele necunoscutului.

Clarei îi zvâcni inima în piept. Slavă Domnului!

Îl scutură de braţ, într-o încercare de a-l trezi.

— Domnule? întrebă din nou. Mă puteţi auzi? Am nevoie de ajutorul dumitale.

Genele negre şi dese clipiră abia perceptibil, ca şi cum s-ar fi chinuit să deschidă ochii umflaţi, care se învineţiseră de la loviturile primite în faţă. În cele din urmă, reuşi să-i întredeschidă, cât să indice că era conştient, cel puţin pentru moment.

— Ajutor! şopti el.

Vocea răguşită şi pierdută trăda un om cultivat, chiar dacă apucase să pronunţe doar un singur cuvânt.

— Mai precis, eu sunt cea care încearcă să te ajute, spuse ea cu vocea calmă pe care o folosea când încerca să le convingă pe prostituatele bătute până la sânge să o lase să se apropie de ele. Dar am nevoie să mă ajuţi. Te voi ridica în picioare, iar dumneata va trebui să mă iei pe după umeri. Poţi face asta?

Dacă el nu putea, habar nu avea cum să-l mişte din

acel loc.

Buzele lui însângerate şi crăpate încercară să se mişte, dar nu reuşiră să pronunţe vreun sunet. Luând gestul ca pe o confirmare din partea lui, Clara îşi adună toată forţa pentru a se ridica şi, folosindu-se de propria greutate, îl împinse în sus.

Necunoscutul se înclină, şi corpul îi alunecă într-o parte.

Clara îl luă de mijloc şi, cu respiraţia întretăiată de la atâta efort, îşi propti picioarele în pavaj, ca să se poată echilibra amândoi. Şi cum niciunul din ei nu căzu cu faţa la pământ, o cuprinse o senzaţie de împlinire.

— Stai în picioare, spuse ea încurajator pentru amândoi.

Capul străinului se bălăngănea dintr-o parte în alta precum al păpuşii din cârpă de care fusese nedespărţită în copilărie.

— Domnule? întrebă ea, împungându-l uşor cu cotul într-o parte.

Un geamăt agonizant se desprinse de pe buzele bărbatului. Fusese rănit şi acolo. Clara simţi un nou val de compasiune umplându-i pieptul. Probabil ceea ce făcuse în viaţă şi tot ce văzuse şi suferise îi împietriseră sufletul. Dar nu era atât de lipsită de inimă încât să nu îşi dea seama cât dureau rănile acestui bărbat. Avea nasul plin de sânge, coastele rupte, ochii şi obrajii umflaţi. Le trăise şi ea la un moment dat. Dar măcar nu pe toate în acelaşi timp, precum bărbatul acesta lipit de ea, căruia nici măcar numele nu i-l ştia.

— Trebuie să te mişti în acelaşi timp cu mine, spuse ea mai tare. Vom merge încet. Pas cu pas. Nu trebuie să ridici picioarele. Poţi să le târăşti în timp ce eu te sprijin. Greutatea lui deja îi îndoia umerii. Nu putea să fie şi el un filfizon slăbănog? Crezi că poţi? întrebă din nou Clara, căutând pe faţa lui un semn că o auzise.

Genele lui năclăite de sânge se întredeschiseră.

— Po-pot…

Clara nu putea să-şi dea seama, din răspunsul lui

aproape leşinat, dacă într-adevăr fusese de acord cu propunerea ei, dar nu avea altă soluţie.

Şi aşa, pas agonizant după pas agonizant, cu silueta lipsită de vlagă a bărbatului sprijinită de ea, femeia reuşi să iasă de pe alee şi să înainteze pe străzile din St. Giles.

Din când în când, se oprea ca să se poată odihni amândoi. Respira. Se concentra. Şi apoi pornea din nou. Acest tipar pe care îl aplica o ajuta să se ţină pe picioare şi să înainteze, deşi o durea fiecare fibră din corp. Trecură de hoţii de buzunare, de prostituatele care îşi ofereau serviciile, de bărbaţi şi femei bete care se poticneau în căutarea unui colţ în care să doarmă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să se uite de două ori la un bărbat şi o femeie care se târau prin St. Giles, braţ la braţ. Chiar aşa bătut cum era el, Clara şi necunoscutul se potriveau aşa de bine în peisajul acela uitat de Dumnezeu, încât nu atrăgeau atenţia în niciun fel.

În cele din urmă, ajunse cu bărbatul grav rănit la apartamentul în care locuia.

— Am ajuns, gâfâi ea cu respiraţia întretăiată.

Cu braţul drept susţinându-l pe străin pe după mijloc, băgă mâna stângă în corsaj şi dibui lanţul prins acolo. Prinse cheia de pe el, deschise uşa şi-l trase pe străin în apartament.

Cu ultimele forţe, închise uşa împingând-o cu călcâiul, apoi îl conduse pe musafirul nepoftit în dormitor. În momentul în care ajunseră la pat, toată energia pe care reuşise să o controleze până atunci se evaporă. Se prăbuşi, dar îl întoarse la timp pe străin pe o parte, astfel încât acesta ateriză pe patul ei plin de gâlme, dar ordonat.

Gemând, Clara se rostogoli pe spate şi îşi întinse braţele, într-o încercare inutilă de a-şi alina durerea pe care o simţea în toţi muşchii.

Ei bine, nimic din acea seară nu se desfăşurase aşa cum plănuise.

După ce supraveghease lucrările la teatrul pe care îl achiziţionase de curând, avusese de gând să se întoarcă acasă, să se bage în pat şi să se bucure de odihna de care

avea atâta nevoie.

Nu plănuise niciun moment să salveze şi să târască un străin nenorocit în haine scumpe, pe punctul de a-şi da duhul.

Înclinându-şi capul către patul acum ocupat, Clara se uită la noua povară din viaţa ei: bărbatul încă nemişcat, întins cu faţa în jos.

Şi acum ce era de făcut?

Capitolul 3

Moartea era un lucru ciudat.

Deşi se presupunea că fusese eliberat de orice control asupra propriului corp, încă simţea durere.

Mai precis, în cazul lui Henry, fiecare părticică din corp îi zvâcnea şi îl durea. Era o agonie feroce, care îl purta între vis şi realitate, reducându-l la înţepături cumplite care radiau în tot corpul. Cu siguranţă, nu avea cum să fie conştient. Asta ar fi însemnat să fi fost încă în viaţă.

Moartea pe care credea că o experimenta părea să fie un proces de tranziţie. Unul în care persoana era blocată înăuntrul clipei în care îşi dăduse ultima suflare şi nu făcea decât să plutească acolo. Un loc în care nici nu cădea în furcile iadului, nici nu se putea bucura de liniştea eternă a paradisului, ci era un fel de purgatoriu.

Acolo era prins el, fără să poată gândi clar, ci doar să sufere.

Dar nu era doar durerea.

— Va trece, te vei simţi mai bine, promit…

Pe lângă agonie, mai era ceva: o voce care cu siguranţă nu putea fi decât confirmarea că murise. O voce.

Se concentră asupra ei. Ca un clinchet senzual, cu inflexiuni muzicale, vocea aceea era singurul lucru care reuşea să-l ţină departe de suferinţa agonizantă. Auzi

cuvintele. Vorbea cu el.

Henry ar fi dorit să-şi deschidă ochii. Deşi simţea că, atunci când avea să o facă, urma să i se confirme sfârşitul absolut al vieţii şi afundarea în iad sau în rai – oricare ar fi urmat după moarte.

— Nu-ţi poţi ţine ochii închişi pentru totdeauna, murmură acea voce, în a cărei tonalitate dulce se simţea o nerăbdare bine stăpânită. Cu cât îi ţii mai mult închişi, cu atât…

Restul propoziţiei se pierdu în valul de durere care îl cuprinse.

Ceva rece îi atinse faţa, umed şi neiertător, prelingându-se pe el ca un botez infernal către eterna suferinţă. Se răsuci şi se întoarse într-o încercare de a scăpa. Dar nu era loc de scăpare, ci doar deşi mai multă tortură.

„Opreşte-te! Te rog!”

Henry încercă să spună ceva. Să o roage să înceteze. Numai că nu-i ieşea niciun cuvânt. Scânci.

— Şşt, îl dezmierdă îngerul – sau demonul? –, indiferent dacă fusese trimis de diavol sau de Dumnezeu, având darul de a-l calma.

Henry se linişti, iar ceva moale şi în acelaşi timp plin de cocoloaşe îi atinse spatele. Şi în timp ce acel înger sau demon îşi continua mişcările liniştitoare, dar şi torturante, Henry se lăsă iar cuprins de întuneric. Până când, din fericire, nu mai există nimic.

*

Îl durea tot. Fiecare centimetru din corp. Chiar şi zone pe care nu credea că le putea simţi – de la rădăcina părului până în călcâie – zvâcneau.

Nu ca atunci când, student fiind, ieşise cu un grup de colegi de care de obicei se ţinea departe şi îi însoţise într-un loc al pierzaniei, unde băuse extrem de mult, ceea ce îl făcuse să înţeleagă de ce trebuia să evite compania anumitor persoane. Şi a anumitor vicii.

În afară de whisky-ul pe care îl consumase de-a lungul anilor cu gentlemeni respectabili, Henry îşi făcuse o regulă din a evita excesele. Ceea ce făcea de neînţeles faptul că acum era atât de mahmur.

Numai că nu reţinea să fi băut.

Şi deodată îşi aminti.

Vizita în St. Giles. Despărţirea de ceilalţi membri ai parlamentului. Atacul.

Deschise brusc ochii. Sau pe unul din ei. O rază puternică de lumină îi orbi ochiul, iar stomacul i se strânse. Închise ochiul. O senzaţie de vomă i se urcă până în gât. Icni. Mişcarea îi trimise un nou val de durere în tot corpul. Partea stângă îi zvâcnea. Se concentră să respire şi să rămână nemişcat.

Când greaţa se mai domoli, se chinui din nou să deschidă singurul ochi cu care vedea.

Dădu cu privirea de o tencuială crăpată, care avea nevoie disperată de o vopsea şi care părea periculos de aproape de a se prăbuşi.

Numai că el nu era un bărbat care avea de-a face cu locuri în care tencuiala era crăpată. Era stăpânul unei averi considerabile, pe care o gestionase cu grijă de-a lungul anilor, iar cele şapte reşedinţe pe care le deţinea erau mobilate luxos.

Mirosul – un amestec de igrasie şi de cărţi vechi din piele care plătiseră preţul expunerii îndelungate la umezeală – îi umplea nările. Mirosuri neplăcute ale unui loc în care nu mai fusese şi pe care, cu siguranţă, nu-l deţinea.

Unde naiba era?

Deodată se simţi cuprins de panică. Unde îl duseseră atacatorii?

Luptându-se cu durerea, deschise din nou ochiul cu care vedea şi aruncă o privire rapidă în jur, în căutarea celor care îl răpiseră. Camera aceea strâmtă în care fusese cărat la un moment dat era însă goală. Liniştea locului îi suna în urechi ca un tânguit neîncetat ce îi provoca un haos în capul care oricum zvâcnea de durere.

„Singur”.

Îl lăsaseră singur.

Închizând încet ochiul, Henry se concentră să respire regulat, ca să-şi poată controla durerea. Trebuia să plece imediat. Se forţă să se ridice în coate.

Se auzi un scârţâit.

Stomacul i se strânse şi încremeni. Încetă să se mişte, conştientizând că brusc cineva îşi dăduse seama că se trezise şi că durerea era accentuată de orice mic gest pe care îl făcea.

Aşteptă încordat ca atacatorii să pătrundă în cameră.

Şi totuşi, nimic nu se întâmplă după acel scârţâit al saltelei pe care se afla. Era în continuare linişte. Henry aşteptă cu simţurile ascuţite, refuzând să cadă în altă capcană în acea noapte. După o vreme, timpul încetă să mai însemne ceva.

Cum nimeni nu apărea, lăsa să alunece cearşaful surprinzător de moale cu care era învelit şi îşi puse un picior pe marginea patului.

„Oh, Dumnezeule!”

Mişcarea aproape că îl făcu să dea afară ce îi rămăsese prin stomac.

Transpirat, îşi strânse ochii şi apoi clipi, forţându-se să înfrunte greaţa care îl cuprinsese. Puse piciorul pe podea, iar răcoarea camerei se dovedi un adevărat balsam pentru pielea încinsă.

Mintea lui amorţită de confuzie, durere şi teroare încerca să înţeleagă ce se întâmplase şi de ce îi lipseau hainele.

Era gol, având doar ceva care îi fusese înfăşurat în jurul mijlocului.

Henry pipăi bandajul cu care fusese strâns. Da, fusese înjunghiat. Şi, la un moment dat, atacatorii săi nu numai că îl culeseseră de pe stradă, dar îl şi bandajaseră.

Dar asta nu avea niciun sens. Nimic din toate astea nu avea sens.

De ce perechea aceea de brute care se luptau ca să-i aplice lovitura mortală l-ar fi adus în acea încăpere, l-ar fi dezbrăcat şi i-ar fi pansat rănile? Indiferent ce s-ar fi

întâmplat, Henry nu intenţiona sub nicio formă să rămână pe loc şi să caute o explicaţie.

Se ridică în picioare. Dar în câteva secunde podeaua se pregăti să-i vină în întâmpinare. Încercă să se sprijine în palme, ca să nu se lovească direct cu faţa de podea, dar reflexele încă îi erau amorţite. Obrazul i se zdrobi de covorul ponosit, şi nasul începu să-i sângereze. Gemu, în timp ce simţea cum întunericul acela pe care îl ura începea să-l absoarbă din nou. Îi juca prin faţa ochilor, iar Henry încercă să se smulgă, terorizat de ce avea să se întâmple dacă se lăsa pradă întunericului. Dar, în acelaşi timp, ar fi dat orice să nu mai simtă toată acea durere din corp.

Sângele continua să-i curgă din nas, acoperindu-i buzele cu acel teribil gust metalic ce îi năpădise simţurile când fusese atacat în stradă. Cu ultimele puteri, se rostogoli pe spate, îşi afundă privirile în acea tencuială care îi era străină şi adormi.

Sau cel puţin încercă să adoarmă.

— Hei, hei!

Cineva îl striga. Nu, nu cineva oarecare. Vocea aceea îi devenise familiară.

— N-ar fi trebuit să încerci să… Nu-ţi faci niciun bine…

Şi iat-o! Acea voce melodioasă care îl atrăgea.

Se luptă să deschidă ochii pentru a arunca o privire posesoarei acelor tonalităţi dulci, dar efortul i se păru supraomenesc. În timp ce ea continua să vorbească, el se simţi atras din ce în ce mai adânc către un loc al păcii.

— Sunt aici ca să te ajut, murmură ea, iar pentru prima dată de când fusese atacat pe stradă, Henry crezu în acea promisiune.

Crezu în vocea pe care o auzise.

Iar acea încredere inerentă îi dădu puterea să-şi deschidă ochii.

Privind părul ei care era o încrengătură de bucle de un blond-deschis, la gura ca o căpşună şi la pielea albă ca laptele, găsi, în sfârşit, un răspuns la întrebările care îi umblaseră prin minte în clipele de luciditate şi de inconştienţă.

— Eşti…

Ochii ei mari, ca două lacuri cristaline care te ispiteau, îl priviră întrebători.

— Eşti un înger, reuşi el să murmure cu o voce care părea să vină dintr-un beci îndepărtat.

Buzele ei perfecte se ridicară într-un zâmbet care îi scoase în evidenţă gropiţa dintr-un obraz.

Şi, deşi efortul îi făcea buzele să se crape şi să sângereze, Henry reuşi să-i răspundă la zâmbet. După care îşi puse capul pe podea şi se lăsă, încă o dată, pradă somnului.

Având în vedere că aproape oprise o crimă şi că îşi petrecuse cea mai bună parte a nopţii îngrijind un necunoscut, nu era nimic de râs.

Dar să fie confundată cu un înger era destul de amuzant încât să o facă să râdă chiar şi în cele mai epuizante situaţii.

Dar *înger* era ultimul lucru cu care ar fi confundat-o cineva. Iar acea părere era profund întemeiată. Nu era nici pe departe bună la suflet.

Şi dacă viaţa ei păcătoasă nu era o dovadă suficientă, atunci cu siguranţă nervozitatea pe care i-o provocase străinul inconştient stătea cu siguranţă drept mărturie.

— La naiba! mormăi Clara.

După tot chinul de a-l căra de pe stradă până la ea acasă, după tot timpul petrecut curăţindu-i rănile şi bandajându-i mijlocul, el stricase totul. Nasul îi sângera din nou, iar bandajul pe care i-l făcuse se îmbibase de la rana de cuţit pe care o avea pe partea stângă.

Se aşeză într-un genunchi, îl rostogoli pe bărbat şi îşi folosi propriul corp pentru a-l împinge.

— Sper să nu fiu nevoită să fac asta încă o dată, bodogăni Clara, suflând o buclă care îi căzuse peste ochi. Un singur lucru aveai de făcut: să stai în pat şi să continui să respiri. Asta era tot!

Cu acest reproş pe buze, Clara îl ridică şi îl rostogoli pe saltea. Căzu în fund şi încercă să-şi tragă sufletul, în timp ce privea spre beleaua pe care şi-o băgase în casă şi

în pat. Bărbatul stătea întins acolo, cu o mână atârnând într-o parte, cu degetele atingând podeaua şi faţa îngropată în perna ei cu flori pe care o umpluse de sânge. Dacă intenţia ei nu era să-l lase să moară prin sufocare, nu-l putea lăsa aşa. Cu blândeţe, Clara îi întoarse faţa îngropată în pernă şi i-o poziţionă în direcţia uşii.

— Aşa…

Îi luă braţul care atârna şi i-l puse pe lângă corp. Şi apoi, după o clipă de ezitare, trase cuvertura înflorată peste trupul lui gol.

Altă femeie şi-ar fi ferit privirea şi s-ar fi înroşit la vederea bărbatului dezbrăcat din faţa ei. Dar, de-a lungul anilor, Clara dezvoltase o înţelegere pragmatică a nudităţii şi a relaţiilor sexuale, aşa că nu simţea vreo emoţie. Un corp era un corp şi atât.

Numai că acest lucru nu era întotdeauna adevărat.

Privirea i se opri pe silueta adormită din patul ei. În misiunea ei de a-l obloji, să observe masculinitatea bărbatului: şoldurile înguste, stomacul plat şi musculos. La fel de musculoase erau fesele şi coapsele, ceea ce îi confirma Clarei că nu adusese acasă, în ciuda temerilor ei iniţiale, vreun nobil preţios aflat în convalescenţă.

Un geamăt ieşi dintre buzele bărbatului, trezind-o la realitate.

Cu obrajii aprinşi după felul în care îl privise, precum o fetişcană încă impresionată de bărbaţi, Clara se ridică de unde stătea şi se concentră asupra îngrijirii rănitului.

Ieşi iute din cameră şi aduse vasele cu apă pe care le pregătea în momentul în care îl auzise căzând. Puse lavoarul de porţelan ciobit pe unica noptieră şi se grăbi să recupereze punga în care păstra materiale. Udă o bucată de pânză, o stoarse, o scutură bine, apoi i-o ţinu la nas până când se opri sângerarea. Apoi, luând altă cârpă udă, îi spălă faţa ca să poată vedea mai bine în ce stadiu erau rănile.

Rănile la cap, după cum învăţase Clara din propria experienţă cu clienţii foarte agresivi, erau cele mai periculoase.

Continuă să-l cureţe, schimbând mereu feşele îmbibate cu sânge cu unele curate. Trecu o compresă şi peste părul lui tuns destul de scurt. Acum, când nu mai era plin de sânge şi noroi, îi putea vedea şuviţele de păr de culoare închisă, care încărunţiseră uşor în dreptul tâmplelor.

Nu era un bărbat tânăr, dar nici bătrân. Trăsăturile lui sculptate, acum colorate în mov şi negru, nu erau brăzdate de niciun rid. Era întruchiparea frumuseţii masculine – nasul spart de recentele lovituri primite nu-l făcea mai puţin chipeş, ci mai degrabă adăuga un fel de asprime trăsăturilor. Clara stoarse o nouă compresă şi o scutură.

Învăţase de-a lungul vieţii să se uite la frumuseţea cuiva ca la ceva total separat de caracter. Unii dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care îi întâlnise dăduseră dovadă de asemenea cruzimi încât le lăsaseră şi pe ea, şi pe tovarăşe de-ale ei cu cicatrici adânci drept amintiri. Iar unii dintre cei mai urâţi din punct de vedere fizic se dovediseră de o mare blândeţe şi bunătate.

În timp ce Clara îi punea o nouă compresă pe faţă, bărbatul suspină.

Sângele continua să se infiltreze prin bandajul din jurul taliei. Clara slăbi uşor pânza, cât să arunce o privire la tăietura lăsată de cuţitul unuia dintre atacatori.

Rana, o linie adâncă şi verticală, care se lăţea pe vreo opt centimetri, trebuia cusută cât mai repede.

— Îmi imaginez că te caută cineva, spuse ea, strângând bandajul la loc. Poate soţia? Observaţia şi întrebarea ei rămaseră fără răspuns. Un partener de afaceri? încercă din nou Clara.

Dacă ar fi putut localiza acea persoană, ar fi scăpat de îngrijirea rănitului. Ea făcuse mai mult decât suficient. Cu siguranţă, mai mult decât ar fi făcut oricine altcineva din St. Giles.

Părăsindu-şi locul de la capătul patului, merse la grămada de haine pe care le scosese de pe el înainte să-i îngrijească rănile. Se lăsă pe vine şi începu să scotocească prin hainele de lux, făcute pe comandă. Degetele se loviră

de un metal rece. Scoase ceasul greu din buzunarul pantalonilor şi îl studie. Diamantul, porţelanul şi capacul îmbrăcat în aur al ceasului de buzunar aveau două iniţiale: HM. Îl puse cu grijă pe podea şi îşi continuă cercetările.

Toţi gentlemenii, cu rang nobiliar sau fără, purtau la ei cărţi de vizită. Luând haina de culoarea safirului, căută prin buzunarele interioare până ce găsi o cutiuţă.

— Deci ai un nume, murmură ea recunoscătoare în timp ce scotea obiectul încrustat cu aur şi argint. Îl desfăcu şi scoase o carte de vizită. Ia să vedem cine eşti, domnule…

„Ah, la naiba!”

Stomacul i se ridică până în gât. Cu frica curgându-i prin vene, se uita când la cartea de vizită, când la bărbatul inconştient care îi ocupa patul. Bărbatul inconştient pe punctul de a-şi da duhul.

Şi care acum nu mai era un bărbat oarecare, ci unul cu un nume şi cu un titlu nobiliar.

Contele de Waterson.

Un conte blestemat.

— La dracu’!

Clara scăpă din mână restul cărţilor de vizită. Căzură pe grămada de haine ale lui Lord Waterson. Nu era bine, nu era deloc bine. Nimic bun nu se întrezărea dacă o fostă prostituată era găsită în preajma unui nobil aproape mort. Ce văzuse ea şi faptul că îl salvase ar fi fost irelevante în ochii poliţiei. Autorităţile nu aveau niciun fel de încredere în oamenii de pe acele străzi. Iar în femei cu atât mai puţin.

Clara îşi trecu palmele peste faţă.

— Bun, spuse ea cu voce tare, într-o încercare de a risipi panica aceea ce încolţea. Deci ai găsit un conte.

Se ridică şi începu să se plimbe prin apartamentul strâmt. La urma urmei, îşi dăduse seama de când îl descoperise că părea de viţă nobilă.

„Dar te-ai convins singură că nu are vreun rang, bazându-te pe felul în care arăta şi observând lipsa servitorilor care îi însoţesc de obicei pe bogaţi”.

Să cheme poliţiştii şi să le spună ce se întâmplase noaptea trecută nu era nicidecum o opţiune de luat în

considerare. Şi nici nu putea să o contacteze pe contesa de Waterson, care sigur exista. Un bărbat cu tâmplele grizonante şi rangul de conte avea cu siguranţă şi nevastă, şi copii care să-l moştenească.

— Gândeşte! îşi porunci Clara.

Şi brusc se opri din acel du-te-vino prin casă. Se uită insistent la bărbatul care era cauza tuturor necazurilor ei din acea dimineaţă. Trebuia să-l trateze. În ciuda faptului că şi-ar fi dorit ca altcineva să îi ia de pe cap acea misiune, adevărul era că pur şi simplu nu-şi putea permite să-l lase să moară. Ar fi însemnat să-şi pună singură ştreangul de gât.

Avea să-i coasă tăietura, să-i cureţe rănile şi să-i îngrijească vânătăile. Iar după ce avea să-l pună pe picioare, intenţiona să-l trimită în treaba lui.

Ferm hotărâtă, Clara îşi suflecă mânecile rochiei mov de muselină. Şi, întorcându-se la pacient, se puse pe treabă.

Capitolul 4

Era în viaţă.

Henry ajunse la această concluzie nu doar din cauza durerii agonizante pe care o simţea şi care continua să-l ţină prizonier ca într-o vrajă, ci şi din pricina acelei voci.

Îngerul, care între momentele de luciditate şi cele de halucinaţii pe care Henry le trăia, se dovedise că, de fapt, aparţinea acelei lumi.

Şi, deşi nu putea vorbi şi tot ce reuşea să scoată pe gură era doar un geamăt animalic care îi reverbera în tâmple, simţea o stare de calm care venea din faptul că femeia aceea era reală.

Într-o zi normală din viaţa lui, Henry, unul dintre cei mai rafinaţi şi decenţi lorzi, s-ar fi îngrozit de aceste gânduri care îi treceau prin cap.

Faptul că ea era reală însemna, în acea situaţie, că el

trăia. Şi atât timp cât o auzea blestemându-i pe el şi titlul nobiliar pe care îl deţinea, Henry înţelegea că era în viaţă.

Şi, pentru prima dată de la începutul acestui coşmar, reuşi să deschidă ambii ochi.

Clipi când razele de soare puternice ale dimineţii îl orbiră. Închise iar ochii. Încercă din nou, de data aceasta mai lent, mai calculat. Iar când reuşi să-şi stăpânească senzaţia de greaţă pe care i-o provoca lumina ce îi intra în ochi, Henry îşi permise să cerceteze lucrurile care îl înconjurau. Tencuiala crăpată şi mirosul de igrasie nu-i erau familiare.

Un pat, o noptieră, o măsuţă de toaletă cu oglindă, un dulap de haine făceau camera strâmtă să pară şi mai mică. Existau însă câteva elemente luminoase şi vesele, care contrastau cu pereţii sobri, spoiţi cu alb.

Pe noptieră, o vază mică de porţelan pictată cu flori galbene, albastre, roz şi verzi stătea lângă lavoar. În vază era un trandafir pe cale de a se ofili, care se aplecase într-o parte. Tema floralã continua pe cuvertura de creton, ale cărei pătrăţele înfăţişau diverse aranjamente florale.

Tot ce era în cameră vădea influenţa unei femei, nu prezenţa vulgară a unor bărbaţi precum cei care îl atacaseră.

De undeva din afara încăperii mici în care fusese la un moment dat adus, se auzi un zgomot de paşi repezi şi apăsaţi. Apoi ea intră. Henry închise ochii şi se prefăcu a dormi, încercând să şi-o imagineze pe acea femeie, o străină pentru el, a cărei voce şi a cărei înfăţişare – amorfă în somn – îşi făcuseră loc în visele lui. Cu o cascadă de bucle de un blond-deschis aranjate şi prinse cu doi piepteni aurii, femeia părea aspră în aparenţă. Şi totuşi, infirmiera misterioasă poseda o siluetă atrăgătoare, cu rotunjimi apetisante pe care el, un gentleman cuviincios, nu ar fi trebuit să le observe, însă niciun bărbat care încă respira nu avea cum să nu le remarce, chiar şi într-o situaţie precum cea în care era el.

Se opri lângă noptieră. Chiar şi cu ochii închişi, îi simţi privirea asupra lui. Asupra goliciunii sale.

— Eşti treaz, observă ea cu răceală. Când nu mai poţi să te mai prefaci că dormi, dă-mi de ştire, adăugă în timp ce muta vaza de flori de pe noptieră pe podea.

După aceea părăsi camera. Se întoarse după câteva clipe cu o carafă.

Henry deschise ochii, iar răsuflarea i se tăie undeva între piept şi gât la vederea femeii. Era atât de frumoasă, încât uită de durere. Tresări când ea îi puse o mână pe frunte. Se înşelase. Durerea nu putea fi ignorată.

— Prieten sau duşman? întrebă el cu o voce care părea strangulată de un gât uscat.

— Dacă erai duşman, te-aş fi lăsat să mori pe stradă, răspunse ea fără ocolişuri. Dar eşti treaz şi conştient, ceea ce, având în vedere rana de la cap, e un semn bun, mai spuse ea, pipăindu-i un cucui de lângă tâmplă.

Totul – timpul, cum ajunsese acolo, ce se întâmplase mai exact – era tulbure în capul lui, precum episoade înecate în ceaţă pe care încerca şi nu reuşea să le pună cap la cap.

— De cât timp sunt aici? scânci el.

Femeia luă o carafă şi începu să toarne apă într-un pahar.

— De douăsprezece ore.

Henry se ridică în coate.

— Douăsprezece ore?! se miră el, apoi se prăbuşi înapoi pe salteaua plină de ghemotoace.

— Poftim.

Stând pe marginea patului, îl ajută să-şi ridice capul, apoi îi duse paharul la buze. Prea slăbit şi însetat ca să mai protesteze, Henry bău apa cu înghiţituri mari, bucurându-se de lichidul rece care îi aluneca precum un balsam pe gâtul inflamat. Până atunci de ce nu apreciase mai mult acel lichid fermecat?

— Uşurel, milord, spuse ea, cu o urmă de exasperare în voce.

Henry se forţă să înghită mai cumpătat. Efortul de a-şi ţine capul ridicat se dovedi prea mare. Îşi lăsă capul înapoi pe saltea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, în timp ce ea punea paharul deoparte.

— Nu ştiu ce treburi învârţi, milord, spuse ea tăios.

Pieptul lui se înălţa şi cobora rapid de la simplul efort de a vorbi. Şi totuşi, trebuia să ştie cine era femeia aceea şi cum ajunsese în acel loc.

— Dar ştii că sunt un lord.

Dacă nu ar fi fost rănit şi neputincios ca un copil, ar fi avut un ton mai oficial. Dar fusese deposedat de orice putere în acel atac.

Femeia de o frumuseţe spartană ridică din umeri.

— Nu mi-a luat mult să-ţi citesc cartea de vizită.

Se încruntă, iar muşchii din jurul gurii protestară până şi împotriva acelui mic efort. Deci aflase cine era, şi totuşi îl ţinuse acolo. Orice ar fi însemnat acel *acolo.*

— Am dat peste tine când erai târât de doi bărbaţi. Pe unul îl chema Judecătorul.

Judecătorul? Henry începu să răscolească prin mintea înceţoşată, dar fără rezultat.

— Te-au bătut rău. Te-au înjunghiat, adaugă ea, arătând spre talia lui. Şi, după cum i-am auzit, plănuiau să te omoare.

Era clar că nu intenţionaseră doar să-l tâlhărească de obiectele de valoare şi de portofelul cu bani.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele acela, şopti Henry printre buzele chinuite.

Clara ridică din umeri.

— Poate că ai duşmani. Unii care te urăsc aşa de tare, încât au angajat nişte tâlhari să te omoare.

De când devenise membru al parlamentului, lucrase la o legislaţie controversată: legi şi acte care atrăseseră furia maselor şi iritase bărbaţi şi femei din toate păturile sociale.

— E o listă lungă, suspină Henry. Şi totuşi, m-ai ajutat.

— Pentru că sunt o fraieră, murmură ea, iar supărarea din tonul ei şterse orice posibilitate de a fi fost implicată în atac.

Sau aşa ar fi trebuit. Îndoielile lui însă persistau.

— Ştii cine sunt, şi totuşi…

— Te întrebi de ce nu ţi-am anunţat soţia sau familia.

Nu avea o soţie. Dar ar fi trebuit să aibă. De mult timp. Atacul şi faptul că trecuse aşa de aproape pe lângă moarte îi amintiră toţi anii în care neglijase să se ocupe de propăşirea titlului de conte de Waterson. Numai că, atunci când crezuse că murea, întins pe stradă şi înecându-se în propriul sânge, nu se gândise la titlul nobiliar. Ci mai degrabă la lucrurile pe care nu apucase să le facă în viaţă.

Femeia îşi făcu loc lângă el pe pat. Salteaua se lăsă uşor sub greutatea ei.

— Nu se putea întâmpla nimic bun dacă anunţam pe cineva că te-am găsit.

Aşa era. Dacă ar fi trimis vorbă mamei lui, contesa de Waterson, cea care dădea tonul în înalta societate, aceasta ar fi început să pună întrebări şi să investigheze. Nu, nicidecum…

— Trebuie să-ţi verific rana, spuse ea, preluând deja controlul şi întinzându-se către zona bandajată, fără să-i fi cerut permisiunea. Poţi să te întorci uşor pe o parte?

Nu era sigur că putea. Dar, pe de altă parte, era prea mândru ca să arate orice urmă de slăbiciune. Puterea îi fusese inoculată de tatăl său pe vremea când trăia, de tutorii săi, de profesorii care le urmaseră.

— Mă pot ridica.

Era o minciună, căci nu era sigur că se putea ridica la înălţimea acelei provocări. Şi totuşi încercă.

Aerul îi şuieră printre dinţi, în timp ce îşi bălăngăni piciorul peste marginea patului. Căzu la loc, transpirat.

— Ai pierdut mult sânge, spuse ea direct.

Orice altă femeie pe care o cunoştea ar fi făcut o criză de isterie şi ar fi început să plângă numai la auzul acelor cuvinte.

— Ai suferit o rană la cap. Nu e înţelept să te ridici, să stai în şezut sau să mergi.

Şi cu asta începu să-i desfacă bandajul îmbibat de sânge cu o precizie metodică. El se întoarse pe o parte, ca femeia să-i desfacă faşa prinsă în jurul taliei. Faptul că se

afla aproape dezbrăcat în faţa unei femei care acum îi dezgolea şi mijlocul era o dovadă clară de slăbiciune.

— Cum te cheamă? întrebă el, gâfâind.

Misterioasa lui infirmieră se opri o clipă – o pauză bine-venită pentru el.

— Clara.

„Clara”.

Doar atât. Numele ei de botez – un scandal în plus pe care el nu l-ar fi tolerat vreodată.

— Clara şi…

— N-ai nevoie de numele meu de familie, spuse ea tăios. Întoarce-te! îi ceru ea.

Încerca să scape de întrebările lui?

Henry se supuse.

— Nu ştiu dacă se cuvine să mă adresez doar cu prenumele…

— Şi cine a decis asta? Nu sunt una dintre doamnele tale preţioase.

Şi totuşi, tonul ei era la fel de cizelat ca al unei femei din înalta societate.

— Nu se cuvine, nu e decent…

Henry făcu o grimasă, dar de data asta nu de durere, ci de… jenă. Încercă să alunge sentimentul ciudat care îl luase pe nepregătite. Nu era nimic ruşinos în a fi cuviincios.

Clara pufni ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

— Dacă ţii neapărat la formula de adresare, atunci spune-mi infirmiera Clara.

Clara aruncă bandajele pline de sânge. Dezbaterea legată de modul în care ar fi trebuit să se adreseze unul altuia fu brusc întreruptă.

Scurta lor conversaţie şi mutatul de pe o parte pe alta îl scurseseră de urma de energie pe care şi-o descoperise de dimineaţă, când se trezise. Henry închise ochii şi stătu nemişcat, concentrându-se la respiraţie pentru a-şi distrage atenţia de la durere.

— Cât e de rău? murmură el.

Urmă o pauză şi apoi veni răspunsul:

— Rău!

În ciuda arsurii pe care o simţea într-o parte, Henry simţi cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Eşti extrem de sinceră, Clara.

— Nu am niciun motiv să te mint. Aşa cum nu există niciun motiv pentru care ar trebui să îmi spui *doamnă* sau *domnişoară.*

Henry vru să-i spună că înţelesese replica sarcastică, dar simţea că nu avea destulă energie pentru a începe o discuţie cu ea pe acea temă.

Salteaua scârţâi şi, când el reuşi să deschidă ochii, o văzu îndreptându-se spre partea opusă a camerei.

— Sperasem că nu trebuie s-o cos…

Lui i se strânse stomacul.

— Să o coşi?

Clara îi aruncă o privire peste umăr.

— Rana ta, lămuri ea, înţelegând greşit motivul pentru care el era atât de tulburat.

Când băieţii de la Eton, apoi cei de la Oxford o luaseră pe calea agresivităţii, Henry nu văzuse sensul bătăilor în urma cărora participanţii aveau nevoie să le fie cusute rănile.

Activităţile sale fizice fuseseră la fel de echilibrate ca restul vieţii pe care o dusese: făcuse călărie, scrimă, iar când fusese tânăr, chiar boxase cu celebrul pugilist John Jackson. Dar niciodată nu riscase în îndeletnicirile sale.

— N-ai mai fost cusut până acum, remarcă infirmiera lui cu o undă de simpatie în vocea ei senzuală.

Henry negă din priviri.

— Nu sunt plăcute, continuă ea cu acea francheţe cu care el începuse să se obişnuiască. Dar în cazul tău sunt necesare. Rana încă sângerează.

Se opri în faţa unei genţi negre din piele cu o formă ciudată, aflată într-un colţ. O aduse şi o puse pe noptieră.

Părăsi camera şi se întoarse câteva clipe mai târziu cărând un bol greu, din care săreau stropi de apă în timp ce ea mergea. Îl lăsă jos cu zgomot şi începu să-şi spele mâinile cu grijă. El îi urmări mişcările.

— Să ştii că am un doctor de familie, spuse el cu o

voce pe care abia şi-o auzea.

Clara pufni.

— Unul dintre acei doctori faimoşi care va face ce anume? rosti ea ridicând întrebător o sprânceană. Să te facă să sângerezi ca să vindece infecţia?

Da, exact aşa ar fi făcut doctorul Quimbley.

— Ştii atât de multe lucruri despre medicină, Clara? întrebă el fără urmă de răutate sau de ironie.

Clara îşi şterse mâinile pe un prosop curat, apoi îl puse înapoi în zona de lucru improvizată.

— Dar tu ştii? îi întoarse ea întrebarea. Priveşte, acela e rezultatul rănilor pe care le-ai suferit!

Se chinui să se întoarcă pentru a privi în direcţia indicată, în colţul opus al camerei. Acolo zăcea o grămadă de pansamente, toate pătate de sânge uscat.

— Acela e sângele pe care l-ai pierdut. Acum spune-mi, să pierzi tot sângele acela te-a făcut să te simţi mai bine? murmură ea.

Nu. Se simţea neajutorat precum un copil, incapabil să vorbească ori să se mişte.

— Nu. Tu m-ai făcut să mă simt mai bine, spuse el abia auzit, în timp ce pieptul îi urca şi îi cobora cu repeziciune.

Clara se întoarse la trusa ei medicală. Scoase din geantă un set de cusut şi un ac. Le aşeză pe toate în ordine, oprindu-se să îndrepte aţa.

Ar fi trebuit să se îngrijoreze că femeia aceea, pe care nu o cunoştea deloc, nu numai că îl convinsese să nu se lase pe mâna doctorului, ci se pregătea să-i bage acel ac prin piele.

Şi totuşi, era ceva la ea care îl fascina. Îl impresionau experienţa ei, tăria şi siguranţa de sine pe care le emana.

— Cum ai învăţat toate astea? întrebă Henry repede, închizând din nou ochii.

— Ai dori să-mi vezi scrisorile de referinţă? se oferi ea într-un fel amuzant lui care îi devenise familiar.

— Sunt şi eu curios în privinţa femeii care urmează să mă coasă, îi replică el cu o voce epuizată de la atâta vorbit.

Clarei îi scăpă un chicotit la fel de neaşteptat ca tot ce trăise el cu această femeie. Profund, cald şi îmbietor. Un râs de sirenă. Henry nu mai fusese niciodată atât de slab încât să fie captivat de cineva. Îşi ţinea în frâu dorinţa la fel de bine cum controla finanţele şi negocierile din parlament. Ceva din femeia asta îi spunea însă că ea nu putea fi controlată în niciun fel.

Clara îi ignoră întrebarea. Îşi îndreptă atenţia spre rană. Luă o bucată de pânză şi începu să cureţe rămăşiţele de sânge de pe pielea bărbatului.

El clipi, apoi se concentră ca să stea nemişcat.

— Voi, bărbaţii, şi încăpăţânarea voastră de a nu vă arăta emoţiile, îl mustră ea, în timp ce continua să cureţe rana.

Henry ar fi vrut să-i dea un răspuns acid şi isteţ, dar arsura de pe partea stângă a corpului îl reduse la tăcere. Respiraţia îi deveni mai agitată. Apucă cearşafurile umede într-o strânsoare slabă.

Ştergea, clătea, storcea şi repeta. Fiecare trecere a cârpei peste tăietura de cuţit, apa strecurându-se în carne şi apoi curăţarea rănii îi trimiteau până în gât o senzaţie de vomă.

Clara lăsă deoparte altă faşă şi apoi se întoarse să ia acul şi aţa.

Henry se concentră asupra respiraţiei. Inspira, expira…

— O să-ţi provoci un leşin, spuse ea cu blândeţe.

— Eu nu leşin, replică el, cu toată indignarea de care era capabil din poziţia aceea, lungit pe pat şi fără să-şi poată înălţa capul.

— Dar nici n-ai mai fost cusut pe viu, Lord Waterson.

„Lord Waterson”.

Era formula cuvenită de adresare, asupra căreia Henry insistase în relaţia cu orice femeie, indiferent de situaţie şi de dragul etichetei.

Şi totuşi…

— Numele meu este Henry. Având în vedere starea mea actuală şi neaşteptata intimitate a situaţiei, nu cred că

e o problemă dacă renunţăm la formalităţi.

Probabil o făcuse din pricina durerii, altfel nu-şi putea explica de ce renunţase aşa uşor la eticheta cuvenită.

Un surâs se ivi pe buzele Clarei. Nu era zâmbetul lipsit de veselie de mai devreme, ci mai degrabă unul real şi sincer, care îi făcu ochii să sclipească şi îi accentuă frumuseţea. Probabil era din cauza faptului că pierduse mult sânge, dar zâmbetul acela avu un efect ameţitor asupra lui.

— Eşti sigur că e cuviincios să mă adresez direct?

— Hm? Îi luă un moment să priceapă vorbele ei. „Mă tachinează". Mă tachinezi!

Se aplecă peste el, şi o mireasmă de lavandă îi umplu toate simţurile în timp ce ea îi şopti foarte aproape de ureche:

— Cred că nu ştii foarte bine ce înseamnă să fii tachinat.

— Sau…

— Incitat – nu e o blasfemie să foloseşti cuvântul acesta.

— Incitat, repetă el, în timp ce gâtul i se înroşi, dar nu pentru că se jenase, ci din cauza ideii pe care ea şi-o făcuse despre viaţa lui.

Avea aproape 42 de ani şi îşi petrecea zilele între administrarea domeniilor March, gestionarea finanţelor şi elaborarea de legi la birourile lui din parlament.

— În lumea mea nu prea se foloseşte…

— Cât de… trist!

Pauza dintre cuvinte exprimase mai multă tristeţe decât cuvântul ca atare.

Capul îi zvâcnea îngrozitor din cauza conversaţiei prea lungi.

„Închide ochii! Dormi! Şi las-o să înceapă şi să termine de cusut!"

— Nu e trist. Când fusese tânăr, abia întors de la Universitate, tată său murise, iar odată cu moartea lui, toate responsabilităţile se mutaseră pe umerii lui Henry, inclusiv cea de a-şi întreţine mama şi surorile. Nu avea de

ce să se ruşineze că preluase acel rol în familie. Iar mândria lui se dovedise la fel de puternică precum rezistenţa la durere. Te asigur că viaţa mea… chiar are o menire, adăugă Henry cu o grimasă, într-un mod patetic chiar şi pentru propriile urechi.

— Sunt sigură că are.

În altă situaţie, probabil s-ar fi simţit jignit să fie obiectul unor judecăţi personale. Dar în acel moment, în care se străduia să rămână conştient, în timp ce încerca să-şi păstreze mândria intactă şi agoniza din cauza rănilor pe care le suferise, răspunsul ei se dovedi perfect pentru distragerea atenţiei.

— Continuă, Clara, spuse el cu tot calmul de care era capabil.

— Am tras de timp în mod voit. Bineînţeles, femeia aceasta temperamentală îl provoca încontinuu. Nu ai mai fost cusut pe viu înainte, Henry. Prima dată, cei mai mulţi leşină.

Deschise gura pentru a se împotrivi insinuării că era atât de slab încât avea să leşine. Şi totuşi, după acel atac, nu mai era atât de puternic.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie? întrebă el cu o voce care se voia dură.

— Să fiu cusută sau să leşin? întrebă ea fără să ezite.

— Ambele.

— Am cusut destui oameni încât să ştiu că închisul rănilor şi leşinatul merg mână în mână.

Clara evita să-i răspundă la întrebare. Evident, în mod intenţionat. Femeia nu îşi dezvăluia secretele.

Henry înţepeni.

Clara îi împunse pielea cu acul, iar el clipi. Un gust de fiere i se rostogoli în stomac şi îi urcă până în gât.

— Uşor, Henry, murmură ea, ca şi cum ar fi silabisit. Nu, ca şi cum ar fi gustat silabele, învelite în tonuri senzuale mai puternice decât împunsătura acului pe care îl mânuia. Va merge mai uşor dacă eşti relaxat. Nu mă voi grăbi, promise ea pe un ton blând. Mă voi mişca uşor.

În cele din urmă, vocea ei cu efect de balsam

sufletesc îl eliberă de tensiunea din corp.

O vreme, cusu în tăcere.

— Presupun că ilustrul prenume pe care îl porţi vine de la unul dintre regii englezi care s-au numit Henric, comentă ea, cu ochii la rană.

Încerca să-i distragă atenţia. Iar el aprecia acest efort. Se concentră asupra respiraţiei.

— Au fost doar nouă monarhi care s-au numit aşa. Henric I, Henric al II-lea, al III-lea, tânărul care era…

Strânse din ochi, în timp ce Clara băgă din nou acul.

— …urmaş al lui Henric al II-lea. Şi de acolo până la ultimul, care a fost Henric al VIII-lea…

— Da. Cred că succesiunea regală se mai pierde când unul îşi omoară nevestele, spuse Clara, referindu-se la regele Henric al VIII-lea, care îşi condamnase propriile soţii la moarte.

— Da, aşa e, murmură el. Numele meu e însă primul conte de Waterson.

— Numit, fără îndoială, după unul dintre acei măreţi nouă regi.

„Fără îndoială?”

Henry se încruntă. Ar fi fost nebun să se lanseze într-o discuţie în contradictoriu cu persoana care îl îngrijea şi care acum avea un ac într-o mână şi pielea lui în alta. Şi totuşi, nu putea opri acel val de revoltă.

— Tonul pe care îl foloseşti e cam ofensator la adresa distinsei mele descendenţe.

Clara se opri şi îşi trecu dosul palmei libere peste frunte.

— Iar eu sunt ofensată de femeile şi de bărbaţii care nu dovedesc respect când se cuvine.

Ce naiba voia să spună cu asta?

— Înseamnă, Henry, că respectul meu este rezervat celor care îşi fac averea şi îşi construiesc imperiile prin forţe proprii.

Şi nu celor care primiseră aceste privilegii drept moştenire.

Cuvintele sunară ca şi cum le-ar fi spus strigat.

Opiniile şi acuzaţiile ei îi distrăgeau atenţia.

— Deci ai respect doar pentru bărbaţii care reuşesc prin propriile forţe.

Răzvrătiţi de genul celor din Manchester care trăseseră într-o mulţime fără să le pese că pun viaţa trecătorilor în pericol. Simţi cum corpul i se tensionează, ceea ce îl făcu să scape un şuierat printre dinţi.

— Încearcă să nu te mişti, îi ceru Clara, iar Henry se conformă. Respectul meu nu e rezervat doar bărbaţilor care au reuşit prin forţe proprii, spuse ea, în timp ce continua să-i coasă rana.

— Asta mă mai linişteşte.

— Am un respect chiar mai mare pentru femeile care au reuşit prin propriile puteri.

Prin forţe proprii? Henry râse, dar veselia lui fu brusc întreruptă de corpul care protesta dureros împotriva oricărei încercări de a se mişca. Aruncă o privire spre Clara, care îl ţintuia cu privirea. Adevărul îl lovi.

— Ah, nu ai glumit…

— Cu siguranţă nu am glumit.

Henry se încruntă. Dacă intenţia ei fusese să-i distragă atenţia de la durere, reuşise cu mult peste aşteptări.

Îi studie faţa, sprâncenele ridicate, lipsa oricărei expresii de amuzament şi îşi dădu seama că nu îl tachina.

— Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente şi descurcăreţe, spuse ea, folosind din nou tonul acela plin de milă.

— Eşti una dintre ele? se grăbi Henry să întrebe.

Urmă o pauză.

— Henry, îmi ştii regulile.

Da, avea dreptate. Îşi proteja secretele şi viaţa cu aceeaşi abnegaţie cu care familiile de nobili îşi păzeau bijuteriile de familie. Poate că acesta era motivul curiozităţii care se cuibărise în Henry în privinţa ei şi care creştea cu fiecare întrebare la care ea evita să-i răspundă şi cu fiecare detaliu pe care ea îl dezvăluia din greşeală.

— Mă reapuc de cusut, îl avertiză ea cu blândeţe, dar

se opri ca să-i arunce o privire înainte să înfigă iar acul.

Aşteptă. Îi dădu timp să-şi recapete controlul. Henry îi făcu semn din cap că era pregătit.

Numai că de data asta, îşi dădu el seama, teroarea de a fi împuns cu acul fu înlocuită de o lipsă totală de senzaţii.

— Marginea rănii a amorţit, îi explică ea. Ideea e să începi cu partea rănii care e mai puţin adâncă şi apoi să coşi în direcţia opusă, adăugă ea în timp ce se mută uşor. Acum urmează să bag acul la acelaşi nivel şi să intru în rană şi în pielea de lângă ea.

Henry îşi strânse buzele.

— Eşti sigură că nu eşti infirmieră? întrebă el, direcţionând întrebarea către tavan.

Spera, în gând, că ea chiar era infirmieră.

— Sunt sigură că nu sunt, răspunse ea pe un ton care nu lăsa loc de alte întrebări legate de viaţa sau de trecutul ei. Relaxează-te, adaugă ridicându-şi privirea. E mai rău dacă stai încordat.

Henry ţinu ochii închişi în timp ce ea îi cosea rana, oscilând între leşin şi momente de luciditate, când simţea acul împungându-i carnea.

— E gata, spuse ea, în timp ce înnoda aţa. Ai avut noroc noaptea trecută.

— Asta numeşti tu noroc? întrebă el cu o voce pierdută.

— Nu eşti mort. Îţi sugerez să preţuieşti asta. Între timp, ai dori să-ţi anunţ familia?

Familia. Bineînţeles. Mama lui probabil era disperată. Surorile se întrebau de ce lipsea. Colegii de la parlament erau probabil scandalizaţi că Henry nu apăruse la birou.

Mai târziu. Avea să se ocupe de toate aceste lucruri mai târziu.

— Te rog, spuse el cu ochii ca de plumb.

— Te ascult, milord, spuse Clara cu o voce din ce în ce mai îndepărtată.

— Să nu mă părăseşti!

Şi apoi căzu într-un somn adânc.

Capitolul 5

„Să nu mă părăseşti!”

Acele cuvinte sunaseră ca o implorare din partea bărbatului care acum dormea. Aşa cum dormise de când îl adusese acasă la ea.

— Nu te voi părăsi, Henry, murmură ea în timp ce întindea ultima pânză îmbibată de sânge pe care o spălase.

Aruncă o privire în camera în care dormea bărbatul.

„La naiba!”

Se îmbăiase, se schimbase, îşi aranjase părul, făcuse curat prin apartament, inclusiv în camera lui, iar el tot nu se trezise.

În tot timpul acela stătuse absolut nemişcat. Atât de nemişcat, încât ea se dusese de patru ori să-i verifice pulsul, speriată de ce ar fi putut să descopere. Sau să nu descopere. De ce s-ar fi ales de ea în acel caz.

Clara se strâmbă. Trebui să admită că, de fapt, nu era doar grija pentru propria soartă. Moartea, persoanele aflate pe moarte şi crimele erau lucruri pe care oamenii din estul Londrei le priveau cu aceeaşi relaxare cu care respirau sau mâncau.

Ea însă, în ciuda timpului trăit printre ei, nu reuşise niciodată a se obişnui cu ideea că o persoană – bărbat ori femeie – îşi găsea sfârşitul. Era ceva irevocabil. Un sfârşit care însemna că nu exista speranţă de mai bine.

Ieşind din bucătărie, Clara se opri în uşa dormitorului şi se uită iar la bărbat. Cuvertura de creton cu flori, preferata ei, se murdărise, aşa că o înlocuise cu un cearşaf alb simplu. Pânza se ridică şi cobora aproape imperceptibil în ritmul respiraţiei lui slabe.

Clara îşi muşcă buza inferioară, dorindu-şi să fi fost mai puţin afectată de acea situaţie. La urma urmei, ca oricare altă prostituată, avea tot dreptul să-i urască pe bărbaţi şi lumea pe care aceştia o conduceau fără scrupule. Dar prostituţia nu fusese dintotdeauna lumea ei. Ceea ce

putea explica slăbiciunea de care dădea dovadă uneori.

Slăbiciunea ei era, în acest caz, faptul că se îngrijea ca el să trăiască, în ciuda faptului că avea o grămadă de treabă de făcut la sala de spectacole pe care plănuia să o deschidă în două luni.

Îi scăpă un oftat de frustrare.

— Te anunţ că ăsta chiar nu e momentul ideal pentru mine, spuse ea către silueta din pat. Am treburile mele de care trebuie să mă ocup.

Lamentarea el fu întâmpinată de tăcere. Cu cât ţinea mai mult un nobil în casă, cu atât mai periculos devenea pentru ea. Sigur, la un moment dat se trezise, fusese lucid, şi ar fi putut să le explice poliţiştilor ce i se întâmplase pe străzi.

„Şi dacă totuşi moare? Cum vei explica prezenţa cadavrului plin de răni al unui nobil la tine în casă?”

Un fior rece îi trecu pe şira spinării. Clara încercă să alunge gândurile negre care o copleşeau.

Merse la biroul din salonul apartamentului, deschise sertarul şi scoase de acolo o condică şi mai multe documente. Le trânti pe podea. Apoi, apucând masa din ambele părţi, începu să o mute până când găsi o poziţie din care putea vedea dormitorul şi pacientul din pat.

Zgomotul biroului târât de colo-colo nu-l trezi însă pe Henry. Bărbatul era tot nemişcat.

În timp ce el continua să doarmă, Clara îşi concentră energia asupra unui lucru pe care îl putea controla: sala ei de spectacole. Nu era o cârciumă şi niciun teatru obişnuit. Ceea ce ea şi Regina Killoran, singura ei prietenă, intenţionaseră să facă era un loc cu totul special. Iar pentru Clara reprezenta chiar mai mult decât atât: propria afacere. Pe care o conducea cu ajutorul altei femei. Şi care îşi propunea să angajeze femei care să nu mai fie nevoite să-şi vândă corpul, aşa cum fusese obligată ea. „Şi aşa cum erau obligate femeile care au lucrat sub conducerea ta”.

Remuşcarea o arse pe gât, ca o senzaţie dură şi deja familiară. Clara se uită în gol, pe deasupra contelui adormit. De-a lungul anilor, încercase să scape de remuşcarea

provocată de faptul că fusese şefa tinerelor femei care îşi vindeau corpul pentru a supravieţui.

Da, fusese o luptă pentru supravieţuire. Şi o slujbă ca oricare alta. Asta îşi tot spusese de-a lungul anilor şi chiar crezuse o vreme. Dar la un moment dat minciunile te ajungeau din urmă şi te prindeau în hăţişul lor.

Greşelile ei începuseră de timpuriu, pe când era fiica celei mai cunoscute actriţe din Londra. Enervase pe cine nu trebuia, din motive întemeiate. Se ridicase, din considerente morale, împotriva unui bărbat care era întruchiparea răului. O decizie corectă, dar care avusese efecte dezastruoase, cauzate de individul care îi ruinase Clarei orice speranţă într-un viitor decent.

— De ajuns, şopti ea, forţându-şi degetele să apuce creionul de pe birou.

Nu avea de gând să lase trecutul să-i bântuie prezentul. Trecutul nu putea fi schimbat. Dar viitorul, da.

Se uită la numele artiştilor cu care reuşise să încheie contracte: cinci femei.

Asta era tot.

Două balerine. Două cântăreţe de la teatrul de pe Drury Lane. Şi o actriţă.

Foste artiste care, la fel ca ea, deveniseră prostituate, dar acum voiau să-şi schimbe viaţa.

Acelea erau singurele femei care avuseseră curajul să renunţe la locul în care se prostituau pentru a-şi încerca norocul într-un stabiliment condus de două femei.

Privirea Clarei se opri pe chitanţa primită de la arhitect.

Până când reuşeau să deschidă, artistele nu erau plătite. „Iar în timpul acesta, îţi pierzi vremea cu un conte”.

Stomacul i se strânse când îşi dădu seama ce responsabilitate enormă avea pe umeri.

„Concentrează-te la ce poţi controla…”

Cuvintele acelea, ale mamei ei, care ţinea mereu lucrurile sub control, îi răsunară în minte, întărind-o.

Clara se puse pe treabă. Încerca să construiască programul pentru reprezentaţia de deschidere a sălii de

spectacole. Mai trebuia doar să găsească o modalitate de a mulţumi pe toată lumea. Majoritatea bărbaţilor mergeau la teatru ca să-şi găsească următoarea amantă. Doamnele mergeau pentru bârfe. Aşa că, pentru a avea succes, trebuia să creeze o reprezentaţie atât de grandioasă, de magnifică, încât să le distragă atenţia de la acele scopuri.

Creionul Clarei zbura peste pagini, oprindu-se din când în când pentru a sublinia câte o idee. Lucră până când începură să o doară muşchii.

La un moment dat, luă o pauză. Îşi arcui gâtul mai întâi în stânga, apoi în dreapta pentru a-şi detensiona muşchii, când îşi dădu seama că era privită.

Se uită spre contele adormit. Şi tresări când văzu cum o ţintuia cu privirea.

— Hei…

Creionul îi căzu dintre degete. Se ridică iute în picioare, mulţumind în gând Celui de Sus că îi ascultase rugăciunile. Se grăbi spre ciudatul ei pacient.

Henry se chinuia să se ridice, folosindu-şi coatele.

— Uşurel, trebuie să eviţi mişcările bruşte, altfel îţi vor pocni cusăturile.

— Cât am dormit?

Deşi slabă şi răguşită, vocea lui avea un timbru senzual: tonuri melodioase, pronunţate în engleza lui de om bine educat. Ceea ce îi aminti din nou Clarei de rangul lui şi de faptul că se lăsase prinsă, cam fără voia ei, în acel joc periculos.

Îşi verifică ceasul de la piept.

— Mult.

El închise ochii, iar Clara crezu că iar adormise, dar bărbatul vorbi din nou:

— Cât e ceasul?

— E târziu, răspunse ea, întinzându-se după cearşaf.

Bărbatul îi prinse încheietura mâinii, surprinzător de puternic, dar totodată tandru. Gestul îi provocă mici fiori delicioşi de-a lungul braţului, ceea ce o făcu să încremenească.

În anii în care se transformase într-o jucărie pentru

bărbaţi, învăţase multe despre atingerile oamenilor. Atingerea ca o comandă. Cea violentă. Cea precisă, lipsită de căldură. Toate voiau un singur lucru de la ea.

Numai că degetele lui Henry, împreunate peste încheietura ei, o făcură să-şi dea seama că se înşelase. Existau şi alte feluri de atingere.

Tulburată de această descoperire, având în vedere că îşi propusese cu mult timp în urmă să ignore bărbaţii, Clara îşi trase mâna. Şi, în mod surprinzător, căci bărbaţii cu care avusese de-a face ar fi luat-o înapoi cu forţa, Henry îi dădu drumul.

— Voi verifica rana, spuse ea încet.

O privi uşor îngrijorat, dar încuviinţă din cap.

Clara apucă colţurile cearşafului şi îl împături. Asta în timp ce încerca să ignore pieptul lui larg şi abdomenul musculos. Pentru că nu voia ca el să vadă cum corpul ei reacţiona la masculinitatea lui perfectă. Îi convenea mai mult când era total indiferentă la bărbaţi, ca pe vremea când era o curtezană blazată.

Concentrându-se asupra misiunii de infirmieră, inspectă cusăturile şi zona din jurul rănii.

— Te pricepi să mânuieşti un ac, spuse el, cu o voce atât de scăzută, încât ea abia auzi.

— Ţi-am zis că sunt experimentată, murmură ea fără să se gândească, înainte să-şi dea seama că îi dezvăluise prea mult.

De data aceasta, spre deosebire de ultima dată când fusese treaz, el nu o mai presă ca să obţină alte informaţii. Clara termină de verificat celelalte răni cu care el se alesese – la cap şi la nas. Se opri preţ de o clipă.

Inima i se strânse. Nu era nicio îndoială că nasul lui nobil, cu linii bine definite…

— E spart?

— Nasul? Da, spuse ea încet şi îl acoperi din nou cu cearşaful. Dar te face să pari mai arătos.

Bineînţeles, el nu avea nevoie să pară mai frumos. Cel puţin nu din punct de vedere fizic. Dar îi dăduse răspunsul pe care obişnuia să-l ofere tinerelor care fuseseră lăsate cu

cicatrici de patroni violenţi şi care plângeau din cauză că le fusese afectată frumuseţea.

Când venea vorba de oameni bogaţi, nu ar fi contat nici dacă aveau două capete atât timp cât deţineau un titlu nobiliar.

Aşa era lumea în care trăia: nedreaptă.

— Ai o oglindă? întrebă el.

Ea ezită. Cu fiecare oră care trecea, vânătăile lui se accentuau, culoarea schimbându-se şi adâncindu-se, astfel că acum obrajii lui erau un amestec de mov, verde, negru şi albastru.

— În cealaltă parte a camerei, spuse ea în cele din urmă.

El îi urmă privirea până când văzu oglinda mare despre care vorbise.

— Mă ajuţi să mă ridic?

Clara hotărî că era momentul să fie mai fermă. Bărbaţii din mahala erau obişnuiţi cu tot felul de vânătăi şi tăieturi. Fiecare gentleman cu care avusese de-a face şi care se alesese cu cea mai mică rană îşi pierduse cumpătul.

— Nu cred că e o idee bună, Henry.

Având în vedere starea rănilor lui de la cap şi cusăturile, nu-şi permitea să-l tulbure.

— Din cauza rănilor sau din cauza felului în care arăt?

— Ambele, îi spuse ea cu sinceritate, ceea ce îi aduse lui Henry un vag zâmbet pe buzele umflate.

Erau destul de depărtate încât să lase la vedere două şiruri de dinţi albi perfecţi. Ea simţi o uşurare ciudată că dantura lui perfectă nu avusese de suferit.

Contele încercă să se ridice. Corpul lui strălucea uşor de la transpiraţia provocată de efort.

— Oh, bărbat încăpăţânat ce eşti! scrâşni ea. Vei strica tot progresul pe care l-ai făcut!

El îi răspunse punându-şi picioarele goale pe podea.

— Stai unde eşti! Clara se repezi la oglinda cu rame aurite şi începu să o tragă spre pat. Avu grijă, în timp ce o târa, să o ţină cu faţa spre uşă, până când ajunse lângă

bărbatul încăpăţânat. Mai făcu o încercare: Nu ai nimic de câştigat dacă te vezi în starea în care eşti.

— Te aştepţi să ignor adevărul?

— Da. Eu aşa aş face.

Bogaţilor nu le plăcea să se confrunte cu lucruri ori cu situaţii neplăcute. La primul semn de disconfort, se întorceau pe călcâiele lor bine îngrijite şi o luau la fugă spre confortul şi bunăstarea care credeau că li se cuveneau.

— Nu sunt genul de persoană care să se ascundă de ceva, rosti Henry.

Din cauza buzelor umflate, cuvintele îi ieşiră uşor neclare.

Clara oftă şi întoarse oglinda fără tragere de inimă.

Henry se uită cu atenţie la propriul chip. Ceasul de la gâtul ei ticăia în ritmul secundelor care se scurgeau. Niciun cuvânt nu fu pronunţat. Expresia de pe faţa lui Henry rămase impasibilă. Apoi încuviinţă uşor din cap.

— Mulţumesc.

Clara se grăbi să mute oglinda la locul ei de lângă dulap.

— Nu pot să mă întorc acasă în halul ăsta.

Clarei îi luă un moment să priceapă. Apoi clipi încet.

— Poftim?!

— Nu vreau ca familia mea să mă vadă în starea în care sunt.

Clara se gândi că el se referă la soţie şi la copii.

— Nu poţi rămâne aici! izbucni ea. Asta e... Nu pot să fiu infirmiera ta. Rănile tale, acele vânătăi vor avea nevoie de săptămâni întregi ca să se vindece. Dacă te infectezi, poţi să mori. Orice poate întâmpla!

Iar ea ar fi fost considerată responsabilă pentru moartea lui.

— Am crezut că nu ai încredere în medicul meu sofisticat?

— Nu am. Doar spune-i să nu te lase să sângerezi, să ţină rănile curate şi să-şi spele mâinile. Şi vei fi bine. Dar înţelege că nu pot fi infirmiera ta!

Clara clătină din cap. Bărbatul avea nevoie de îngrijire

permanentă, iar ea nu avea timp de irosit. Nu cu toate lucrările care trebuiau făcute la teatru, nu atât timp cât femeile acelea se bazau pe banii pe care aveau să-i câştige odată cu lansarea spectacolelor.

— O săptămână.

— Nu!

— Trei zile, insistă el.

„Dumnezeule, ce insistent e!”

— Şi cu ce te-ar ajuta? imploră ea. Tot vei arăta ca şi cum ai fi fost târât cu faţa în jos prin Londra, ceea ce de fapt chiar ţi s-a întâmplat.

Clara îşi trecu mâinile peste faţă, apoi îşi lăsă braţele să-i alunece pe lângă corp. Încercă încă o dată să-l convingă.

— Ai o familie care e îngrijorată din pricina ta.

Cât timp trecuse de când ea avusese o familie care o iubea şi îi purta de grijă? După ce îi murise mama, singura persoană de care se apropiase fusese Regina, pe care o întâlnise cu doar trei ani în urmă. Clara stătea pe marginea patului, aproape de umărul lat al lui Henry.

— Pentru ei va fi important că eşti acasă, în siguranţă. Nu modul în care arăţi.

— Îşi vor face griji pentru mine.

Deci el încerca să-şi protejeze familia.

— Nu le faci nicio favoare dacă îi ţii departe de lucrurile neplăcute. La un moment dat, tot se vor lovi de ele.

— Ăsta nu e codul moral după care un gentleman îşi trăieşte viaţa.

— Dar nici să umble noaptea pe străzile din mahala, pentru că asta făceai, sublinie ea.

— Nu vreau ca familia mea să mă vadă în starea asta, repetă el cu un calm prea pompos pentru cineva care nu era capabil nici să stea în fund ori să-şi ridice capul.

Clara medită asupra cerinţei contelui şi a insistenţei lui. Toţi bărbaţii bogaţi pe care îi cunoscuse erau infideli, dar se întorceau la soţiile lor respectabile după ce-şi făceau plăcerile cu ea sau cu alte fete pe care le supraveghea. Şi

totuşi, în acel moment se părea că avea de-a face cu singurul bărbat din înalta societate care voia să-şi protejeze familia. Era de-a dreptul ciudat. Simţind că începea să şovăie, ea încercă să se împotrivească.

— Nu-ţi cer şi nu mă aştept să ai grijă de mine, insistă el. Doar să mă laşi să stau aici.

„Nu se poate întâmpla nimic bun dacă îl laşi să stea. Trimite-l de aici!”

Făcu încă o încercare.

— Eşti atât de îngrijorat că îţi vei speria familia! Dar nu se vor îngrijora pentru că nu mai apari acasă?

Ezitarea lui era palpabilă, dar nu ca efect al lipsei de energie, ci al întrebării pe care ea i-o pusese.

— Pot să scriu un bilet, iar tu să faci în aşa fel încât să ajungă la reşedinţa mea.

— Le faci un deserviciu femeilor din viaţa ta, milord, spuse ea tăios. Femeile nu au nevoie să fie cocoloşite. Trebuie să li se spună adevărul şi să fie lăsate să acţioneze cum doresc, fără amestecul altcuiva.

— Probabil.

Din neîncrederea pe care o afişa pe faţa chinuită de durere, sigur avea altă opinie.

— Dar nu e cazul acestor femei.

Clara simţi cum începea să se înmoaie şi încercă să reziste propriei slăbiciuni.

Nebunie. Asta era curată nebunie. Situaţia rămânea aceeaşi, în ciuda insistenţei lui: atât timp cât se afla *acolo,* el era responsabilitatea ei. Îngrijirea lui. Viaţa lui. Moartea lui. Orice infecţie a rănilor… Toate ar fi căzut pe umerii ei. Era o problemă pe care nu şi-o putea permite. Nu când avea deja destule pe cap cu sala de spectacole pe care voia să o deschidă. Era tipic pentru un bărbat bogat să-i ceară să facă acele sacrificii. Numai dacă se gândea la aceste lucruri, trebuia să alunge orice şovăială.

— Două zile.

Oferta îi ieşi pe gură înainte să apuce să o retragă.

— Poţi să rămâi două zile, dar după aceea va trebui să pleci.

Se pregăti de o nouă luptă cu el. Dar, surprinzător, aceasta nu veni.

Clara porni spre uşă când el îi strigă cu o voce slabă:

— Îţi mulţumesc!

Ea încuviinţă din cap, semn că auzise, apoi ieşi, închizând uşa după ea.

Riscase mult salvându-l de pe străzi şi aducându-l la ea în apartament. Niciodată nu puteai să ai încredere într-un bărbat. Ştia asta foarte bine, învăţase pe propria piele de-a lungul timpului, că nu trebuia vreodată să lase un conte care fusese târât pe străzile din mahala să se ascundă la ea în casă. Atunci de ce îl lăsase să stea, în ciuda tuturor acestor lucruri?

Se întoarse la planurile ei pentru sala de spectacole Muzele, dar nu reuşi să scape de senzaţia înspăimântătoare că făcuse altă greşeală de neiertat.

Capitolul 6

După o noapte chinuitoare, Henry se trezi ruşinat, dându-şi seama că nu apreciase până atunci micile bucurii ale vieţii.

Un foc – cât îi lipsea căldura lui! Focurile acelea puternice cu flăcări strălucitoare care încălzeau fiecare cameră în care servitorii lui anticipau că avea să intre.

Trebuia să le mărească salariul. Toţi meritau şi urmau să primească o mărire.

Cu dinţii clănţănind, se foi sub pătura subţire. Partea stângă protestă, făcându-l să geamă. Rana ardea. Era atât de fierbinte, dar el tremura de frig.

— Şi nişte pături, gândi Henry cu voce tare.

Ura modul distorsionat în care îi ieşeau cuvintele dintre buzele umflate.

Îi lipseau păturile grele, de calitate, la care nu se gândise vreodată când era la el acasă şi se învelea cu ele. Asta nu avea să se mai întâmple. Avea să-şi amintească

momentul acela de câte ori urma să se bage în aşternuturile calde din patul lui cu baldachin.

Dorinţa de a scăpa de senzaţia de frig era mai puternică decât aceea de a evita durerea, aşa că Henry se ghemui pe salteaua de pe patul Clarei, încercând să se încălzească.

Când toate astea aveau să se termine, intenţiona să-i trimită acestei femei o saltea. Una de calitate.

„Şi imaginează-ţi bârfele din înalta societate, când le-ar ajunge asta la urechi!”

Henry, plictisitorul şi cuviinciosul conte de Waterson, comandând un pat pentru o femeie din mahalaua Londrei, izbucni într-un râs răguşit, un sunet neobişnuit chiar şi pentru propriile urechi.

Auzi zgomotul unor paşi dincolo de dormitorul în care se afla. Apoi, fără să fi ciocănit cineva, uşa se deschise larg. Clara intră în cameră cu o tavă în mâini.

— Mă duc să... Se opri brusc şi, chiar şi în semiîntunericul din cameră, el o văzu cum îşi frământă buzele. Cum te simţi? întrebă ea cu o urmă de nerăbdare în voce.

Şi din nou aprecie sinceritatea ei. Nu se oferise să-l îngrijească şi nu dăduse înapoi în determinarea ei de a-l face să plece. Era greu să nu admiri pe cineva atât de hotărât. Pe deasupra, nici nu încercase să obţină bani de la el în schimbul găzduirii.

— E un frig groaznic, reuşi el să spună printre dinţii care îi clănţăneau.

— Frig?

Clara era mirată, ca şi cum contele tocmai i-ar fi spus ceva şocant, cum ar fi fost să dea foc la apartament.

Se apropie şi lăsa tava pe noptiera de lângă el.

— Suntem în mijlocul verii!

— O noapte friguroasă de vară, replică el.

— Nu, nicidecum. E cald. E chiar cald, serios. Şi, pe deasupra, continuă ea în timp ce-i turna un pahar cu apă, nici nu mai e noapte.

Nu era noapte? Ignorând paharul pe care ea i-l oferi,

Henry se întinse după ceasul lui de buzunar. Se chinui să distingă, printre pleoapele umflate, cifrele de pe cadran.

— E puţin peste ora patru dimineaţa, îl informă ea.

— Asta nu înseamnă dimineaţă, reuşi să spună Henry, prăbuşindu-se înapoi pe saltea. E o oră târzie din noapte.

Clara pufni.

— Pentru cei din clasa muncitoare e dimineaţă, milord!

Pentru clasa muncitoare... Lui Henry nu-i scăpară tonul uşor dispreţuitor şi formula de adresare.

— Încep să mă obişnuiesc cu replicile de genul acesta…

— Ce fel de replici?

— Dispreţuitoare. Munca mea în calitate de membru al parlamentului nu e întotdeauna apreciată.

În special de cei care aveau nevoie cel mai mult de ajutor.

— Aştepţi mulţumiri înflăcărate pentru legile pe care le elaborezi?

— Sunt destul de mulţumit şi fără să primesc dovezi de gratitudine, spuse el cu un zâmbet crispat. Aş fi încântat dacă nu aş primi o cărămidă prin fereastra biroului meu de la parlament.

Clara ridică privirea.

— Cineva a aruncat o cărămidă în fereastra ta?

Tonul ei îngrijorat îl surprinse pe Henry. Era ceva ciudat venind din partea acestei femei aspre şi directe, care îi cususe rana pe viu fără să clipească.

— Nu, o corectă el. Cineva a aruncat *cinci* cărămizi în fereastra biroului meu, în timp ce negociam nişte legi cu care unii nu erau de acord.

Legea pentru abolirea sclaviei pe care el o elaborase întâmpinase o opoziţie acerbă din partea unora care dovediseră că lăcomia lor era mai mare decât simţul moralităţii.

— Şi acum priveşti cu neîncredere clasa muncitoare din cauza unui episod izolat?

Afirmaţia şi punctul ei de vedere erau îndreptăţite.

Clara puse carafa jos, iar Henry îi observă palmele aspre: avea unghii scurte şi bătături. Sigur nu erau mâinile unei doamne.

În mod surprinzător, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult elaborând şi dezbătând legi esenţiale pentru guvernarea regatului. Şi, după ce sora lui aproape fusese ucisă în masacrul de la Peterloo, când mii de oameni se răsculaseră împotriva parlamentului, timp de şapte ani se ocupase de legi menite să facă ordine în rândurile clasei muncitoare. Să prevină revoltele. Dar niciodată nu se gândise la nevoile acelor muncitori.

— Poftim, Henry!

Tulburat, se chinui să se ridice în coate, în timp ce ea îi duse paharul la gură. Îşi puse mâna pe ceafa lui transpirată, ca să aibă de ce se sprijini în timp ce bea apă.

— Uşor, murmură ea, în timp ce apa aluneca pe gâtul lui Henry.

Îi spusese că nu intenţiona să-l îngrijească, dar tocmai asta făcea, în mod conştient sau nu.

Când bărbatul termină de băut, Clara vru să-şi retragă mâna, dar se încruntă. Îi verifică rapid fruntea cu cealaltă mână. Se albi.

— La naiba! şopti ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai febră, spuse ea cu o voce aproape acuzatoare.

La naiba!

— Nu stă în puterea mea să nu fac febră.

Dar ar fi fost excelent dacă ar fi stat în puterea lui să nu rămână acolo şi să-şi vadă de drum, ca ea să nu mai fie nevoită să aibă grijă de el. Henry aprecie în gând că femeia nu-i aruncase în faţă toate acele lucruri.

Cu altă înjurătură, Clara îşi desfăcu pelerina de mătase fină şi o puse înapoi în dulap. Henry remarcă satinul roz cu care era tivită rochia de mătase şi materialul lucios şi de calitate.

Rochia scumpă părea ciudată în apartamentul din cartierul acela. La fel de ciudat, pentru acele locuri, era felul în care ea se purta şi se exprima. Şi, din nou, se

întrebă cine era şi cu ce se ocupa acea femeie care îl luase de pe străzi. Care îl salvase, mai precis.

— Ce faci? întrebă el abia şoptit, străduindu-se să-şi tragă pătura până la bărbie.

— Mă joc de-a infirmiera, mormăi ea. Nu-mi permit să te las să mori.

Henry chicoti uşor.

— Promit că nu voi muri.

Clara pufni în timp ce îşi sufleca mânecile rochiei.

— Tipic bărbaţilor aristocraţi: să creadă că pot controla moartea.

— Ai o părere foarte proastă despre aristocraţi, spuse Henry cu o voce răguşită în timp ce se adâncea şi mai mult în aşternuturi.

— Am o părere proastă despre bărbaţi în general. Sentimentele astea nu sunt rezervate doar pentru cei de viţă nobilă.

— Şi cum rămâne cu respectul pe care spuneai că îl ai pentru bărbaţii care au reuşit în viaţă prin propriile forţe?

— Şi pentru femeile care au reuşit în viaţă prin propriile forţe, îi aminti ea. Respect ce au reuşit să realizeze. E ceva diferit faţă de a respecta o persoană pentru ceea ce este.

În timp ce ea continua să-l îngrijească, Henry încerca să înţeleagă ce voise Clara să spună. Un bărbat era, în esenţă, reprezentat de ceea ce reuşise să realizeze în viaţă. Sau cel puţin aşa erau văzute lucrurile în lumea din care provenea el.

De-a lungul zilei, Clara îi puse comprese reci pe frunte şi sub braţ. Răceala acelor cârpe umede îl pişcă la fel de tare precum zgârieturile cu care se alesese în urma atacului. În timp ce ea îl îngrijea, Henry avu o revelaţie: era un inadaptat în atât de multe feluri! Pe străzi, nu reuşise să se apere. Nici rangul, nici averea, nici munca lui în parlament nu îl salvaseră în acea zi, ci o femeie înaltă şi spirituală. O femeie care se pricepea să coasă rănile, dar şi să scadă temperatura. Şi îşi dădu seama că, atunci când Clara era în preajmă, nu-i mai stătea gândul la durerea care

îi răvăşea corpul, ci mai degrabă la ea.

Ea era îngerul care îl ţinuse departe de prăpastia întunericului. Sau poate era o sirenă. În orice caz, se simţea atras de ea. Îi clănţăneau dinţii.

— Cine eşti tu?

Clara încremeni.

— Nu ştiu ce…

— Vorbeşti ca o lady şi ai haine de lady, observă el.

Dacă făcea abstracţie de cartierul în care locuia şi de interiorul locuinţei ei, ar fi spus că era una dintre doamnele care îşi petreceau timpul în saloanele cu pretenţii din luxosul Mayfair.

— Te-am lăsat să stai aici, spuse ea tăios. Dar nu ţi-am permis să pui întrebări despre mine.

Ochii ei îl fulgerară.

Era o femeie învăluită în secrete, ceea ce o făcea şi mai interesantă. Îl umplea de o dorinţă şi mai aprigă de a o cunoaşte mai bine.

— Ar trebui să pleci, spuse ea încet. Ar trebui să te întorci la soţie şi la copii.

Ah, iată, şi aici i se amintea de aceste responsabilităţi pe care le ignorase până atunci în viaţă!

— Nu am soţie şi nici copii.

Şi, având în vedere circumstanţele actuale, se putea să nu aibă niciodată. Simţi o uşoară tristeţe la acest gând.

Clara îşi ridică brusc capul. Ochii ei erau încărcaţi de suspiciune şi confuzie.

— Dar ai vorbit despre familia ta…

— Vorbeam despre cele două surori şi despre mama, spuse el frecându-şi braţele, în încercarea de a-şi încălzi membrele care nu se opreau din tremurat.

Să-şi onoreze responsabilităţile legate de întemeierea unei familii nu fusese una dintre priorităţile lui. Mai ales după ce sora lui Lila trecuse atât de aproape pe lângă moarte şi apoi căzuse într-o stare de autoizolare.

— Mama plănuia să plece la ţară cu una dintre surori, care e pe punctul de a naşte. M-am gândit că, până pleacă, ar fi mai bine să rămân aici.

— Şi cealaltă soră?

Stomacul i se încleştă. Având în vedere cele un milion de secrete pe care le avea ea, ar fi putut să refuze să răspundă la întrebări personale.

— Ea nu părăseşte… „Reşedinţa din oraş”. Nu părăseşte… Londra, ezită el.

De fapt, Lila nu părăsea deloc casa. În ciuda faptului că femeia aceea îl văzuse în cele mai vulnerabile momente, nu ar fi vrut să discute cu ea despre starea de sănătate a surorii lui. În timp ce ea lua compresele şi le punea înapoi în apa de acum călduţă din vas, Henry o urmări cu privirea. Îi analiză chipul.

— Nicio întrebare în plus?

Clara ridică din umeri.

— Fiecare persoană are secretele ei. Aristocraţii nu fac excepţie la acest capitol.

Vorbise precum cineva care se învârtea în înalta societate, ceea ce îl făcu pe Henry să fie şi mai fascinat de această Clara Fără-Nume-de-Familie.

— N-ai vrut să spui mai mult despre sora ta, aşa că nu te presez. E treaba ta. Nu a mea.

Henry fu impresionat de atitudinea ei. Era obişnuit cu doamnele din lumea bună a Londrei, care aveau o plăcere aproape bolnăvicioasă de a lansa presupuneri şi bârfe despre starea de sănătate a surorii lui.

Şi poate că era din cauza febrei. Sau poate din cauză că ea era o străină care aparţinea unei lumi total diferite pe care, după ce el avea să plece, existau puţine şanse să o mai reîntâlnească. Dar simţi nevoia de a împărtăşi cu ea tragicul secret pe care nu-l discutase nici măcar cu propria familie.

— A fost prinsă în masacrul de la Peterloo.

Clara se opri cu compresa udă în mână, la mijlocul distanţei dintre Henry şi vasul cu apă. Cârpa stătea suspendată în mâinile ei, apa picurând pe podea.

Henry se lăsă pe spate şi îşi mută privirea spre tavan.

— Probabil te întrebi ce căuta o lady în Manchester.

Respiraţia lui Henry deveni greoaie. Pieptul i se ridică

şi cobora într-un ritm frenetic, în timp ce transpiraţia, amestecată cu urmele de apă lăsate de comprese, îi picura de pe frunte spre obraji.

— Se dusese în vizită la o prietenă. În parlament, existaseră discuţii despre iminenţa unei revolte.

Discuţiile şi poveştile despre situaţia din acel colţ al Angliei se auzeau în fiecare colţ din parlament. Existase o falsă senzaţie că lucrurile erau sub control, deşi zona era un butoi cu pulbere, iar revolta maselor – iminentă.

— Am chemat-o acasă. „Dar nu m-am dus să o iau”.

Asta fusese o greşeală imensă şi cel mai grav păcat pe care avea să-l ia cu el în mormânt.

În cei 33 de ani pe care îi avea, Clara stătuse de patru ori la căpătâiul unor oameni care erau pe moarte. Una dintre acele persoane fusese mama ei, Sarah Siddons, marea actriţă a scenei londoneze. Două fuseseră tinere prostituate care pieriseră în timp ce născuseră. Cealaltă persoană fusese un copil, hoţ de buzunare, de la primul club la care lucrase, care fusese înjunghiat în stomac.

Îşi amintea, cu mare precizie, fiecare moment, fiecare discuţie cu acele persoane care se pregăteau să-şi dea ultima suflare. Nici cei mai puternici oameni nu puteau uita aşa ceva.

De aceea ştia, cu fiecare mărturisire făcută de Henry, contele de Waterson, despre familia lui, că asista la o confesiune. Că omul era în căutarea izbăvirii.

Simţi o strângere de inimă, aceeaşi pe care o încercase când stătuse la căpătâiul celor patru muribunzi dinaintea lui.

Nu-şi permitea ca el să moară. Chiar nu-şi permitea să aibă în casă cadavrul unui conte bătut până la sânge.

Şi totuşi, acesta nu era singurul motiv din cauza căruia era îngrijorată. Nu voia să adauge şi moartea acestui bărbat la povara grea de păcate pe care o purta în suflet.

Clara oftă şi luă un scaun, trăgându-se aproape de pat.

— Ce i s-a întâmplat surorii tale nu a fost vina ta, spuse ea, oferindu-i cuvintele pe care el tânjea probabil să

le audă.

Buzele lui schiţară un zâmbet chinuit.

— Era responsabilitatea mea.

Clara se încruntă. Cu siguranţă, toţi bărbaţi credeau asta. Femeile erau responsabilitatea lor. În cazul aristocraţilor, femeile erau obiecte de preţ care trebuiau supravegheate şi păzite precum diamantele.

— Tu ai fost cel care i-a făcut cunoştinţă cu prietena pe care o vizita?

Ochii lui febrili o priviră plini de confuzie.

— Pe cine vizita? Presupun că prietenia cu acea persoană fusese atent controlată. Probabil eraţi prieteni de familie?

— Eu…

Ruşinea inundă privirea lui Henry, alungând nedumerirea de mai devreme.

— Nu o cunoşteam pe acea tânără. Fusese colegă de şcoală cu sora mea.

— Ah, deci eşti de vină pentru că sora ta o cunoştea pe acea femeie cu care mersese la şcoală. Dacă nu ai fi trimis-o la şcoală, ele nu s-ar fi întâlnit niciodată şi n-ar fi fost în Manchester în momentul revoltei.

Henry închise ochii şi trase aer în piept cu greutate.

— De obicei, sunt mai înţelept. Dar se pare că acel atac mi-a afectat inteligenţa. Spune ce ai de spus, ca să înţeleg ce mi-a scăpat.

Clara îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă. Scaunul scârţâi din cauza mişcării.

— Spun că, la fel ca orice bărbat, ai senzaţia că femeile sunt proprietatea ta. Că eşti stăpân peste deciziile lor, peste soarta şi viitorul lor. Uneori, se mai întâmplă accidente pe care nu le poţi preveni sau influenţa. Zâmbi strâmb. Sau poate că eşti Stăpânul Timpului şi stai cu degetele pe limbile unui ceas, adaugă ea, în timp ce îi privi vânătăile de pe faţă. În viaţă, nu există căi sigure, lipsite de pericol, murmură ea o lecţie pe care Henry încă nu apucase să o priceapă, în ciuda atacului pe care îl suferise. Faptul că era o femeie – o lady – nu însemna că era mai ferită de

partea întunecată a vieţii decât alţi bărbaţi ori femei.

Henry tremura.

— Mul… mulţumesc.

Un alt frison îi zgudui corpul, şi ea blestemă starea de slăbiciune pe care i-o provoca febra. Genele negre ale bărbatului fluturară. Avea nişte gene superbe. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl observe în acel moment de cumpănă, dar… era fascinată de ele.

— O să… mor? întrebă el şoptit.

Clara clipi lent. Se simţea patetică. Parcă era o fetişcană inocentă căzută în admiraţie pentru un bărbat aproape inconştient. Mai rămânea să se înroşească. Avea să moară?

— Nu, răspunse ea sec. Nu vei muri!

Henry întinse mâna şi îi apucă degetele în palmă, agăţându-se de ele de parcă erau singura lui salvare. Atingerea lui fierbinte îi provocă un vârtej de senzaţii. Erau din pricina febrei. Febra lui. Asta ar fi fost singurul motiv care ar fi explicat de ce avea acea senzaţie de căldură.

— Cât de convinsă eşti, Clara!

— Eşti prea încăpăţânat ca să mori, Henry.

Un zâmbet fantomatic apăru pe buzele lui, apoi bărbatul închise ochii.

Cuprinsă de panică, sări în picioare.

— Henry?! strigă ea cu o voce ridicată, în timp ce se aplecă deasupra lui.

Ochii bărbatului se deschiseră, iar de data aceasta aveau ceva neaşteptat în adâncurile lor febrile: amuzament.

— Deci erai mai puţin convinsă că nu mor decât ai lăsat să se înţeleagă, Clara Fără-Nume-de-Familie, murmură el.

Pentru câteva secunde, Clara nu reuşi nici să clipească.

— De ce… De ce m-ai speriat aşa?

Henry rămase tăcut clipe îndelungate, fără să răspundă.

— Mă tem de moarte, spuse el în cele din urmă,

printre dinţii care încă îi clănţăneau. Am prea multe afaceri de pus în ordine înainte de a muri.

„Ah, un aristocrat arogant…”

— Când mă voi confrunta cu propria moarte, nu mă voi gândi la afaceri şi la bani, spuse ea.

Clara se gândi că spusele bărbatului erau fie un semn că el nu era nici pe departe pe moarte, fie că viaţa lui fusese la fel de lipsită de sentimente şi emoţii precum a tuturor aristocraţilor care călcau în cluburile în care lucrase ea.

— Şi la ce anume te vei gândi?

Clara se blocă. Era o întrebare neaşteptată. Nu apucase vreodată să se gândească la ce i-ar fi putut trece prin minte pe patul de moarte. Fusese prea concentrată să supravieţuiască. La ce s-ar fi gândit pe patul de moarte? Urma să aibă familia alături? Clara alungă acest gând. Ca să aibă copii, trebuia să existe un bărbat. Iar ea îşi promisese cu mult, mult timp în urmă că nu avea să accepte niciun bărbat în viaţa ei. Nu încă o dată.

Contele continua să o ţintuiască cu privirea. Avea o privire foarte fermă pentru cineva atât de slăbit. Cum era oare contele de Waterson când era complet lucid, nemistuit de durere şi de febră? Un fior de plăcere îi trecu pe şira spinării – un semnal inutil, dar bine-venit, care îi amintea cât de periculoşi puteau fi bărbaţii.

— Eu nu…

— …dezvălui aspecte personale, termină el propoziţia pentru ea, în timp ce pieptul îi urca şi cobora rapid. Da, deja m-am obişnuit cu obiceiul tău de a nu dezvălui prea mult.

Nu, despre obiceiul de a nu spune nimic.

— Dar îmi poţi face pe plac, te rog, de data asta?

Pentru că simţi o urmă de disperare în rugămintea lui, Clara avu o revelaţie: bărbatului îi era teamă să se oprească din vorbit. Henry se temea că, dacă tăcea, nu se mai trezea niciodată.

Muşcându-şi buza de jos, Clara se lupta cu sine, în timp ce îşi reluă locul pe scaunul pe care îl abandonase.

— Nu prea m-am gândit la ce îmi va trece prin cap

când voi fi în faţa morţii, admise Clara.

— Nici eu. Până noaptea trecută. Până când m-am confruntat cu ea.

Clara îşi ridică picioarele pe scaun şi îşi sprijini bărbia pe genunchi, contemplându-l pe conte.

La ce s-ar fi gândit în momentul morţii? Nu ar fi existat o familie prin preajmă şi probabil nici prieteni apropiaţi. Singura ei prietenă, Reggie, ar fi avut familia ei, un soţ şi copii. Cu siguranţă, ar fi deplâns moartea Clarei, dar apoi şi-ar fi văzut în continuare de propria viaţă.

— Sper ca, până în acel moment, să apuc să fiu fericită în viaţă, spuse ea încet. Spera ca, la un moment dat, chinurile ei să înceteze, să se bucure de stabilitate şi de securitate financiară ca urmare a propriilor realizări, nu a sprijinului primit de la vreun bărbat. Dar cu siguranţă nu mă voi gândi la titluri nobiliare, ranguri şi afaceri.

— E corect ce spui, dar acele afaceri, în cazul meu, ar asigura bunăstarea familiei. Deci pentru mine contează.

— Nu, nu contează, Henry, spuse ea frecându-şi bărbia de materialul fin al rochiei de mătase pe care o purta. Va conta cum ţi-ai trăit viaţa, nu ce ai lăsat în urmă.

— Cel puţin admitem că avem opinii diferite în această privinţă…

— De acord.

Îşi zâmbiră, dar gura lui se crispă apoi într-o grimasă, ruinând mica legătură care se crease între ei preţ de o clipă.

Clara se ridică de pe scaun. Însă îşi frânse mâinile pentru că nu prea avea cum să-l mai ajute. Avea să-i schimbe compresele cu unele reci. Dar febra trebuia lăsată să-şi urmeze cursul firesc.

„Iar faptul că tu stai aici şi conversezi amabilă cu un conte nu poate cauza decât probleme”.

— Ar trebui să te odihneşti, milord, spuse ea, punând din nou o barieră între ei prin acea formulă de adresare.

Clara porni spre uşă.

— Ai putea să stai cu mine?

Cererea aceea sunase atât de blând, de slab, încât

Clara s-ar fi putut preface că nu auzise.

„La naiba!” De foarte multe ori fusese o proastă în relaţiile cu bărbaţii. „Şi se pare că încă nu ţi-ai învăţat lecţia”.

Blestemându-se în gând, Clara se întoarse la scaunul pe care stătuse. Şi rămase acolo.

Capitolul 7

Când se trezi în dimineaţa următoare, primul lucru pe care îl simţi Henry fu căldura.

Era cald.

Şi nu din cauza febrei agonizante care îi răvăşise corpul pe timpul nopţii. Căldura aceea era plăcută. Dulce. Mângâietoare. Ca atunci când te scalzi în razele soarelui într-o zi de vară.

Nu voia să deschidă ochii. Voia să rămână în acest înveliş plăcut, protejat de durerea provocată de rănile suferite.

Se chinui să deschidă un ochi, apoi clipi orbit de razele soarelui care se strecurau printre storurile de la geam şi umpleau camera cu o lumină strălucitoare. „La naiba!” închise din nou ochii.

Partea stângă îi zvâcnea cu putere, dar senzaţia aceea plăcută de căldură în care se simţea învelit era mai puternică decât durerea. Era ca o greutate plăcută, ce îl ţinea ancorat, în timp ce pielea îi era mângâiată de mătase.

Henry stătea întins şi se bucura de acea senzaţie de alinare, când un mic sforăit rupse tăcerea.

Înlemni. Deodată, simţi ceea ce îi scăpase iniţial: un picior zvelt şi tonifiat care îi înconjura coapsele. Şi un braţ care îi cuprindea mijlocul.

Henry înghiţi în sec şi, ignorând razele de soare, deschise ochii de-a binelea.

O senzaţie ciudată îi umplu pieptul, împiedicându-l să respire.

La un moment dat, Clara se pusese lângă el în pat. Şi

acum se încolăcea pe el, cu un picior băgat printre ale lui, precum o iederă.

„Eşti un gentleman… Eşti un gentleman…”

— La naiba, eşti un gentleman, murmură în tăcere, rugându-se să fie puternic.

Să se concentreze asupra scrupulelor morale şi a regulilor de bună-cuviinţă.

Dar nu reuşea.

Înghiţind cu greutate, trase cu ochiul în jos… şi mai jos… tot mai jos…

Rochia Clarei se răsucise şi se ridicase până deasupra coapselor, lăsându-i la vedere picioarele lungi. Cu o piele de un alb ca de porţelan, picioarele păreau să nu se mai sfârşească.

Pulsul puternic şi rapid îi bubuia în urechi.

„În iad. Voi ajunge în iad”.

Şi-ar fi meritat soarta. Pentru că nu-şi putea întoarce privirea. Mereu se mândrise că era un gentleman desăvârşit. Că se purta cu onoare şi respect cu oricine în orice situaţie… Şi totuşi, iată-l întins lângă femeia care îl îngrijise, holbându-se la ea precum un obsedat care nu-şi putea ţine dorinţele în frâu.

Dezgustat de propria persoană, Henry se chinui să-şi elibereze braţul care era prins sub talia ei îngustă.

Cu un mic oftat, Clara se adânci şi mai mult în el, pe partea în care fusese rănit. Şi la naiba dacă mai simţea ceva în afară de pielea ei!

— Clara, şopti el, bătând-o uşor pe umăr.

— Mm, murmurară buzele ei, mişcându-se în forma unui sărut neintenţionat, pe umărul lui.

Se întoarse într-o parte şi îşi aruncă piciorul zvelt peste el.

Simţi cum bărbăţia i se încordează drept răspuns. Închise ochii din nou, încercând să lupte cu reacţia corpului şi cu puternica dorinţă fizică pe care o simţea pentru ispita care dormea lângă el.

„Gândeşte-te la ceva! Gândeşte-te la orice! „Întrucât legile parlamentului au fost adoptate, cu prevederile de

rigoare, referitoare la reducerea datoriei interne…” recită Henry în gând, „prima parte a decretului din 1823 privind datoria internă.”

Se uită iar în jos, la femeia adormită din braţele lui. Sânii ei generoşi ieşeau peste marginile decolteului adânc, punându-i la încercare autocontrolul şi rezistenţa. I se uscă gura. Îşi forţă privirea să se mute pe tencuiala tavanului.

„Şi se legiferează ca tot stocul de capital să fie direcţionat către un cont nou, separat, şi toate anuităţile anuale la termen, care în a cincea zi…” Privirea îi alunecă din nou în jos, spre femeia adormită.

„Gândeşte-te la parlament, Gândeşte-te la legile pe care le elaborezi!”

Încercă din nou.

— Domnişoară? Henry făcu o grimasă. Clara! continuă el pe un ton mai ferm.

Cu un sforăit delicat, Clara se întoarse pe spate.

Înjurând în gând, Henry o apucă de talie cu un braţ, încercând să o împiedice să se rostogolească din pat. Efortul îi întinse cusăturile pe care ispita din braţele lui i le făcuse cu atâta grijă.

Clara strâmbă uşor din buze, făcându-l să-şi îndepărteze atenţia de la o tentaţie ca să-l arunce în alta.

În starea lui iniţial de inconştienţă, apoi de febră, nu dăduse atenţia cuvenită acelor buze pline, de un roşu aprins, care păreau uşor bosumflate în somn.

— Cum e posibil ca o persoană să doarmă atât de adânc? murmură Henry.

Genele lungi şi blonde fluturară, apoi se deschiseră, lăsând la iveală ochii grei de somn. Clara clipi lent, apoi ochii verzi-albaştri i se umplură de groază. Se repezi să pună distanţă între ei, iar înainte ca el să o poată prinde, Clara căzu cu zgomot pe podea. Henry tresări.

Nu era deloc flatant pentru orgoliul unui bărbat ca o femeie să fie atât de disperată să scape de compania lui încât să se arunce din pat.

— Cât am aţipit?

Vocea ei gravă, accentuată de somn, îi provocă un alt

val de gânduri deocheate, testându-i şi ultimele urme de rezistenţă.

— Nu sunt sigur, îngăimă el, trăgând cu ochiul la mişcările ei frenetice.

— Cât e ceasul?

— Mă tem că nici asta nu ştiu, reuşi el să spună.

Clara ţopăi uşor, încercând să-şi aranjeze fustele. Acum îi acopereau picioarele, furându-i lui Henry plăcerea de a se delecta cu vederea pulpelor ei graţioase. Rămăseseră la vedere doar gleznele…

Erau doar nişte glezne. Gleznele goale, subţiri, care în urmă cu câteva momente fuseseră înfăşurate în jurul lui.

Henry strânse din ochi şi încercă să-şi amintească restul decretului privind datoria internă.

Dar nu reuşi. Pentru prima dată în toţi acei ani de când era membru în parlament, nu-şi putea aminti vreun cuvânt din lege. Deşi memorase pagini nesfârşite de legi, nu reuşea să-şi amintească niciun…

— Nu e bine, murmură Clara.

Cu siguranţă nu era.

Clara se agita prin cameră, cu podeaua scârţâind sub paşii ei. Se opri în faţa dulapului aflat în partea opusă a camerei. Deschise uşile şi înşfăcă o rochie de un verde smarald, căptuşită cu negru. Apoi lenjerie de corp argintie.

„Prin virtutea oricărei legi în vigoare, începând cu ziua a cincea din luna aprilie, o mie opt sute…”

Clara începu să se dezbrace.

— Ce faci? mormăi Henry.

— Cred că e evident, replică ea.

De fapt, chiar era. Mai mult decât evident. Clara se scuturã, iar rochia ei elegantă căzu pe podea, într-o grămadă de mătase mov. Henry încercă să-şi controleze privirea, mutând-o spre peretele opus. Numai că acolo era o oglindă, aşa că îi văzu silueta aproape goală, exact când se întindea după marginea cămăşuţei pe care şi-o trase peste cap. Henry îşi întoarse brusc capul, oferindu-i Clarei intimitate.

— Vreau să te asigur, spuse Henry pe un ton

surprinzător de echilibrat, că în niciun moment, aseară sau în această dimineaţă, nu m-am comportat într-un mod nepotrivit…

„Deşi am vrut să mă comport. Aproape că mi-am pierdut ultima fărâmă de autocontrol”.

— Ah, ce liniştitor! spuse ea sec.

Henry se încruntă. Ce însemna răspunsul acela?

— Nu te îngrijora, şopti ea, acoperindu-şi pieptul cu hainele. Nu aveam de gând să-ţi întind o capcană ca să mă iei de nevastă…

— Te asigur, spuse el în timp ce încerca să evite a privi ispita, că nu m-am îngrijorat…

— Te tachinam, Lordul Decenţei, spuse ea tărăgănat.

Îl tachina. Din nou. Se distra pe seama lui, a situaţiei – probabil puţin din ambele. Până atunci, nimeni nu îndrăznise să-l tachineze. Se uită către această fermecătoare înflăcărată.

Şi îngheţă.

Corpul gol al Clarei Fără-Nume-de-Familie, reflectat în oglindă, era o demonstraţie de perfecţiune feminină. Avea un trup de zeiţă, cu rotunjimi apetisante.

Grăbindu-se spre noptieră, se întinse după ceasul de aur şi porţelan pe care îl ţinea acolo. Îl consultă şi se lansă într-o tiradă de înjurături.

— E deja 9 dimineaţa! strigă ea.

Apoi lăsa ceasul de lux pe noptieră, se întoarse şi continuă să se îmbrace.

Henry fu lovit direct în piept de o revelaţie: nu o deranjase că se trezise în braţele lui, ci că dormise până târziu.

— Poţi să-ţi mişti degetele?

Henry îşi înclină capul:

— Să-mi mişc…

— Degetele, repetă ea, cu un ton plin de nerăbdare.

Clara îşi flutură falangele de la mâna dreaptă.

— Sunt prea umflate ca să…

— Degetele mele sunt bine, o asigură el.

Cea mai mare parte a corpului îi era umflată şi

învineţită, iar mâinile erau zgâriate de când fusese târât. Dar degetele şi le putea folosi.

— Deeeci… lungi Clara cuvântul.

La naiba, mintea încă îi era ameţită după calvarul prin care trecuse în ultimele trei zile.

— Deci, repetă el, dându-şi seama că suna ca un prostovan.

— Ai putea să mă ajuţi cu asta?

Întorcându-se, Clara îi arătă spatele. Rochia de satin era desfăcută, expunând un spate îngust. Avea culoarea laptelui. Fiecare centimetru din pielea expusă. Şi Henry se luptă cu dorinţa de a o mângâia, de a-şi afunda degetele în ea până la baza…

Clara îşi aplecă gâtul şi se încruntă.

— Ştiu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuşi să te descurci cu nişte nasturi şi nişte şireturi.

Legile şi gândul la parlament dăduseră greş, dar afirmaţia pe un ton de uşoară îngâmfare îi domoli pofta aceea pătimaşă care îl stăpânea din momentul în care se trezise.

— Te asigur, spuse el înţepat, mutându-şi picioarele pe marginea patului, că mă descurc… Pot… să închei nişte nasturi şi să leg şireturi.

— Asta rămâne de văzut, murmură Clara.

Henry îşi ridică mâinile şi prinse rafinata dantelă franţuzească cu degete şovăielnice. Tremurul mâinilor lui nu avea legătură cu rănile suferite, ci cu frumuseţea ispititoare din faţa lui.

— Actriţă? întrebă el la repezeală, mai mult ca să-şi distragă atenţia de la ea.

— Hm?

— Eşti actriţă?

Ar fi explicat hainele luxoase şi prezenţa unor piese de mobilier scumpe la ea în apartament.

— Eu…

Se întoarse şi îl privi cu tristeţe. Dar slăbiciunea îi dispăru din ochi după numai o clipă, încât Henry avu

senzaţia că îşi imaginase.

— Nu sunt actriţă.

Ceea ce însemna probabil că era fie văduva vreunui negustor bogat, fie… îndepărtă gândul. Nu voia să se gândească la modul în care o femeie care locuia în acea parte a oraşului ajungea să deţină haine extravagante şi mobilier de lux. Henry nu insistă să afle mai multe. Termină de încheiat şirul lung de năsturaşi.

— Eşti gata, anunţă el.

— Henry…

Şi fără un cuvânt de mulţumire ori măcar să se întoarcă să-l privească, fermecătoarea lui infirmieră părăsi camera.

O clipă mai târziu, auzi zgomotul făcut de zăvorul greu, apoi o uşă trântindu-se. Plecase.

Un timp, rămase nemişcat.

Aceea fusese cu siguranţă o premieră. De fapt, tot ce i se întâmplase în ultimele zile fusese o premieră.

De la atacul de pe stradă la momentele petrecute cu o femeie la ea în apartament.

Şi se mai întâmplase ceva în premieră: o femeie îi dăduse ordine.

„Ştiu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuşi să te descurci cu nişte nasturi şi nişte şireturi”.

Henry făcu o grimasă.

Şi îl insultase. Da, fusese insultat de o femeie. Insulte pe care nicio altă femeie şi niciun alt bărbat de pe lumea asta nu îndrăzniseră vreodată să i le arunce.

Şi totuşi, era revigorant că fusese tratat ca o persoană obişnuită. Bineînţeles, ar fi preferat să se bucure de aceste descoperiri fără să fi fost bătut până la sânge.

De pe culmile acelui romantism ridicol, Henry simţi cum un strop de luciditate începe să i se strecoare în cap.

Acolo, cu Clara alături, sub îngrijirea ei, nu se gândise la bărbaţii care îl atacaseră. „Nu ţi-ai permis să te gândeşti”.

Când nu oscilase între somn şi starea de inconştienţă,

se lăsase prins în atracţia binefăcătoare a Clarei.

Cu ea plecată şi atâta linişte în jur, se trezi năpădit de amintirea întâmplărilor oribile cărora le căzuse victimă.

A atacului nemilos lansat intenţionat de acei tâlhari violenţi.

Ceea ce i se întâmplase nu era foarte diferit de ceea ce păţise sora lui Lila, când fusese prinsă de masele de răzvrătiţi.

Se uită la biletul pe care îl începuse, scris de mâna Clarei, dar pe care nu-l terminase şi nu-l trimisese familiei. Se gândise să stea în acel apartament până când avea să se înzdrăvenească, pentru a nu-şi îngrijora familia.

Dar un nou scop îi încolţi în minte, care luă locul grijilor legate de familie: să aducă ordinea pe străzile acelea, care aveau atâta nevoie de acest lucru. Luă creionul de pe noptieră şi, întorcând scrisoarea neterminată, Henry aşternu pe hârtie câteva cuvinte.

Se forţă să se ridice uşor pe picioarele încă instabile. Şi, spre deosebire de încercările din zilele precedente, de data aceasta nu se prăbuşi pe podea.

Henry se strâmbă.

„Trebuie să eviţi mişcările bruşte, altfel îţi vor pocni cusăturile”.

Începu să se spele cu gesturi pline de un calm controlat. Chiar şi aşa, fiecare rană protesta, dar el nu se opri. Îşi adună hainele, spălate şi frumos împăturite, dar care încă aveau urme de sânge. Se aşeză pe scaunul pe care stătuse Clara şi începu să se îmbrace.

Respira cu dificultate.

Se întinse după cizme. Îşi înghiţi un geamăt de durere.

Transpiraţia i se prelingea de pe frunte pe obraji. Se prăbuşi înapoi în scaun.

La naiba, îl durea peste tot!

„Ştiu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuşi să te descurci cu nişte nasturi şi nişte şireturi”.

Şi în timp ce, chinuit de durere, încerca să găsească

drumul spre locuinţa lui din Mayfair, se trezi zâmbind.

Capitolul 8

Când Clara intră la Muzele, la puţin timp după aceea, fu întâmpinată de feţe încruntate.

De la Reggie, partenera ei de afaceri, şi de la arhitect până la bărbaţii care lucrau pentru el şi la artiştii de pe scenă. Clara se grăbi.

Şi de ce n-ar fi fost supăraţi?

„Ai fost neglijentă. Ţi-ai abandonat îndatoririle. Şi asta din cauză că te jucai de-a infirmiera cu un conte afurisit”.

— Ştiu, ştiu, spuse ea, sub formă de salut, în timp ce îşi scotea singura pelerină cu care mai rămăsese. Trecând printre mesele de lucru care împânzeau teatrul aglomerat, Clara se grăbi să-şi întâlnească partenera de afaceri. Am întârziat! ţipă ea ca să acopere zgomotul de ciocane şi se încruntă când auzi sunetul făcut de pianul uşor dezacordat la care exersau artistele.

Încă ceva care trebuia reparat.

Reggie îi spuse ceva arhitectului. Acesta ridică un braţ musculos.

La unison, toţi muncitorii care lucrau prin diferite colţuri ale teatrului se opriră imediat.

„Splendid”. O puseseră pe Clara în centrul atenţiei.

— Tu nu întârzii niciodată, spuse Regina când Clara ajunse la ea şi la Martin Phippen, în centrul teatrului.

Ruşinată, simţi cum îi ardeau obrajii. Aşa era, nu întârzia niciodată. Era în primul rând o femeie de afaceri. Fie că servise în rolul de actriţă, apoi în cel de curtezană, de matroană, înainte să-şi găsească postul de şefă la Bârlogul Diavolului, spiritul de afaceri îi ghidase deciziile. Şi fusese punctuală în toate ocaziile.

Reggie se încruntă şi mai tare, uitându-se la obrajii Clarei.

— Unde ai fost?

— Am… „Am salvat un conte şi l-am dus în apartamentul meu, ca să-şi revină. În loc să vin la sala de spectacole, l-am îngrijit”. Oricât de bună prietenă i-ar fi fost Reggie, Clara nu se simţi în stare să-i spună ce se întâmplase. Pentru că s-ar fi ales cu mai multă îngrijorare şi întrebări decât ar fi fost dispusă să accepte. Am avut nişte probleme de rezolvat, spuse ea, uitându-se la Phippen, care tăcea în continuare.

Reggie o privi pe sub sprâncene.

— Legate de Muzele?

— Nu, altceva, o linişti ea.

Ceea ce nu era o minciună. Henry, contele de Waterson, devenise o problemă pentru Clara, o problemă pe care fusese nevoită să o rezolve. Henry, contele cu deliciosul său nas acvilin spart, cu stomacul plat şi şoldurile înguste…

Phippen, arhitectul lor, îşi ridică mapa de piele, întrerupând acele gânduri necurate legate de pacientul ei.

— Şi ai lipsit la întâlnirea de ieri.

Clara îi putea citi iritarea pe trăsăturile ascuţite ale feţei.

— Cu toate lucrurile suplimentare pe care amândouă le-aţi cerut, deja suntem cu două săptămâni în urmă. Iar când sunt în întârziere cu proiectul vostru, sunt în întârziere şi cu proiectele care urmează.

Arătă cu mapa către muncitorii care priveau în tăcere schimbul de replici.

— Domnule Phippen, începu Reggie unul dintre discursurile ei mereu la obiect. Sunt sigură că…

— Înţeleg asta, domnule Phippen, spuse Clara cu acel ton senzual care făcea victime printre toţi bărbaţii. Îşi plimbă degetul înmănuşat de-a lungul corsajului împodobit cu bijuterii al rochiei. Promit că nu se va mai întâmpla, murmură.

Cu coada ochiului, o văzu pe Reggie cum o privea încruntată.

Faţa lui Phippen devenise stacojie, în timp ce urmărea hipnotizat cum aluneca degetul Clarei în sus şi în jos pe

corsaj.

— Ai cuvântul meu… Era o metodă neruşinată – pentru cine cunoştea ruşinea. Clara se aplecă şi îşi puse buzele lângă urechea arhitectului. Nu se va mai întâmpla, promise ea.

Reggie îi dădu un cot în coaste, ceea ce îi smulse un geamăt, iar braţele îi căzură cuminţi pe lângă corp.

Bărbatul se trezi ca din transă. Mapa îi căzu cu zgomot pe podea, iar el se repezi să o ridice. Reggie îi aruncă prietenei sale o privire ameninţătoare:

— Gata, potoleşte-te! îi aruncă ea printre dinţi.

Clara îşi duse mâna la piept, ca şi cum s-ar fi simţit jignită.

— Dar nu am făcut nimic, răspunse ea şoptit.

Prietena ei ridică din sprâncene, semn că nu credea niciun cuvânt.

— Serios?

Ei bine, poate că făcuse ceva. Îşi folosise farmecele ca să vrăjească un angajat. Chiar şi aşa, nu avea de gând să-şi ceară scuze. Totul pe lumea asta se reducea la a supravieţui. Şi cum femeilor le fusese dată puţină putere – şi încă mai puţină influenţă –, Clara se simţea îndreptăţită să pună în practică orice tactică de supravieţuire.

Phippen se îndreptă şi îşi deschise cu emfază mapa.

— Hm, după cum spuneam… Vorbea pe un ton grav, cu un oarecare accent din estul Londrei. Având în vedere situaţia neaşteptată cu care se confruntă acest proiect, suntem deja în întârziere.

Arhitectul îşi concentra toată atenţia asupra documentelor din mână, de parcă acolo ar fi avut răspunsul la toate întrebările din lume.

Clara zâmbi amuzată şi se abţinu să nu-i spună că, de fapt, ţinea documentele cu susul în jos.

Reggie o avertiză din nou din priviri.

— Ce e? întrebă Clara inocentă.

— Încetează!

— După cum spuneam, reluă el, grăbindu-se să-şi îndrepte hârtiile, ne-am confruntat cu o serie de piedici

neaşteptate.

Piedici. Da, avuseseră destule. De la început, încă dinainte ca acel arhitect cunoscut să accepte un proiect de la două femei care aveau fonduri limitate. De când fusese escrocată de un bărbat blestemat care juca rolul de stăpân şi îşi pierduse economiile ei de o viaţă. Ura o făcu să-şi încleşteze mâinile în pumni pe care îi strânse până la durere.

— După cum ştiţi, când am lărgit scena, podeaua din faţă s-a prăbuşit. Încă aştept lemnul pe care l-am comandat.

Cu mâna liberă îşi dădu jos pălăria şi îşi şterse fruntea uşor transpirată.

— Mai e o problemă cu candelabrele…

Ca la un semn, toţi îşi ridicară privirea spre gaura măricică din tavan. Era acoperită cu o folie specială ca să nu plouă în interior, iar materialul transparent lăsa soarele să pătrundă prin gaura de aproape un metru.

Clara simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Locul ăsta e bântuit, asta s-a întâmplat, strigă din zona centrală a scenei Maeve O’Beirne, o mare actriţă pe vremuri, acum trecută bine de prima tinereţe.

— Oh, taci, Maeve, nu există locuri bântuite! răspunse Clara tare, ca s-o audă tinerele artiste speriate care se învârteau pe lângă bătrână. Hai, întoarceţi-vă la treburile voastre! Ar trebui să repetaţi!

— Cum să repeţi într-un loc bântuit?

Când juca roluri secundare pe lângă mama Clarei, Maeve era superstiţioasă, dar cu timpul devenise de-a dreptul stranie.

— Nu mă face să te trimit înapoi la teatrul de pe Drury Lane, o avertiză Clara.

Maeve pufni.

— Nu mă alungi tu pe mine!

Nu, n-ar fi alungat-o. În primul rând, pentru că duceau lipsă de artişti. În al doilea rând, din slăbiciune, căci femeia aceea în vârstă îi fusese cândva ca o a doua mamă. Din

momentul în care bătrâna apăruse la Muzele, Clara ştiuse că nu o putea refuza.

Cu un oftat exagerat, Maeve bătu din palme o dată, şi toate celelalte artiste se adunară în jurul ei.

Clara aşteptă câteva clipe, până când cele cinci artiste fură total absorbite de repetiţii, şi se întoarse să discute cu Reggie şi arhitectul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou, de data aceasta pe un ton scăzut.

Discuţiile fără sens despre teatre bântuite şi ghinioane erau cu siguranţă ultimele lucruri de care avea nevoie.

— A fost ghinion, ce să fie altceva?! spuse Phippen, ridicându-şi mapa spre tavan. Vedeţi acolo?

Clara şi Reggie îşi dădură capetele pe spate.

— S-a dovedit că bârna de care am atârnat candelabrul nu era prea solidă. Din cauza unei găuri mai vechi în acoperiş, s-a infiltrat apa. Bârna avea ceva ani, apoi a putrezit din cauza ploii, ceea ce a slăbit-o.

— Şi a căzut cu tot cu candelabru, lăsând o gaură în tavan, încheie Reggie.

— Exact, o aprobă Phippen, în timp ce îşi îndesa pălăria înapoi pe cap. Bineînţeles, mai e problema bârnei care trebuie înlocuită, la fel şi candelabrul.

Dinţii Clarei scrâşniră în timp ce calcula în minte cât le-ar fi costat candelabrul şi lucrarea. În plus, mai era problema timpului necesar.

— Cât va dura?

Arhitectul cel îndesat îşi trecu o mână peste obrazul nebărbierit, care avea nevoie disperată de un brici.

— Vreo două săptămâni.

— Două săptămâni?! răcni Clara, încât atrase din nou spre ea toate privirile artistelor de pe scenă.

Reggie le răspunse cu un zâmbet şi un fluturat de mână. Aşteptă până când grupul îşi concentră din nou atenţia la numărul pe care îl repetau.

— S-ar putea să fie gata mai devreme, explică Phippen. Cel târziu două săptămâni, sper. Când am spus

asta, am luat în calcul posibilele întârzieri provocate de vreme, adaugă el, ca şi cum mai era nevoie de vreo clarificare în privinţa ploilor care cădeau în Londra. În condiţiile actuale şi având în vedere problema de structură apărută în urmă cu câteva zile şi că nu am avut timp să decid cum urmează să procedez, sunt…

— Paisprezece zile, murmură Reggie şi oftă.

Un oftat care o umplu pe Clara de un val de vinovăţie. Reggie îi spusese de curând că era însărcinată. Avea greţuri şi era epuizată. Iar Clara îşi asigurase prietena că avea să se ocupe de supravegherea proiectului în acea săptămână.

Numai că, în lipsa ei, Phippen o convocase pe Reggie.

Clara îşi dezamăgise prietena.

Din cauza unui gentleman, nimeni altul decât Henry, un străin pe care îl culesese de pe străzi.

— Va fi bine, Clara, spuse Reggie apucând-o de mână şi strângând-o uşor, oferindu-i iertarea şi alinarea pe care Clara nu le merita. Asta e, mai aşteptăm două săptămâni, nu avem ce face.

În timp ce Phippen îşi desfăcu mapa şi începu să lucreze la noile planuri, gândurile Clarei începură să o ia razna. Ochii ei, încă obosiţi din cauza celor două nopţi lipsite de somn, se mutară la femeile de pe scenă.

„Încă două săptămâni”.

Da, erau doar paisprezece zile. Dar se adăugau la timpul deja pierdut cu problemele întâmpinate la renovarea scenei şi a podelelor.

Orice zi care le amâna deschiderea teatrului era altă zi care le ţinea departe de independenţă. Reggie, căsătorită cu unul dintre cei mai de succes patroni de săli de jocuri de noroc din Anglia, se bucura de o anumită stabilitate financiară. Dar asta nu avea legătură cu proiectul lor de a deschide şi a susţine o afacere pe cont propriu. Investiţia lor însemna un colac de salvare pentru multe femei. Dar, până să deschidă, artistele erau nevoite să muncească în două locuri. Mergeau şi la cluburile şi teatrele unde lucrau, dar şi la Muzele. Cele care încă aveau o slujbă undeva.

— Nu!

Phippen se opri din vorbit în mijlocul unei propoziţii.

Clara se aşeză în faţa arhitectului şi a partenerei sale de afaceri.

— Am pierdut deja prea mult timp!

Şi bani. Şi aceştia erau o problemă.

— Clara! începu prietena ei.

Nu o lăsă pe Reggie să susţină noul plan de construcţie.

Clara merse până în dreptul găurii din tavan.

— În regulă. Înţeleg că asta nu are cum să rămână aşa, dar sunt sigură că închiderea tavanului şi adăugarea altei bârne nu e singura soluţie.

Alt arhitect, de fapt orice alt bărbat, s-ar fi simţit ofensat să asculte cum îi sunt contrazise planurile de o femeie. La urma urmei, câţi bărbaţi refuzaseră proiectul celor două femei ori le ceruseră preţuri exorbitante?

— La ce te gândeşti? întrebă Phippen.

Clara lăsă capul pe spate şi măsură spaţiul cu mâinile în aer.

— Am trăit… adică am fost într-o clădire care avea o porţiune de tavan scoasă, iar în locul acela fusese pusă o fereastră.

Phippen îşi prinse bărbia în mână.

— O lucarnă, spuse el gânditor. Ar putea merge.

Ea vru să scoată un strigăt de uşurare şi de triumf, dar fu înăbuşit câteva secunde mai târziu.

— Şi dacă ţinem spectacole ziua, aşa cum discutasem iniţial? îi aminti Reggie.

Spectacolele de după-amiază, care nu aveau loc la alte săli, ar fi fost o oportunitate de a-şi suplimenta veniturile şi de a deschide teatrul pentru persoane care poate nu şi-ar fi permis preţul de intrare la spectacolele de seară.

— Dacă avem lucarne, nu putem controla luminile pentru piese.

Clara îşi rodea o unghie. Nu, n-ar fi mers.

— Pot face un sistem de închidere cu un fel de cortină pe care s-o tragem peste fereastră, la nevoie.

Se uitară către arhitect.

Phippen îşi scosese deja caietul de schiţe. Luă o bucată de cărbune pe care o ţinea după ureche şi se apucă să creioneze. Degetele sale zburară cu repeziciune pe hârtie şi încropiră un model al tavanului. Câteva momente mai târziu, le oferi schiţa făcută rapid, dar impresionant de detaliată, spre inspecţie.

Clara analiză propunerea, apoi îi dădu schiţa lui Reggie. Aceasta se uita când la schiţă, când la tavanul de deasupra.

— Bineînţeles, va fi nevoie să punem mai mult de o lucarnă, adăugă Phippen, bătând cu degetele peste desen. Echilibrul este important, spuse el cu un zâmbet ştirb. Altfel va arăta ca şi cum am încercat să ascundem ceva, nu ca un proiect bine gândit.

— Sună bine, murmură Reggie, returnându-i caietul lui Phippen. Ar mai fi alte motive de îngrijorare?

— Podeaua de stejar. Lemnul e mai scump decât fusese prevăzut iniţial. Şi se adaugă costul modelului special pe care l-aţi dorit pentru parchet.

Clarei nu-i scăpă faptul că bărbatul vorbea despre asta la trecut.

— Vă va costa peste bugetul pe care îl aveţi.

— La naiba! *Nimic* nu poate fi bine? murmură Clara. Îşi simţea gâtul tensionat din cauză că dormise chircită lângă corpul surprinzător de bine clădit al unui lord, dar şi din pricina afacerii din ce în ce mai complicate în care se băgase. Braţele îi căzură pe lângă corp. Cu cât depăşim bugetul?

Phippen întoarse încă o dată mapa.

Clara înjură cu voce tare, ceea ce o făcu pe Reggie să ofteze şi mai adânc.

Numai că, obişnuit cu acest fel de limbaj, arhitectul nici măcar nu clipi la auzul vorbelor dure pronunţate de buzele Clarei.

„Spre deosebire de Henry”. În totalitate cuviincios şi dedicat responsabilităţilor şi etichetei, contele de Waterson ar fi fost scandalizat de o asemenea ieşire. „Dar aşa-zisul

gentleman a tras cu ochiul la tine, în oglindă. Încetează să te mai gândeşti la el! Ai alte probleme asupra cărora trebuie să te concentrezi”.

Alungând gândurile legate de gentlemanul convalescent de la ea din apartament, îşi concentră toată atenţia asupra celor mai recente probleme care apăruseră la sala de spectacole în care investise.

— Ce poate fi făcut?

— Covoarele rămân cea mai accesibilă opţiune din punctul de vedere al preţului.

— Ce poate fi făcut pentru a păstra parchetul, la asta mă refeream! izbucni Clara.

— Aţi putea să luaţi în considerare nişte covoare de lână…

Având în vedere că domnul Phippen nu era obtuz, iar până atunci se dovedise dornic să facă aşa cum voiau ele, Clara îşi dădu seama că într-adevăr nu exista nicio soluţie pentru a păstra parchetul.

Reggie îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— Vom alege covoarele.

Cuprinsă de frustrare, Clara ridică din umeri la mângâierea prietenei sale.

— Şi ce se va întâmpla când lumea va veni cu cizme înnoroiate? Fără să o lase pe Reggie să răspundă, Clara continuă, întorcându-se spre Phippen: Sau când încălţările ude vor lăsa urme pe covoare? Având în vedere vremea veşnic umedă din Londra, situaţiile expuse de Clara erau inevitabile. Acum economisim nişte bani, dar cu timpul covoarele se învechesc, se rod şi trebuie înlocuite.

— Când vom ajunge la asta, vom avea profit şi ne vom permite să reinvestim, spuse Reggie, iar regretul din tonul ei, în timp ce o privea în ochi, o făcu să-şi dea seama că nu mai era cale de întoarcere.

— Mai e ceva, domnule Phippen?

El ezită.

O cuprinse o stare de alertă, o reacţie venită din toţi anii în care învăţase să citească vorbele ascunse în răspunsurile oamenilor.

— Ce este?

— Cineva a spart o fereastră. „Din nou”.

Clarei i se strânse stomacul.

— Care fereastră? întrebă ea, deşi ştia răspunsul dinainte ca el să i-l confirme.

— A dumitale. Probabil e doar o coincidenţă, încercă el să o liniştească, în timp ce îşi punea creionul înapoi după ureche.

Din acest punct de vedere, ea şi contele se potriveau. Amândoi trăiau într-o lume… cu ferestre sparte.

— Nu este o coincidenţă. Cine a aruncat acea cărămidă ştia foarte bine ce face.

Reggie se uită la ea cu atenţie:

— De ce spui asta?

— Pentru că nu cred în coincidenţe. Pentru că în mahalaua aia sunt atât de multe clădiri nevandalizate. Pentru că este…

„Fereastra mea… Dacă e el din nou?”

Dacă se întorsese? Îşi încleştă din nou mâinile. Nu. Nu avea cum să fie el. Trecuseră anii. Cu siguranţă uitase de ea.

A uitat?

— Clara? întrebă prietena ei, punându-i o mână pe umăr.

Ea tresări speriată.

— Ce s-a întâmplat? continuă Reggie.

— Cineva a făcut asta, deşi ştia că riscă să fie descoperit, având în vedere că sunt bărbaţi şi femei care intră şi ies toată ziua din clădire.

— Poate că e fostul proprietar? încercă Reggie. S-a plâns că l-am escrocat cu clădirea asta.

„L-am escrocat”. Clara scoase un sunet de exasperare.

Să acuzi o femeie pentru că tu ai luat decizii proaste – o reacţie tipică din partea unui bărbat.

— El a fost cel care a decis să vândă! Dar explicaţia prietenei sale tot nu avea sens. Mai mult decât atât, i-a vândut lui Broderick. Aşa că furia lui ar trebui să fie

îndreptată spre soţul tău.

— Poate mă percepe ca pe o parte a soţului meu? mai încercă Reggie.

Pentru că da, aşa gândeau oamenii în lumea în care trăiau. Dar nu fusese spartă de două ori fereastra lui Reggie.

— Nici nu mai contează, în acest moment putem doar să speculăm. Aş sugera să punem pe cineva de pază afară. Cel puţin dimineaţă devreme, când nu e nimeni în clădire, spuse Phippen.

Stomacul Clarei se revoltă. Deci altă cheltuială.

— Broderick poate să ne trimită pe unul dintre paznicii lui, spuse Reggie. Când buzele Clarei se pregătiră să protesteze, prietena ei o opri: Preferi să continuăm să reparăm la nesfârşit intrarea în foaier? i-o tăie Reggie.

Bineînţeles că nu. Dar nu voia acte de caritate din partea nimănui. Investiţia aceea era singurul lucru pe care îl făcuse fără ca un bărbat să intervină ori să se implice. Şi în momentul în care ele primeau ajutor, Clara redevenea ceea ce fusese mereu: o femeie a cărei existenţă stătea în mâinile unui bărbat.

— Bine, cedă Clara fără entuziasm. Dar numai un paznic, nimic mai mult!

— De acord, spuse repede Reggie, ca şi cum s-ar fi temut că prietena ei se putea răzgândi.

— Mai este vreo problemă, domnule Phippen? se adresă Clara arhitectului.

Acesta clătină din cap.

— Nu, asta e tot.

„Deocamdată”.

Îşi dădu clar seama de asta, ca şi cum arhitectul ar fi spus-o cu voce tare. Pentru că în orice proiect de construcţie mereu apăreau probleme, iar costurile creşteau. După ce solidul Phippen plecă şi activitatea din teatru fu reluată, Reggie se uită la ea.

— Clara, ştiu că eşti hotărâtă…

— Nu, zise Clara tăios.

Prietena ei îşi ridică întrebător sprâncenele.

— Nici nu m-ai lăsat să spun ce aveam de zis…

— Nici nu trebuia, ştiu despre ce e vorba. Urma să sugerezi să împrumutăm bani de la soţul tău.

Obrajii lui Reggie se înroşiră de vinovăţie. Deci Clara avusese dreptate.

— Nu vreau banii soţului tău, Reggie. Trăgându-se mai aproape pentru a nu fi nevoită să ţipe ca să acopere zgomotul care umplea din nou teatrul, Clara îi şopti la ureche: Am hotărât că facem asta prin propriile forţe.

— Poate fi un împrumut, insistă cealaltă femeie. Deja am… începu Reggie, dar închise repede gura.

Deja vorbise cu soţul ei. Clara îşi trase mănuşile şi le lovi una de alta.

— Spune, Reggie, Broderick Killoran ţi-ar fi dat ceva dacă nu eraţi căsătoriţi? Urmă un moment de ezitare, dar pentru Clara fu de ajuns. Nu. Voi răspunde eu pentru tine. Nu ţi-ar fi dat. Ştim că, înainte să cumpărăm teatrul, l-a achiziţionat el şi s-a gândit să ni-l dea la un preţ mai mare.

— Atunci a fost altceva, murmură prietena ei.

— Deja m-am lăsat convinsă să accept un paznic de la Bârlogul Diavolului. Să accept mai mult? clătină Clara din cap. Nu voi face asta, Reggie.

— Eşti mai încăpăţânată decât Dumnezeu, murmură Reggie, imitând una din expresiile favorite ale Clarei.

— O vom rezolva, îi spuse Clara, aruncându-i o privire lungă. Vom reuşi.

Îndesându-şi mănuşile în buzunarul din faţă, Clara începu să se plimbe prin teatru, trecând pe lângă actriţele care repetau o adaptare agonizant de dramatică a piesei *Iubire într-un sat.* Clara consideră că era momentul să atace altă problemă cu care se confruntau şi care nu avea legătură cu renovarea teatrului.

— Ne trebuie actori.

Reggie alergă să o prindă din urmă şi îşi potrivi pasul cu ea.

— Avem…

— Avem artiste, dar ne trebuie şi bărbaţi pentru rolurile masculine. Altfel, nimic din ce am făcut nu ar avea

sens. O piesă despre o femeie şi logodnicul ei în care nu există un actor care să joace rolul logodnicului… comentă Clara, arătând cu mâna că asta ar fi însemnat sfârşitul pentru teatrul lor.

— Dacă am lua un împrumut de la Broderick…

Clara ştia cât de repede capitula Reggie.

— Deja am spus nu, Reggie, îi aminti ea, în timp ce intra în biroul pe care îl avea în spatele scenei.

— Dacă nu renunţi la orgolii şi nu accepţi ajutorul, vom continua să ne chinuim.

Clarei îi era mai uşor să accepte reproşurile lui Reggie decât dorinţa ei de a primi sprijin din partea unui bărbat.

— Şi în afară de asta… Reggie se opri şi ţipă scurt: Clara, mâna ta!

Fără să clipească, urmări privirea speriată a lui Reggie şi îşi înghiţi o înjurătură.

— Nu-i nimic, spuse Clara, ascunzându-şi mâna la spate.

Neconvinsă, Reggie încercă să o prindă de mână. Clara se mută, astfel încât Reggie să nu o ajungă.

— Am zis că nu-i nimic!

— Dacă nu era nimic, nu-ţi ascundeai mâinile de mine.

Reggie se furişă prin spatele ei şi o apucă de încheietură.

Se uitară împreună la sângele uscat de pe mâinile Clarei. Cumva, în acea dimineaţă, între momentul în care se trezise în braţele lui Henry şi cel în care se îmbrăcase în grabă, se murdărise de sângele lui pe mâini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reggie încet.

— Nu ştiu.

— Clara! o imploră prietena ei în timp ce căuta sursa sângelui, dar pe care nu avea cum să o găsească, pentru că aparţinea altei persoane. Ăsta e motivul pentru care ai lipsit în ultimele trei zile?

— Două zile, azi doar am întârziat, mormăi Clara. Totul e bine, promise ea, încercând iar să-şi ascundă mâinile. Nu sunt rănită.

Reggie o apucă şi mai strâns de mână.

— Nu sunt doar partenera ta de afaceri, Clara, sunt prietena ta. Spune-mi ce s-a întâmplat, te pot ajuta. Pentru asta sunt prietenii. Tu eşti cea care mi-a spus asta.

Da, ea îi spusese, pe vremea când Reggie era îndrăgostită fără speranţă de patronul de jocuri de noroc Broderick Killoran, care nu avea ochi pentru ea. Clara îi propusese atunci să plece împreună şi să înceapă o viaţă nouă în altă parte.

— Te rog, Clara…

De data aceasta, reuşi să-şi scoată degetele din strânsoare.

— Nu mi se întâmplă nimic şi nici nu mi s-a întâmplat.

„Mincinoaso! Felul în care a intrat Henry în viaţa ta nu e *nimic”.*

Nu putea şi nici nu voia să o mintă pe Reggie. Aşa că se gândi să-i spună câte ceva.

— Păi, am dat pe stradă peste un bărbat care era victima unui atac…

— Poftim?! exclamă speriată Reggie, punându-şi palma la gură, ceea ce îi aminti Clarei că prietena ei dusese o viaţă mai blândă, mai rafinată, care nu fusese ştearsă în totalitate de timpul pe care şi-l petrecuse în St. Giles.

— În urmă cu două zile şi jumătate… începu Clara.

Şi îi povesti cum fusese martoră la atac, cum îl salvase şi cum îl îngrijise apoi pe bărbat. Dar omise să precizeze că acesta era un nobil.

Reggie se muta de pe un picior pe altul.

— L-ai îngrijit.

Clara se ruşină.

— Da, l-am îngrijit. „Şi încă îl îngrijesc”.

Ce spunea despre ea ca persoană şi prietenă faptul că nu se gândise la cei care se bazau pe ea în timp ce îl îngrijise pe Henry? Şi mai ales ce spunea despre el, un bărbat care, în ciuda faptului că fusese bătut, se gândea doar la rudele lui?

— De ce nu mi-ai spus? insistă Reggie. Te-aş fi ajutat.

Exact din acel motiv nu-i spusese.

Reggie o privi pe sub gene.

— De ce *nu* ai spus nimic? repetă ea, cu ochii ei albaştri plini de suspiciune. Şi de ce am senzaţia că îmi ascunzi ceva?

Clara simţea că deja îşi îngrijorase prietena mai mult decât era cazul. Nu plănuia s-o încarce şi cu faptul că încă îl ţinea pe conte la ea în apartament.

— Chiar nu a fost mare lucru, Reggie. Am îngrijit nenumărate femei şi nenumăraţi bărbaţi înainte. Acum trebuie să avem în primul rând grijă de tine şi de pruncul tău.

Reggie, din reflex, îşi puse o mână pe burta care începea să se rotunjească.

— O femeie poate să fie şi mamă, şi prietenă. Nu trebuie să faci totul de una singură. Nu cu sala noastră de spectacole. Nu cu străinul pe care l-ai găsit.

— Ştiu.

Răspunsul ei veni rapid. O încercare mai degrabă de a o opri pe Reggie să se implice în situaţia aceea. Fusese mereu singură. Şi aşa avea să rămână.

— Domnişoara Winters?

Clara şi Reggie se uitară în direcţia celei care venise să le abordeze. Era Belle, cea mai frumoasă şi mai talentată dintre artiste.

— Ce s-a întâmplat, Belle? o întrebă Clara pe tânără.

Mică, abia trecând de 1, 50 metri în înălţime, avea o piele şi un păr blond care o făceau să pară ca din altă lume. La teatrul din Drury Lane ar fi fost imediat remarcată de vreun lord şi transformată în jucăria lui.

— Ne întrebam dacă am putea recapitula, în ordine, toate piesele. Există anumite păreri că… murmură ea cu o voce melodioasă.

Obrajii tinerei se înroşiră.

— Care sunt acele păreri? o chestionă Clara.

— Că ordinea actorilor ar trebui schimbată.

Tânăra oftă. Pe scurt, nimeni nu voia piesele de la mijloc. Toate râvneau scenele de deschidere şi pe cele de final.

— Vin imediat!

Cealaltă femeie încuviinţă din cap şi plecă în grabă, lăsându-le iar singure pe Clara şi pe Reggie.

— Şi bărbatul acela o să-şi revină? atacă Reggie din nou subiectul străinului găsit pe stradă.

O învălui din nou frica aceea obsedantă care se instalase în ea de când îl culesese de pe stradă şi-l dusese la ea în apartament. Avea Henry să supravieţuiască? Dar de data asta frica nu mai venea din faptul că se temea de ce avea să i se întâmple ei. Ci dintr-un fel de tristeţe la gândul că îl putea pierde. Un bărbat care prefera să se recupereze în apartamentul ei micuţ şi modest, nu în locuinţa lui luxoasă, doar pentru a nu-şi îngrijora familia.

„Nu pot să mor…”

Supoziţia lui arogantă că ar fi mai presus de moarte, faptul că el era sigur că avea să trăiască o liniştea într-un fel pe Clara. Bărbaţii pentru care jucase în trecut rolul de amantă fuseseră slabi: toţi aşteptau să fie încurajaţi şi să li se spună cât erau de grozavi şi de puternici.

— Clara? îi întrerupse Reggie gândurile.

— Da, el va fi bine.

— Mă bucur. Dar promite-mi că, dacă vei avea nevoie de ajutor în vreun fel, îmi vei spune.

— Ai cuvântul meu, îi promise Clara.

— Fugi! spuse Reggie, împingând-o uşor de la spate. Du-te şi vezi ce se întâmplă cu el! Mă ocup eu de problemele de aici.

Şi totuşi, Clara ezită.

— Eşti sigură?

— Fugi! o încurajă Reggie cu un zâmbet.

Clara îşi puse mănuşile şi plecă de la Muzele cu paşi măsuraţi. Dar, în momentul în care ieşi din raza vizuală a lui Reggie, o luă la fugă pe străzi până ce ajunse la apartament.

Gâfâind din cauza efortului, Clara fu surprinsă de liniştea cu care o întâmpină apartamentul.

Inima i-o luă razna. Închise uşa în urma ei.

— Henry? strigă ea.

Singurul răspuns la întrebarea ei fură zgomotul trăsurilor şi strigătele oamenilor de pe stradă. O senzaţie de nelinişte îi făcu inima să bată atât de tare, încât simţea că îi sparge pieptul. Fugi spre dormitor şi se opri în uşă.

Măsură camera din priviri şi îşi dădu imediat seama.

„A plecat”.

El… plecase?

Asta îşi dorise din momentul în care el devenise o povară. Şi totuşi, nu se aşteptase ca el să plece aşa repede. Mai ales că insistase să-l lase să rămână în apartament.

— Ce bine! spuse ea cu voce tare, îndreptându-se spre patul încă mototolit în locul unde el dormise în ultimele zile. Acum poţi să-ţi vezi de treburile tale fără să te îngrijorezi că un conte îşi va da duhul la tine în casă.

Şi totuşi, de unde venea acest regret pe care îl simţea?

— Nu fi prostuţă, murmură Clara, lăsându-se pe marginea saltelei. Bineînţeles că nu voiai să…

Privirea i se opri pe o scrisoare sprijinită de un pahar gol.

Smulse biletul şi citi rândurile scrise elegant:

Clara,

Apreciez enorm generozitatea cu care m-ai îngrijit în aceste ultime zile. Primeşte, te rog, scuzele mele sincere pentru că te-am deranjat. Şi te rog acceptă acest cadou ca dovadă a recunoştinţei mele.

Henry

Clara întoarse hârtia pe o parte şi pe alta, apoi o lăsă jos. Şi îngheţă.

Razele de soare care se strecurau prin fereastră se reflectau pe capacul ceasului scump de buzunar pe care Henry i-l lăsase.

El plecase.

Clara începu să facă ordine în apartament, apoi se

spălă. Iar în acest timp, reuşi să recunoască adevărul faţă de ea însăşi. Până atunci, când fusese în compania unor bărbaţi, relaţia fusese de natură sexuală. Cu Henry fusese diferit. Se simţise minunat să petreacă timp şi să discute cu un bărbat inteligent, care nu încerca să se folosească de corpul ei. Dar ea ajunsese să aprecieze acel lucru doar după plecarea lui.

Capitolul 9

— Oh, Dumnezeule, vei muri!

Henry se strâmbă.

Era ceva care îi trecuse şi lui prin cap de multe ori în timpul şi după atacul din St. Giles. Cu tâmplele pulsând de o durere pe care atitudinea exagerată a mamei lui, contesa de Waterson, nu făcea decât să o accentueze, Henry aproape că şi-ar fi dorit să fi murit.

Aproape.

— Te asigur că nu sunt pe moarte, încercă el din nou să-şi liniştească mama.

O mai asigurase de asta de opt ori în ultimele minute, dar efectul fu şi de data asta acelaşi: o rundă de lacrimi şi smiorcăială.

Cât de diferite erau femeile! Înainte să o întâlnească pe Clara Fără-Nume-de-Familie, avea senzaţia că toate femeile reacţionau… ei bine, exact cum reacţiona în acel moment contesa de Waterson. De aceea îşi întârziase întoarcerea acasă. Şi mai că regreta decizia de a fi revenit.

— Mamă, nu am nicio intenţie să mor, spuse Henry pe un ton rece, în timp ce Quimbley, doctorul familiei, se foia în jurul patului, încercând fără succes să ajungă la căpătâiul lui Henry, fiindcă toate căile de acces erau blocate de contesa de Waterson.

— Arăţi ca şi cum eşti pe moarte, izbucni contesa în noi sughiţuri de plâns.

„Le faci un deserviciu femeilor din viaţa ta, milord.

Femeile nu au nevoie să fie cocoloşite. Trebuie să li se spună adevărul şi să fie lăsate să acţioneze cum doresc, fără amestecul altcuiva”.

Înţelepciunea Clarei nu se aplică însă cu succes în cazul familiei lui. Când se întorsese, fusese întâmpinat cu lacrimi de surorile mai tinere şi cu sughiţuri incoerente de plâns de către mama lui.

— Nu voi muri, repetă Henry.

„Tipic bărbaţilor aristocraţi: să creadă că pot controla moartea”.

— Cum poţi să râzi într-o asemenea situaţie, Henry Winston James March al V-lea?

„Presupun că ilustrul prenume pe care îl porţi vine de la unul dintre regii englezi care s-au numit Henric”.

— De ce zâmbeşti? întrebă din nou, exasperată, contesa. Apoi se întoarse spre medicul familiei: Quimbley, de ce zâmbeşte?

— Mă tem că nu pot spune, milady.

Vocea bătrânului doctor tremură din cauza vârstei când îi răspunse contesei, înainte să facă o nouă încercare de a trece de ea.

Henry o ignoră, cu gândul la persoana care avusese grijă de el în ultimele zile.

Clara ar fi ordonat ca mama lui să părăsească încăperea, ar fi trântit uşa după ea şi ar fi tras zăvorul, ca măsură de precauţie. Şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi cedat locul de lângă Henry, punând îngrijirea lui mai presus de bunele maniere.

Şi, cu toate că îl durea îngrozitor gura de câte ori îşi mişca buzele, Henry zâmbi şi mai tare.

— Te rog, spune-mi că nu ţi-ai pierdut minţile! Contesa de Waterson îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu… nu… s-a smintit, nu-i aşa, Quimbley? întrebă contesa printre hohote de plâns.

— Nu s-a smintit, garantă doctorul cu vocea lui nazală.

Era încă destul de înţelept ca să ştie ce voia contesa să audă de la el.

— Deşi, sincer vorbind, nu ai de unde să ştii, bolborosi Henry, cu saliva curgându-i pe bărbie şi buzele umflate care începuseră să-i sângereze din nou. Încă nu mi-ai evaluat starea de sănătate, Quimbley!

Contesa şi doctorul se holbară la el de parcă lui Henry tocmai îi crescuseră două capete.

— Ne… ne… Mama lui Henry îşi coborî vocea până la o şoaptă ridicol de puternică. Ne *tachinezi?*

După oroarea din ochii ei, ar fi putut la fel de bine să-l acuze de înaltă trădare.

Henry se întinse mai bine în pat.

— Ştii ceva? Cred că da, vă tachinez.

Mama lui izbucni într-un nou hohot de plâns.

— Şi-a pierdut… şi-a pierdut…

— Cred că ai vrut să spui minţile?

— Minţile! hohoti din nou contesa, vocea ei acoperind toată camera. A fost rănit la cap…

Nimeni nu mai vorbise vreodată despre el ca şi cum nu s-ar fi aflat în încăpere. Şi asta îl irita. Cu atât mai mult cu cât…

Grimasa care îi scăpă îi deschise din nou rana de la buză. Apăsă cu lavaliera pielea care sângera. Asta gândeau oamenii despre el? Nu, şi mai rău: aşa gândea propria mamă? Că era atât de plictisitor încât, dacă făcea o glumă, trecea drept smintit?

— I-aş sugera Excelenţei Voastre să iasă puţin din cameră, ca să pot verifica rănile lui Lord Waterson, o abordă doctorul pe contesă.

Mama lui îşi recăpătă brusc controlul.

— Dar deja le verifici, Quimbley!

Doctorul mic şi îndesat clipi lent.

— De fapt, mamă, Quimbley nici n-a apucat să ajungă lângă pat, îi spuse Henry cu o uşoară răutate în glas.

Cum nu-şi dăduse seama până acum cât era de amuzant să o tachineze pe femeia aceea scorţoasă?

Contesa îşi încrucişase braţele la piept şi se uită când la Henry, când la doctor.

— Nu plec nicăieri, declară contesa.

— Atunci ne aflăm într-un impas, mormăi Henry de sub lavaliera de la gură. Pentru că nu am nicio intenţie să mă dezbrac până la piele în faţa mamei mele.

Obrajii contesei se făcură stacojii. Apoi, cu sprâncenele ridicate până la rădăcina părului, se întoarse şi părăsi camera.

În momentul în care contesa trânti uşa, Henry închise ochii.

— Mulţumesc, milord.

— Nu sunt vreun sfânt, Quimbley, răspunse el pe un ton măsurat şi forţându-se să deschidă ochii. Am făcut-o pentru binele amândurora.

Şi, surprinzător, pentru prima dată de când îl cunoştea, ochii doctorului se umplură de o sclipire amuzată.

— Îmi permiteţi?

Medicul deja trecuse la treabă, întinzând mâna spre marginile rupte ale cămăşii pătate de sânge pe care o purta Henry.

„Ştiu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuşi să te descurci cu nişte nasturi şi nişte şireturi”.

— Mă descurc.

Quimbley, rămas cu degetele în aer, se uită la el şocat.

— Poftim?

— Mă descurc să-mi scot cămaşa. Ba m-am şi îmbrăcat singur în această dimineaţă, spuse Henry şoptit.

— Dumnezeule, domnule…

Henry nu-şi putu da seama dacă exclamaţia doctorului fusese un fel de apel la divinitate sau o formă de adresare. Se ridică şi îşi trase cămaşa zdrenţuită peste cap. Doctorul desfăcu bandajul cu care Clara îi înfăşurase mijlocul.

Quimbley rămase mut câteva secunde.

— Oh…

— Nu e prea liniştitor când propriul doctor se arată îngrozit, rosti Henry sec.

Aşezându-şi ochelarii mai bine pe nasul borcănat, Quimbley începu să atingă cusăturile îngrijite cu care Clara îi închisese rana.

„Spune-i să nu te lase să sângerezi, să ţină rănile curate şi să-şi spele mâinile. Şi vei fi bine”, îşi aminti Henry cuvintele femeii care îl îngrijise.

Ridică o mână:

— Aş vrea ca mai întâi să-ţi speli mâinile, doctore…

Quimbley deschise şi închise gura de câteva ori, fără să reuşească să spună nimic. Şi apoi zise:

— Da, da, bineînţeles, milord.

Suflecându-şi mânecile, bătrânul doctor se apropie de ligheanul care fusese umplut cu apă de servitorii atenţi din momentul în care Henry intrase pe uşă împleticindu-se, în urmă cu o oră. Quimbley îşi clăti mâinile, se şterse cu un prosop frumos împăturit, apoi se întoarse la pacient. Fără să spună nimic, cu fruntea încruntată de la concentrare, medicul pipăi marginile rănii.

— Ai o mică inflamaţie, dar cusătura făcută de cel care ţi-a închis rana este excelentă.

„Cel. Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente şi descurcăreţe”.

Lui Henry îi stătu pe vârful limbii să-i dea Clarei creditul cuvenit pentru cusătură. O *femeie* fusese cea care îl scăpase de atacatori şi care, de asemenea, îl salvase de la moarte, tratându-i rănile.

Dar nu orgoliul masculin rănit îl făcu pe Henry să tacă, ci gândul că o asemenea informaţie ar fi ajuns inevitabil la urechile mamei sale.

După ce termină cu inspectarea rănii, doctorul Quimbley îşi îndreptă atenţia spre faţa rănită a lui Henry.

— Tţ, tţ, tţ, făcu loialul doctor, clătinând din cap din când în când, Henry forţându-se să rămână nemişcat, în timp ce Quimbley îl apăsa şi îl împungea.

— Nasul dumneavoastră, milord… Mă tem că… încercă să spună medicul, cu o voce sugrumată, mă tem că…

— E spart? îl ajută Henry, arcuind o sprânceană, ceea

ce îi făcu capul să zvâcnească şi mai rău.

— Da, e spart. Şi aveţi o contuzie mare pe partea din spate a capului.

— Deci mama mea avea dreptate când spunea că mi-am pierdut minţile?

— Oh, n-aş spune asta, Lord Waterson, se repezi doctorul să-l asigure. Nu e nici pe departe un semn de nebunie sau de deficit sever al facultăţilor mintale.

— Glumeam, Quimbley.

— Oh, da, bineînţeles, milord.

Cu siguranţă, aşa se simţise Clara de câte ori îl tachinase, iar el răspunsese cu o sobrietate confuză. Cum nu-şi dăduse seama până atunci cât de obositoare erau seriozitatea şi eticheta?

Întorcându-se către geanta de piele, doctorul scoase un vas mic de forma unui rinichi şi un instrument ascuţit, ce semăna cu un brici.

— Ce sunt acestea? întrebă Henry, ridicându-se mai bine în pat.

— Trebuie să vă tai ca să las să curgă sânge, milord.

— Ca să pierd şi mai mult sânge?

— Aveţi o umflătură la cap, zise Quimbley făcând semn spre partea din spate a capului lui Henry.

„Spune-i să nu te lase să sângerezi, să ţină rănile curate şi să-şi spele mâinile. Şi vei fi bine”.

— Da, dar nu e nevoie să laşi să curgă sânge, spuse Henry repede, în timp ce doctorul se îndrepta spre el cu blestematul de brici.

— Dar, milord…

— Fără sângerări!

Jignit de împotrivirea lui Henry, sprâncenele albe şi stufoase ale doctorului se uniră într-o încruntătură.

— Foarte bine, milord, spuse înţepat doctorul. Dacă nu mă lăsaţi să-mi aplic cunoştinţele medicale, în acest moment nu am cum să vă ajut altfel. Dar mă întorc pe seară, aşa că, dacă vă răzgândiţi…

„Nu mă voi răzgândi!”

— Mulţumesc, spuse Henry.

După ce plecă doctorul, închizând uşa grea de stejar după el, Henry se întinse din nou. Oboseala din ultimele zile şi efortul de a se deplasa de la locuinţa Clarei până la el acasă îşi spuseseră cuvântul. Henry închise ochii.

Se auzi un ciocănit puternic în uşă.

Bătăile frenetice îl făcură să deschidă ochii, risipindu-i orice speranţă că se putea odihni.

— Mamă, te asigur, începu Henry în timp ce se deschidea uşa, nu îi dau voie lui Quimbley să… Oh, Sylvia!

Cea mai mare dintre surorile lui Henry se ivi de după uşă, cu mâna odihnindu-se pe mâner. Rama de lemn îi acoperea parţial burta rotunjită de sarcină.

— Henry, pot să intru?

— Bineînţeles!

El se întinse, îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă pentru a-şi întâmpina sora.

— Arăţi înfricoşător!

— Îmi pare rău.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet trist, aşa cum îi fuseseră toate zâmbetele de când soţul ei murise.

— Îmi spui mie asta? Crezi că sunt mama?

— Nici vorbă, o asigură Henry.

Sylvia întotdeauna punea fericirea altora înainte de propria fericire şi nu făcea o excepţie nici în acea clipă.

— Trebuia să fi plecat deja, spuse Harry uşor, în timp ce ea îşi trăgea un scaun ca să se poată aşeza lângă patul lui.

De când îi murise soţul, sora lui nu mai dorea să stea în Londra.

Sylvia făcu o grimasă.

— Cum să fi plecat dacă tu lipseai? Chiar te aşteptai să plec în situaţia asta? Se aşeză pe scaun şi îşi puse mâinile pe burta umflată. Dacă aşa ai crezut, atunci cu siguranţă nu mă cunoşti foarte bine, Henry.

O cunoştea totuşi. Ea era motivul pentru care Henry voise să scrie acea scrisoare către familie şi să stea ascuns în apartamentul Clarei.

Dacă ar fi făcut asta, sora lui, devenită văduvă mult

prea tânără, ar fi fost deja la Leeds şi ar fi stat acolo până la naşterea copilului. Aşa cum îşi dorea de când murise soţul ei.

— În plus, mai e destul timp până ce nasc. Cu siguranţă, îndeajuns timp încât să mă sigur mai întâi că fratele meu este bine îngrijit, apoi să fac drumul la Leeds.

— Ar trebui să vin cu tine…

— Ştii bine că nu ai cum să faci asta. Lila are nevoie de tine aici. Gâtul lui Henry se strânse sub greutatea senzaţiei că era inutil.

Nu avea cum să fie de ajutor pentru ambele surori în acelaşi timp. O avea pe Lila, care trăia retrasă, refuzând să părăsească locuinţa. După incidentul nefericit de la Peterloo, devenise o prezenţă tăcută, aproape invizibilă. Se ferea de compania oamenilor. Dar parcă se schimbase puţin în ultimii doi ani, când începuse să pronunţe câteva cuvinte.

— Pe deasupra, sunt capabilă să îmi port singură de grijă! „Femeile nu au nevoie să fie cocoloşite. Trebuie să li se spună adevărul şi să fie lăsate să acţioneze cum doresc, fără amestecul altcuiva”.

Sylvia îşi trase scaunul mai aproape de pat, iar zgomotul lemnului târât pe podea îi întrerupse lui Henry gândurile legate de Clara.

Sylvia se opri la o distanţă la care genunchii ei atingeau pătura de pe pat.

— Te…

Buzele îi tremurau. Şi le muşcă pentru a se putea controla. Henry aşteptă în linişte, lăsându-i timp să-şi calmeze emoţiile. Sylvia închise ochii, apoi îi deschise şi trase cu putere aer în piept.

— …doare tare? continuă ea.

Degetele uşor umflate îi tremurau în timp ce arătau spre faţa plină de răni a lui Henry.

„Ca naiba”. Atât de tare încât la un moment dat crezuse că era pe punctul să moară, iar în momentele de slăbiciune aproape că se rugase ca acel lucru să se întâmple.

Henry ştia că sora lui îl iubea şi nu avea îndoieli că fusese şi încă era îngrijorată în privinţa lui. Iar reacţia Sylviei era accentuată de întâmplarea tragică prin care trecuse cu soţul ei. Acesta fusese omorât de un glonţ rătăcit în timp ce se afla la Gentleman Jackson.

— Nu vreau să mă minţi ca să mă protejezi, Henry. Vreau să ştiu dacă te doare, spuse ea, cu vocea tremurată.

„Nu le faci nicio favoare dacă îi ţii departe de lucrurile neplăcute. La un moment dat, tot se vor lovi de ele”.

— Am fost bătut Sylvia, spuse încet, de teamă că îl putea auzi cineva care trecea pe hol. Bătut rău. Am fost înjunghiat.

Ochii Sylviei se umplură de lacrimi care îi căzdeau în râuri cristaline pe obraz. Şi le şterse aproape furioasă.

— Am fost târât prin St. Giles. Şi m-a durut. Rău. Henry întinse mâna, iar sora lui îl apucă de degetele rănite. Dar soţul tău – omul pe care Sylvia îl iubise mai presus decât orice – a murit repede. Nu a suferit. Din câte am înţeles de la cei care erau cu el, s-a întâmplat într-o secundă.

Sylvia îşi înghiţi un hohot de plâns. Apoi expiră încet printre buze.

— Mulţumesc. Femeia încuviinţă din cap, îşi trase mâna din palma lui şi îşi şterse obrajii. Dar trebuie să precizez că am venit să te văd pentru că eram îngrijorată, nu pentru că încercam să aflu alte informaţii.

— Ştiu asta, Sylvia, şopti el.

— Şi ar mai trebui să te las să dormi, spuse ea ridicându-se în picioare. Am senzaţia că nu va dura mult până când mama se va întoarce, iar Quimbley va încerca să-ţi lase sângele să curgă.

Henry clipi. Deci Sylvia ascultase la uşă. Era o femeie în toată firea, dar încă păstra apucăturile de fetişcană.

— Ai auzit tot!

— Ai dreptate.

Şi, pentru prima dată de la moartea neaşteptată a soţului ei, o licărire jucăuşă îi apăru în ochi.

— Şi am auzit şi cum îl luai în râs. Trebuie să

mărturisesc că a fost surprinzător venind din partea ta, adaugă femeia, sărutându-l pe obraz. Dar prefer să te văd aşa. Mă face să mă întreb dacă nu ai fost răpit şi îngrijit de Iaso în persoană şi dacă nu te-a vindecat şi de alte probleme.

Henry izbucni în râs, uşor emoţionat.

De când îi murise soţul, Sylvia se închisese într-o carapace şi îşi pierduse abilitatea de a tachina şi de a râde. Până acum.

Apoi înţelesul cuvintelor ei îl lovi cu întârziere.

— Sugerezi că nu sunt în toate minţile, mormăi Henry.

— Înainte nu erai în toate minţile, spuse Sylvia şi îi făcu cu ochiul. E cu totul altceva. Acum eşti bine mulţumită acelei Iaso.

Iaso, zeiţa greacă a salvării şi a vindecării.

Era un omagiu neintenţionat adus femeii care îl îngrijise în ultimele zile.

— Henry?

Se uită spre ea.

— Sunt atât de fericită că eşti acasă!

După ce plecă Sylvia, Henry se întinse din nou. Şi dacă până atunci somnul îl toropea, acum fugea de el. Se uită la scaunul pe care sora lui îl ocupase în urmă cu câteva momente. Prezenţa ei îi amintise de responsabilităţile pe care le avea.

Aşa îşi organiza Henry viaţa, pe baza responsabilităţilor, inclusiv în ceea ce le privea pe surorile şi pe mama lui.

Acelea erau, bineînţeles, responsabilităţi… Femei faţă de care avea o obligaţie. Dar erau mai mult decât atât, erau familia lui. Atacul căruia îi căzuse victimă îl ajutase într-un fel. Acum ştia mai bine ce avea de făcut pentru familie, pentru sine însuşi, dar şi pentru restul lumii.

După ce îi trecură prin cap mai multe idei, se lăsă în cele din urmă pradă somnului.

Partea a II-a

După furtună

Capitolul 10

Londra, două luni mai târziu

Pentru Henry, puţine bucurii în viaţă erau mai mari decât să îşi bea cafeaua de dimineaţă de unul singur, afundat în fotoliul din salon în timp ce citea ştirile.

Aşa că tropăitul de paşi de pe hol îl enervă.

Încercând să ignore zgomotul din fundal, Harry studie un articol din *Times,* sublinie numele menţionate, apoi se puse din nou pe citit.

Era ziua când mama şi sora lui plecau, în sfârşit, în Leeds. Paşii pe care îi auzea erau probabil ai servitorilor care pregăteau şi cărau ultimele bagaje.

— Henry! îl strigă contesa în loc de bună dimineaţa.

Speranţele lui de a citi ştirile în linişte muriră brusc.

Dând ziarul la o parte, se ridică pentru a le întâmpina pe mama lui şi pe Sylvia.

— Bună dimineaţa!

Cele două îl salutară cu o fluturare de mână.

— Presupun că amândouă sunteţi ocupate astăzi, spuse el.

Cele două se apropiară de fotoliul lui. Paşii din fundal se mai potoliră.

Sylvia îşi trase un scaun greu aproape de masă.

— Nu încerca să scapi de noi, oricum vom pleca în curând, spuse Sylvia.

— Nu încerc să scap de voi!

Îi plăcea să o aibă pe Sylvia prin preajmă. Contesa de Waterson era însă cu totul altfel.

— Avem o grămadă de lucruri de făcut, spuse mama, făcând un semn plin de nerăbdare cu mâna acoperită de

mănuşă.

Alt servitor apăru imediat ca să-i prepare contesei obişnuitul mic dejun, alcătuit din trei felii de şuncă, două felii de pâine prăjită şi un mic bol cu budincă.

Contesa îşi puse un şervet în poală şi apucă lingura de argint.

— Asta e tot, îi anunţă ea pe servitori. Puteţi pleca.

Cu o mişcare demnă de armata regală, servitorii se încolonară şi ieşiră din cameră.

„La naiba!” Nu avea cum să urmeze ceva bun dacă le spunea servitorilor să iasă din cameră.

Henry fusese cel mai de încredere şi cuminte dintre cei trei copii. Aşa că nu se mai confruntase cu situaţii în care servitorii erau scoşi din cameră.

— Am o întâlnire programată, încercă să scape Henry.

— Da, cu acel investigator oarecare, comentă mama lui.

— Cu domnul Steele, interveni Sylvia.

După atac, Henry îl angajase pe Connor Steele să îi găsească şi să îi investigheze pe bărbaţii care îl atacaseră. Fuseseră găsiţi, dar amândoi erau morţi, ceea ce încurca cercetările întreprinse de Steele.

— Da, cu el, spuse contesa strâmbând din nas a dezgust. Nu puteai să angajezi un poliţist adecvat ca să investigheze *l’incident.*

„L’incident”. Numai mama lui putea găsi un cuvânt atât de pretenţios pentru a descrie bătaia pe care o încasase Henry.

— Da, cât de necivilizat din partea mea să îl angajez pe cel mai bun detectiv pentru a investiga, în loc să aleg un poliţist.

— Eh, oricum acei tâlhari sunt…

— Morţi? interveniră Henry şi Sylvia la unison.

Mama lor începu să îşi facă vânt cu mâna şi îşi dădu ochii peste cap.

— Aduceţi-mi sărurile…

O servitoare apăru imediat în cameră cu o sticluţă de săruri împotriva leşinului, pe care o trecu pe sub nasul

contesei. După ce le mirosi, mama se ridică.

— Nu am venit ca să vorbim despre *l'incident.* Vinovaţii au fost descoperiţi, iar tu eşti bine şi sănătos. Aşa că aş dori să te concentrezi asupra lucrurilor mai importante.

— Mai importante decât viaţa mea? întrebă Henry pe un ton deranjat.

— Nu exagera cu dramatismul, încercă ea să îl pună la punct. Eşti bine acum. Nu ţi s-a mai întâmplat nimic de atunci.

Şi totuşi, i se întâmplase. De exemplu, în urmă cu câteva seri, îşi găsise axul de la trăsură rupt. Putea fi opera unor persoane furioase. Primise la parlament multe scrisori urâte în legătură cu legislaţia pe care o elaborase şi care susţinea organizarea poliţiei şi abolirea sclaviei.

Dar se pare că pentru contesa de Waterson existau probleme mult mai importante decât acestea.

„La naiba!"

Henry îşi împinse scaunul în spate şi încercă să se ridice.

— Te rog să te aşezi, comandă contesa.

Fără chef, Henry se puse din nou în scaun şi se trase mai aproape de masă.

Sylvia îl privea amuzată.

— Îmi pare atât de bine că această situaţie te amuză, îi aruncă el printre dinţi, în timp ce mama lor îşi întindea unt pe felia de pâine prăjită.

— Vai, dar sunt ofensată! spuse jucăuş sora lui, ducând o mână la piept. Sunt aici ca să te ajut.

Henry apucă ceaşca de cafea şi bău o gură zdravănă.

— Ce se întâmplă? Spune-mi odată!

Contesa îşi strânse buzele, iar acel mic gest îi accentua ridurile de pe obraz, amintindu-i lui Henry că nu mai era o femeie tânără.

— Exact despre asta am venit să vorbesc cu tine. Despre… începu ea fluturând cuţitul de argint în direcţia lui.

Henry se feri de gestul neintenţionat. Dar chiar fusese o ameninţare nevinovată? Era greu de spus având în

vedere că nu avea nicio idee despre subiectul pe care mama lui dorea să-l abordeze.

— Întâlniri cu detectivi, suspină ea. Despre tine... ofensând o persoană. Tocmai pe mine! Apoi coborându-şi vocea, care se transformă într-o şoaptă furioasă, adăugă: Tachinezi, iei în râs!

— Am tachinat eu pe cineva?

— De când cu atacul? întrebă Sylvia cu entuziasm. Oh, da, foarte des. Şi am apreciat asta.

Henry îşi înclină capul.

— În acest caz, îţi mulţumesc.

Mama lor începu să bată cu un cuţit în ceaşca de ceai.

— Ajunge!

Îi aruncă Sylviei o privire acuzatoare.

— De ajuns! Amândoi!

Fratele şi sora tăcură.

Sylvia îşi încrucişă mâinile în poală şi păru că-şi concentra toată atenţia asupra propriilor degete.

Henry se uită spre ea, dar Sylvia se încăpăţâna să-şi privească degetele. Ea însă niciodată nu îşi ferea privirea.

— Am fost răbdătoare cu tine, Henry!

— Şi îţi mulţumesc pentru asta.

Contesa nu-l lăsă să continue.

— Şi am apreciat devotamentul faţă de finanţele şi bunurile familiei, precum şi munca depusă în parlament, spuse ea.

— Cum se face că tot ce spui nu sună totuşi ca un compliment? protestă Henry.

Sylvia se aplecă.

— Pentru că nu e, îl lămuri ea în şoaptă.

În cele din urmă, contesa termină de uns cu unt felia de pâine şi îşi lasă cuţitul pe farfurie.

— Eşti prea entuziasmat de munca ta, Henry. Gura i se strâmbă într-o grimasă în timp ce pronunţă cuvântul muncă. Şi mă îngrijorează asta, pentru că s-ar putea să enervezi din nou oamenii, iar asta nu e bine pentru nimeni.

Nu spusese că *putea* să-i enerveze, ci că putea să-i enerveze *din nou.*

Oamenii nu reuşeau întotdeauna să vadă ce era important, lucrurile de care aveau nevoie cu adevărat. În special dacă din acel motiv se alegeau cu duşmani. Dar Henry colecţiona duşmani în acelaşi ritm în care bătrânii gentlemeni colecţionau tabachere.

— Dar nu este singurul aspect care mă preocupă. Dedici prea mult timp muncii şi nu este potrivit. Nu este normal.

În timp ce mama lui trecea în revistă motivele pentru care era îngrijorată, mintea lui Henry început să rătăcească.

„Înseamnă, Henry, că respectul meu este rezervat celor care îşi fac averea şi îşi construiesc imperiile prin forţe proprii”.

Ce moment ciudat să îşi amintească vorbele ei! „Clara…”

După ce îşi revenise, când în sfârşit fusese capabil să meargă şi să respire fără să adoarmă precum un copil, se dusese să o caute. Se întorsese pe străzile unde fusese atacat. Voia să o recompenseze cu ceva mai de valoare decât ceasul de buzunar pe care i-l lăsase. Deşi ea nu îi ceruse niciodată nimic. Dar avea nevoie să-şi arate recunoştinţa faţă de femeia care îl salvase. Numai că găsise apartamentul gol. Ceea ce îl făcuse să se întrebe dacă nu cumva Clara existase doar în imaginaţia lui. Un înger care îl îngrijise când fusese rănit.

— Mă asculţi? întrebă mama lui, apoi se uită spre Sylvia. Mă ascultă?

— Cred că da, murmură aceasta.

— Trădătoareo! îi aruncă Henry printre dinţi.

Sylvia îi făcu cu ochiul.

— Mai este ceva, Henry. De când cu *l’incident,* nu ai mai fost tu însuţi.

Şi cum ar fi putut să fie?

— Nu, nu am fost, admise Henry cu gravitate, fixându-şi privirea într-un punct de deasupra capului contesei.

După atac, căci asta fusese, indiferent de cuvintele drăguţe cu care mama lui încerca să ascundă gravitatea situaţiei prin care trecuse, Henry se schimbase complet.

Atacul lăsase asupra lui urme profunde, la fel cum lăsase experienţa Lilei la Peterloo.

— Eşti prea pornit Henry. Atât de… concentrat asupra legilor tale.

De când se întorsese la parlament, proiectul său de a organiza forţele de poliţie căpătase un sens şi mai profund.

Henry îşi petrecea fiecare clipă elaborând legi şi încercând să câştige voturi, un proces care se dovedise extrem de lent. La urma urmei, oamenii nu reuşeau să înţeleagă cât de importante erau noile legi până când nu erau afectaţi personal. Când erau afectaţi, îşi concentrau brusc energiile. Era la fel de vinovat ca restul societăţii în acea privinţă.

— Şi ce ţi se pare greşit în asta, mamă? întrebă el cu răceală în glas.

Se întinse după ceaşca de cafea şi sorbi. Voia să pară relaxat. Dar nu era.

— Mi se pare greşit când te împiedică să-ţi vezi de responsabilităţile de conte.

Camera se umplu de tensiune. Sylvia îşi concentră privirea în poală.

În sfârşit, Henry începea să priceapă.

— Deci acesta este motivul întâlnirii din această dimineaţă? Propăşirea titlului de conte de Waterson?

Trebuia să fi ştiut. La urma urmei, amânase acea discuţie timp de zece ani, dar, având în vedere ce se întâmplase în urmă cu două luni, era de aşteptat să aibă loc.

— Puteai să mori, Henry!

— Mamă, dar n-a murit, murmură Sylvia.

Pierzându-şi obişnuita stăpânire de sine, contesa izbucni:

— Şi dacă murea? strigă ea spre fiica mai mare. Ce s-ar fi întâmplat cu tine? Cu mine? Sau cu Lila? adaugă contesa, îndreptându-şi privirea acuzatoare spre Henry.

— Mamă, nu crezi că m-am ocupat deja de asta? Că m-am asigurat că veţi fi bine în caz că mi se întâmplă ceva? spuse el privind spre sora lui văduvă.

— Trei femei, Henry? Fără niciun fel de ajutor?! Şi bebeluşul Sylviei! Dacă titlul, proprietăţile şi cea mai mare parte a averii ar trece în posesia vreunui văr îndepărtat?

— Soţul meu mi-a lăsat o avere destul de consistentă, astfel încât să nu am nevoie ca Henry să se sacrifice pentru mine, spuse Sylvia, adresându-i fratelui ei un zâmbet încurajator.

Sylvia era mult mai devotată decât merita el, se gândi Henry.

— Deci e vorba despre căsătoria mea? Asta te interesează? se lansă Henry, pentru că vedea că mama lui nu se hotăra să atace problema direct.

— Nu sunt atât de lipsită de sentimente încât să-ţi cer să-ţi laşi munca deoparte.

Henry rămase nemişcat.

— Continuă, te rog, o invită el.

Contesa apucă o foaie de hârtie pe care Henry nu o observase până atunci lângă farfuria ei şi o împinse spre el.

— Te pot ajuta…

— Ce e asta? întrebă Henry, despăturind hârtia pe care erau scrise două nume: Lord Person şi domnişoara Newton.

Contesa se aplecă.

— Sau, mai bine spus, deja te-am ajutat.

Henry se uită iar spre sora lui, care îşi feri privirea.

Contesa se aplecă şi bătu cu degetul în hârtie.

— Te-am ajutat în două feluri. Lord Person încearcă să impună o legislaţie care va actualiza legile referitoare la morală şi…

— Sunt la curent cu eforturile lui, anunţă el scurt. De când ai devenit interesată de politică?

— De când vreau să-mi văd fiul căsătorit!

Henry se aplecă în faţă ameninţător.

— Ce ai spus? exclamă el dur.

Cu un geamăt, Sylvia îşi duse mâna la frunte.

— Nu evoluezi deloc cu afacerea ta legată de organizarea forţelor de poliţie.

Avea dreptate, se gândi Henry, proiectul se mişca

greu, şi nu prea avusese succes în ultimii trei ani.

— Nu e afacerea *mea,* replică el înţepat, împăturind foaia la loc cu un gest hotărât.

Asta credeau mama lui şi ceilalţi despre munca din parlament? Că legile la care lucra erau afaceri personale?

— Schimbarea pe care am propus-o trebuia făcută de mult timp. Statutul de la Winchester a fost elaborat în 1285, cu aproape 600 de ani în urmă, aşa că…

— Am încetat să mai fiu atentă când ai pronunţat Statutul de la Winchester, i-o tăie contesa.

— Organizarea poliţiei ar fi benefică…

— …pentru întreaga Anglie, completă contesa cu una dintre replicile obişnuite din discursurile prin care încerca să obţină voturile colegilor în Camera Comunelor şi Camera Lorzilor.

După multe discuţii şi amânări, unele aspecte fuseseră votate, dar organizarea poliţiei era încă departe.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, Henry. Trebuie să îţi convingi colegii, gesticulă contesa spre notiţele lui Henry din acea dimineaţă. După cum ştii, Lord Person nu a fost unul dintre cei care te-au susţinut în acest proces.

Henry îşi încleştă maxilarul. Nu, vicontele nu-l ajutase. Începu să bată darabana în masă. Poate că abordase problema într-un mod greşit. Poate că ar fi trebuit să propună o taxă care ar fi acoperit fondurile necesare funcţionării poliţiei. Ar fi fost o soluţie ce ar fi permis să îşi ducă la îndeplinire proiectul fără să aştepte permisiunea celor două Camere.

— Fii atent, şopti Sylvia. Altfel se enervează. Şi nu vrem asta.

— Person e un nesimţit pompos, care crede că doar el ştie ce e mai bine pentru toată lumea, spuse Henry.

— Nu e diferit de soţia lui. Amândoi sunt mereu gata să facă sacrificii pentru a-şi atinge scopurile, menţionă contesa.

Henry îşi miji ochii.

— Continuă…

Sylvia îşi acoperi gura cu un şerveţel şi îi şopti:

— Nu ştiu cum poţi să-i faci pe plac…

Ignorând dezaprobarea surorii, îşi concentra atenţia asupra contesei. Pentru prima dată în viaţă, era interesat de ceea ce mama lui avea să îi spună. De data aceasta, nu vorbea despre rochii, despre banii pe care îi primea de cheltuială ori despre cine ştie ce întruniri simandicoase.

Legile din parlament şi lorzii care le elaborau reuşiseră să-i capteze atenţia lui Henry.

— Person este mai aproape decât tine să obţină voturile de care are nevoie pentru legea pe care o susţine. Dar tot mai are nevoie de puţin ajutor. Şi e gata să ia în considerare un parteneriat.

Henry strânse din dinţi în timp ce încercă să formuleze un răspuns. Era impresionat.

Contesa se simţi foarte mândră.

— Hai, îl îndemnă ea atingându-şi coafura perfectă. Spune ce ai de spus.

— Ai reuşit aşa ceva?

Zâmbetul ei se lărgi şi îi apărură gropiţe în obraji, amintind de tânăra superbă care fusese cândva.

— Fiule, chiar nu ştii că mama ta poate realiza orice îşi pune în minte?

— Da, atunci când are un interes, adăugă Sylvia, care se plimba acum pe lângă bufet, căutând ceva de mâncare.

— Oh, taci! Nu îţi permit să aduci ploaia peste munca mea înfloritoare, Sylvia! răbufni contesa.

— Dar ploaia e exact ce le trebuie florilor, mamă, ripostă Sylvia în timp ce îşi punea pe farfurie o porţie sănătoasă de peşte prăjit şi smochine înăbuşite. Le ajută să crească.

— Nu atunci când e în exces. Nu mi-ai văzut tufele de trandafiri? Ploaia aproape că le-a înecat!

În timp ce mama şi sora lui continuau să se contrazică pe tema cantităţii necesare de apă pentru flori, Henry luă foaia scrisă elegant de contesă. Cine şi-ar fi imaginat că ea coordonase atât de organizat o potenţială alianţă politică între Henry şi altcineva? Oricine altcineva.

Şi totuşi…

— Domnişoara Newton? întrebă el brusc, şi ambele femei se întoarseră spre el. Henry ridică bucăţica de hârtie. De ce e trecută şi fiica lui Lord Person aici?

Contesa îşi dădu ochii peste cap.

— Henry, mă dezamăgeşti, niciodată nu te-am crezut greu de cap. Dar ai fost burlac aşa de mult timp încât continui să gândeşti ca un burlac. Bineînţeles, un burlac respectabil şi onorabil, dar tot burlac eşti.

— Mamă! o avertiză el impacientat.

— Abia acum te întrebi de ce mama s-a băgat în treburile tale politice, Henry? comentă suav Sylvia.

— Treburile *noastre* politice, pronunţă Henry aproape mecanic expresia familiară.

De fapt, încă se întreba ce urmărea mama lui.

Contesa îşi lăsă deoparte şervetul şi îşi împreună mâinile într-un gest pios bine studiat.

— Sora ta are dreptate…

Pe Henry îl cuprinse un sentiment şi mai accentuat de nelinişte. Era prima oară când contesa dădea dreptate cuiva.

— Chiar te gândeai că, după ce aproape că ai murit, aveam să plec la Leeds fără să-ţi asigur viitorul?

— Viitorul meu? repetă prosteşte Henry, simţind nevoia să-şi lărgească puţin nodul de la lavaliera care brusc îl strângea.

Senzaţia că se sufoca persista. Privi spre uşă.

— Eşti îngrijorat din cauza poliţiei tale, dragul meu.

— Poliţiei *noastre,* preciză Henry din nou.

Clătină din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. Să se concentreze la ce era relevant.

— Singurul mod de a asigura o dinastie politică nu este numai prin legislaţie, ci şi…

„Oh, Dumnezeule!”

— Căsătorie, adaugă mama lui, zâmbind încântată.

— Eu ţi-am zis, murmură Sylvia, trântind farfuria de porţelan pe masă.

Vasul vibră câteva secunde.

Henry se lăsă în scaun.

— Haide, Henry, spuse contesa, în timp ce adăugă nişte unt pe felia de pâine care era acum complet înmuiată. Ai deja 42 de ani!

— Am 41 de ani. *Aproape* 42. Nu sunt vreun ramolit, bombăni el, trăgând din nou de lavalieră.

— Ţi-ai stricat de tot nodul de la lavalieră, observă Sylvia. Eu am încercat să te avertizez, adăugă ea şoptit.

— Mulţumesc, spuse Henry din colţul gurii.

— Ai păr alb!

Henry clipi de câteva ori ca să-şi revină din şoc. Propria mamă avea să-şi susţină cauza subliniindu-i defectele?

— De ce te miri? Singurul tău prieten are deja cinci copii. Un moştenitor, încă doi de rezervă şi două fete.

Şi, ca şi cum Henry ar fi avut nevoie de lămuriri, contesa îşi ridică mâna dreaptă şi flutură ostentativ cele cinci degete.

Şocat de insultele care continuau să vină, Henry se foi în scaun.

— Waverly nu e singurul meu prieten.

Ambele femei îi aruncară o privire ascuţită.

— Ce, e vreun păcat să ai numai un prieten?! răbufni Henry.

Contesa replică:

— Nu, e un păcat să ai 42 de ani…

— 41, spuseră Henry şi Sylvia în acelaşi timp.

— …să fii burlac şi să nu ai o soţie, încheie triumfătoare contesa.

— Vreau să precizez că există o redundanţă în ceea ce ai spus, intonă Sylvia. Prin natura sa, cuvântul burlac denotă absenţa unei soţii.

— Te rog să taci! Chiar nu e momentul să te ţii de glume, Sylvia. Vorbim despre statutul matrimonial al fratelui tău.

— Bineînţeles, rosti Sylvia cu o solemnitate în glas contrazisă de amuzamentul ce îi lucea în ochi. Cum am putut să uit cât de serios este acest subiect?

— Aşa, unde rămăsesem?

Henry tuşi.

— Cred că discutai despre cât de important e să uzi florile, încercă el plin de speranţă.

— Nu, problema aceea a fost rezolvată. Vorbeam despre tine şi despre o potenţială alianţă prin căsătorie.

— Dar mamă… începu Henry.

— Lord Person te aşteptă la clubul White – contesa consultă ceasul de pe peretele opus – la ora 10. Să fii acolo! Deja s-a decis, Henry. E timpul să te căsătoreşti. Dacă nu cu domnişoara Newton, atunci găseşte pe altcineva. *Rapid!*

Contesa îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Dacă nu te superi, se scuză ea politicos, acum merg să mă ocup de restul aranjamentelor pentru călătorie. Haide, Sylvia!

Sylvia ezită un moment, apoi, scuzându-se în şoaptă, se ridică. O urmă pe contesă, dar, când aceasta o luă înainte, se întoarse la Henry.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, amintindu-şi că trebuia să se ridice de pe scaun.

Sora lui îşi netezea rochia de văduvă.

— Voiam să-ţi spun că nu e atât de rău să fii căsătorit. Dimpotrivă. O clipă, privirea ei se pierdu în zare. De fapt, de multe ori a fost superb, spuse ea, cu inima îngreunată de amintiri. Totodată, e important să iubeşti din toată inima persoana cu care te căsătoreşti.

Să iubeşti din toată inima persoana cu care te căsătoreşti…

Acesta era un concept straniu pentru cei de rang înalt. Ei nu se căsătoreau din dragoste. Ci se aliau din motivele pe care mama lui le precizase: conexiuni, influenţă, propăşirea titlului nobiliar şi a averilor.

Henry fusese loial tuturor acelor principii. Şi totuşi, căsătoria nu era o responsabilitate pe care dorise să şi-o asume.

— Henry! îl strigă sora sa.

— Da?

— Nu spun că domnişoara Newton nu ar putea fi perechea perfectă. Se opri o clipă. Nu spun nici că ar putea

fi. Şi te-aş ruga să nu pui aspiraţiile tale politice şi aşteptările mamei în privinţa ta mai presus de propria fericire.

— Mulţumesc, Sylvia, murmură el.

Ea îl privi pe sub gene.

— Simt că vei merge mai departe cu asta.

Henry îşi sprijini cotul pe spătarul scaunului.

— Nu am spus aşa ceva.

— Nici nu trebuia, murmură ea. Te cunosc. Simţul datoriei este îngrozitor de predictibil la tine, îl ai în sânge.

— În ciuda acestei opinii neplăcute pe care tocmai mi-ai împărtăşit-o, să ştii că tot te iubesc, îi strigă Henry în timp ce ea se întoarse să plece.

Sylvia pufni.

— La revedere, Henry!

În momentul în care ea ieşi pe uşă, Henry îşi lua notiţele din acea dimineaţă şi pe cele lăsate de contesă şi începu să se pregătească pentru întâlnirea cu Lord Person.

Capitolul 11

O săptămână mai târziu

— Poate că până la urmă nu e bântuit, spuse bătrâna Maeve a Muzelor, trăgând aer în piept în liniştea absolută a sălii de spectacole care fusese în sfârşit renovată.

Iar Clara, care stătea pe un fotoliu de catifea din primul rând al teatrului, era într-un fel de acord cu ce spunea bătrâna Maeve, care se plimba încet în cerc în mijlocul scenei.

Ceilalţi artişti, toţi cu o expresie de încântare pe faţă, admirau Muzele.

Până şi actorii cinici şi pe alocuri beţivani pe care reuşiseră să îi momească de la Covent Garden erau cu adevărat impresionaţi. Tremaine Anderson şi Ferguson Graham se uitau fermecaţi la candelabrele de cristal care

atârnau deasupra lor.

Scoţianul corpolent fluieră admirativ.

— Nu credeam că vom termina renovarea, comentă cu un accent puternic.

În aceeaşi manieră brutală cu care îi trata pe tinerii care se ocupau de decoruri la London Theatre, bătrâna Maeve îi dădu una peste ceafă. Ferguson mormăi nemulţumit.

— Dar bineînţeles că aveam să terminăm, scoţian morocănos ce eşti, îl puse Maeve la punct.

— Noi n-am terminat nimic. Doamna Killoran şi domnişoara Winters au făcut asta!

— Un teatru aparţine atât artiştilor, cât şi proprietarilor, punctă Maeve, bătând cu bastonul în podea, acel vechi adevăr din lumea artiştilor. Acum lăsaţi-ne să începem să repetăm prima noastră piesă!

Birdie, una dintre prim-solistele teatrului, îşi ocupă locul din centrul scenei şi semnală recent angajatului pianist să înceapă să cânte.

Vocea profundă, contralto, se ridică până la grinzile teatrului. Clara închise ochii o secundă şi lăsă muzica, acel moment să i se întipărească în minte şi în suflet. Trecuse mult timp de când nu mai pusese piciorul într-o sală de spectacole. Când schimbase munca de artistă cu cea de amantă, îşi jurase să nu mai pună vreodată piciorul într-un teatru. Pentru că îi amintea că niciodată nu se ridicase la nivelul la care fusese mama ei. Şi pentru că teatrul pe care îl iubise atât de mult ajunsese să reprezinte o greşeală supremă, un moment de slăbiciune care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Greşeli pe care le făcuse pentru că fusese naivă şi crezuse că oamenii aveau scrupule. Dar bineînţeles că un bărbat care se ocupa cu vânzarea de carne vie o urmărise cu cruzime. Iar ea, naivă, îl subestimase. O urmărise. O pândise. Şi îi ruinase toate speranţele într-un viitor onest.

Până în acel moment.

Acum viaţa ei se schimbase din nou. În mai bine. Nu, în cel mai bine.

— Muzele! exclamă Clara.

— Muzele! repetă partenera ei cu aceeaşi uimire şi veneraţie în glas.

Inspirând adânc, umplându-şi plămânii de mirosul puternic şi curat de lemn proaspăt cioplit, Clara se instală mai bine, îşi întinse mâinile, apoi le odihni pe braţele fotoliului.

După luni de trudă, de întârzieri, de vandalizări care distruseseră intrarea în teatru, cel mai mare vis al ei, care până atunci păruse imposibil, în sfârşit se împlinise.

Simţi pe cineva cum o îmbrăţişează. Clara se uită la partenera ei.

Reggie îi zâmbi înapoi.

— Am reuşit!

Buzele Clarei se curbară într-un zâmbet care părea că se ridică din adâncul pieptului.

— Am reuşit!

Ele, două femei pe cont propriu, cumpăraseră, renovaseră şi creaseră ceva numai al lor: propria *afacere.*

Clara dădu uitării toate lucrurile urâte care i se întâmplaseră până în acel moment. Că fusese escrocată cu 10.000 de lire. Că Broderick Killoran cumpărase acel loc de sub nasul lor. Că trebuise să-şi calce pe mândrie şi să renunţe la propriul apartament şi să se mute înapoi la Bârlogul Diavolului pentru a economisi nişte bani.

Toate acele întâmplări nefericite o aduseseră însă la acel moment. Iar triumful venit după toate acele chinuri o umplea de bucurie. Un sentiment care era intangibil, dar în acelaşi timp atât de puternic.

Avusese de-a face, de-a lungul vieţii, cu oamenii care se străduiseră din toate puterile să o vadă eşuând. Cu bărbaţi care încercaseră să o posede cu orice preţ. Dar, în cele din urmă, Clara triumfase.

— Este splendidă, murmură Reggie, aducând-o pe Clara înapoi la performanţa emoţionantă a lui Birdie.

— Când soarele verii străluceşte, / Iar frunzele din copaci sunt mari şi lungi, / E o minunat să mergi prin pădurea verde/ Şi să asculţi cântecul păsărelelor/ Grangurii

cântă fără încetare/ Printre frunzele teiului/ Lângă care stau doi voinici, / Vă jur pe bunul Dumnezeu/ Am visat că m-au bătut şi m-au legat/ Şi mi-au luat arcul/ Atât timp cât sunt în viaţă şi numele meu e Robin Hood, / Mă voi răzbuna pe amândoi.

— Ne va fi bine, spuse Reggie încet. Am reuşit să facem ceva deosebit, fără femei care să fie nevoite să îşi vândă trupul, fără mese de joc, fără alcool…

— Pregătiţi-vă, pregătiţi-vă, vitejii mei, / Micul John va merge cu mine, / Căci mă duc să găsesc un zdrahon/ în pădurea verde, unde ar putea fi.

— Ne va fi mai mult decât bine. Vom înflori, şopti Clara.

— Acolo au văzut un zdrahon/ Cu trupul sprijinit de un copac.

Cel puţin avea să-şi lase amprenta în lumea asta mai mult decât ca o prostituată. Avea să fie acea femeie independentă despre care îi vorbise unui străin cu puţin timp în urmă. Unui bărbat care o ascultase puţin neîncrezător, dar nu o contrazisese.

„Henry”.

Un zâmbet îi înflori pe buze. Uneori, când se aştepta mai puţin, cel care îi fusese pacient o scurtă perioadă, contele de Waterson, i se strecura în gânduri. Acele zile efemere pe care le petrecuseră împreună începeau să devină o amintire îndepărtată.

Era lovit şi rănit, dar, chiar dacă nu ar fi fost, ceva îi spunea Clarei că acel gentleman, atât de preocupat să le protejeze pe femeile din viaţa lui, n-ar fi încercat să ducă relaţia lor spre acel clişeu fizic pe care bărbaţii îl căutau la femei.

„Chiar dacă ţi-ar fi plăcut mult să ştii cum ar fi fost să stai întinsă lângă Henry”. Cu muşchii lui aflaţi în toate locurile în care nobilii nu erau în mod normal musculoşi, Henry poseda perfecţiunea masculină pe care tânjea să o cunoască.

— Ce te-a făcut să zâmbeşti? o întrebă Reggie.

Clara simţi că se înroşise. Se înroşise?!

— Păi, sunt… fericită.

Ceea ce era adevărat. Pentru prima dată în viaţa ei, era cu adevărat fericită.

— Stai nemişcat, stăpâne, spuse Little John, / Sub acest copac ne vom întâlni, / Iar eu mă voi duce la acel voinic/ Ca să-l cunosc mai bine.

— Mai e ceva ce trebuie să facem astăzi? întrebă Reggie, odihnindu-şi mâinile pe burta uşor rotunjită de sarcină.

Şi, privind la gestul acela maternal, la dulcea atingere a locului unde se odihnea pruncul, Clara simţi o neaşteptată urmă de regret pentru ce nu avea să aibă niciodată. Pentru ceea ce nu avea să cunoască. Un soţ care să o iubească şi copii.

— Aş putea să rog echipa să mai repete o dată întregul spectacol, spuse Clara, simţindu-se cea mai rea prietenă din lume din cauza senzaţiei de invidie ce i se cuibărise în suflet.

— Nu-ţi trebuie multă să dibuieşti un ticălos/ Ajunge doar să-l auzi vorbind/ Şi dacă nu mi-ar fi teamă că îmi rup arcul, / Mai că ţi-aş sparge capul cu el, John!

— Mai avem o săptămână până la deschidere. Am muncit din greu. E târziu. Ar trebui să mergem acasă. Nu mai e mult până mâine.

— O poţi lua înainte. Eu mă voi întoarce după ce mai repetăm o dată. Du-te! îi ceru lui Reggie, văzând-o că ezită. Mă voi descurca.

— MacLeod te va însoţi când te întorci, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Ne vedem în curând acasă.

„Acasă”.

După ce plecă prietena ei, Clara testă cuvântul în gând. Acasă. Bârlogul Diavolului, clubul deţinut de Broderick Killoran, era acum o casă pentru Reggie. Dar nu şi pentru Clara. Acasă sugera o familie, o locuinţă care era mereu acolo, nu un loc în care o persoană intra şi apoi ieşea.

Exact asta era Bârlogul Diavolului pentru Clara. Un loc în care locuia temporar, nicidecum o casă. De fapt, nu

avusese niciodată o casă cu adevărat. Nici măcar pe vremea când mama ei fusese o actriţă faimoasă. Se mutaseră dintr-un apartament în altul, în funcţie de teatrul la care mama ei juca.

Teatrul Muzele, în schimb, era pentru ea locul cel mai apropiat de ideea de casă. Un loc care îi aparţinea şi avea să-i aparţină mereu. Clara îşi strânse genunchii la piept, şi-i îmbrăţişă cu mâinile, şi se întoarse la performanţa emoţionantă a lui Birdie.

— Mizeria să te lovească, pădure blestemată, spuse Micul John, / Şi niciodată să nu-ţi mai crească un copac/ Căci în această zi m-ai băgat în necaz, / Când ar fi trebuit să mă ajuţi!

Clara se uită fermecată la solistă, lăsându-se prinsă de vraja muzicii. Deodată, ca într-un vis, auzi uşa din holul de la intrare deschizându-se.

— Dar lovitura nu fu precisă, / Săgeata zbură în zadar/ Şi întâlni unul din oamenii şerifului; / Bunul William din Trent fu doborât.

Un mic fior îi trecu pe şira spinării, din cauza turnurii violente pe care o căpătaseră versurile cântecului.

— Ai uitat ceva? întrebă ea, crezând că Reggie se întorsese.

Şi încremeni.

Zgomotul paşilor care se apropiau din ce în ce mai mult nu era cel uşor şi delicat făcut de Reggie. Erau paşii greoi şi hotărâţi ai cuiva care nu părea să fie din mahala, unde lumea nu călca apăsat, ci se furişa, ca să treacă neobservată.

Calmă, se ridică în picioare şi privi spre bărbatul cu mantie închisă la culoare care se apropie.

— Doamna Killoran? Sau domnişoara Winters? o abordă el.

— Cine sunteţi?

Se uită la ea de sus, de la înălţimea nasului lung şi acvilin.

— Sunteţi una din proprietare?

— Da, sunt, răspunse ea.

Străinul scoase o scrisoare cu sigiliu din ceară roşie.

Clara reuşi să ia scrisoarea care arăta foarte oficial.

— Mă tem că nu ştiu despre ce e vorba. Cine sunteţi? întrebă ea, în timp ce frica, cea mai primitivă dintre emoţii, cu care se învăţase atât de bine de-a lungul anilor, îşi făcu loc în ea ca un şarpe care îşi împrăştia veninul.

— Sir Emory Stuart, doamnă. Sunt avocat.

Neliniştea îi înţepă trupul Clarei din toate părţile, în timp ce studia scrisoarea oficială pe care o ţinea în mână. Cu degete tremurânde, alunecă un deget sub sigiliu, rupând picioarele roşii de ceară ale sigiliului sub formă de leu.

— Şi spun bărbaţii, când se întâlnesc, / Că şase pot face mai mult decât trei, / Aşa că l-au prins pe Micul John/ Şi l-au legat strâns de un copac.

Clara studie în grabă documentul.

Inima i se opri. Apoi reporni într-un ritm galopant, cuprinsă de panică.

„Se întâmplă din nou…” Avea să piardă totul din cauza unui bărbat nenorocit.

Nu, nu, aşa ceva nu se putea întâmpla!

— Ce e asta? şopti ea.

Zgomotul puternic al pulsului care îi bătea asurzitor în urechi aproape că acoperi propria întrebare şi paşii avocatului care se îndepărta.

— Caut un nelegiuit, spuse Sir Guy, / Oamenii îi spun Robin Hood; / Trebuie să-l găsesc/ Ca să-mi primesc recompensa în aur.

Avocatul ajunse în spatele auditoriumului. Dintr-odată, Clara se întoarse la realitate.

— Stai! ţipă ea după el.

Pianul scoase o notă falsă şi apoi amuţi. La fel Birdie.

— Nu vă opriţi din cântat, strigă ea spre angajaţi cu o voce ascuţită de teroare. V-am dat eu voie să vă opriţi? gâfâi ea, în timp ce alerga după bărbatul care tocmai livrase o lovitură mortală visurilor şi speranţelor ei.

Pianistul readuse la viaţă balada tristă, iar Birdie reîncepu să cânte.

Picioarele lungi ale Clarei străbătură într-o clipă distanţa dintre ea şi avocatul laş. Când ajunse lângă el, reuşi să-şi recapete controlul emoţiilor – cel puţin pe din afară. Pe dinăuntru, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Întreb încă o dată, Sir Stuart. Ce este asta? spuse ea, fluturându-i documentul pe sub nas.

Bărbatul îi aruncă din nou o privire lungă – de data aceasta atât de superioară şi de neîngăduitoare, încât Clara simţi că avea să-l pocnească.

— Este un ordin de interdicţie, ceea ce înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă! şuieră Clara. Întreb *de ce* mi-ai adus acest document?

— Pentru că, având în vedere că deţineţi acest stabiliment, spuse el bătând cu degetul pe foaie, ca şi cum ar mai fi existat alt stabiliment în discuţie, încălcaţi Proclamaţia de încurajare a virtuţii şi a pietăţii şi ordinul pentru prevenirea şi pedepsirea viciului, profanării şi actelor imorale.

— Ce încalc?

— Proclamaţia de încurajare a virtuţii şi a pietăţii şi ordinul pentru prevenirea şi pedepsirea viciului, profanării şi actelor imorale.

Proclamaţia…

Ca în transă, Clara se uită la prima parte a documentului, apoi începu să răsfoiască restul paginilor… îşi dădu seama că Sir Emory se îndrepta din nou către uşă.

Se grăbi şi se puse în faţa lui, împiedicându-l să plece.

— E o porcărie! tună ea, scuturându-i din nou în faţă paginile documentului.

— Asta e legea, spuse el, şi păşi în stânga.

Clara se ţinu după el.

— E o porcărie! Nu e nimic imoral sau vicios în ceea ce facem!

Bărbatul aruncă o privire acuzatoare către scena pe care tocmai intrase, îmbrăcată în costumul de balet, Collette, cea care o juca pe Marian, iubita lui Robin Hood. Tânăra începu să danseze pe cântecul interpretat de Birdie.

— E o balerină, aruncă Clara printre dinţi.

— E indecentă. Aproape dezbrăcată. Dacă îmi permiteţi…

Se îndreptă din nou către uşă.

— Atunci sălile de jocuri de noroc, cluburile şi bordelurile ce sunt?

— Noapte bună, domnişoară Winters, spuse el pe un ton plictisit, fără să se mai deranjeze să-i arunce măcar o privire.

Clara fierbea. Tipic! Acele locuri cu adevărat vicioase, conduse de bărbaţi, frecventate de bărbaţi, rămâneau neatinse… Dar încercau să-i închidă afacerea doar din cauză că era proprietatea a doua femei. „Peste cadavrul meu!” O luă la fugă şi ajunse la uşile grele înaintea avocatului. Se sprijini cu spatele de lemnul greu acoperit cu material turcoaz.

— Nu poţi să pleci pur şi simplu, Sir Emory.

— Nu mai am nimic de spus. Această proprietate a fost cumpărată pentru a fi folosită pentru activităţi necinstite şi trebuie să fie cedată fostului proprietar, astfel încât afacerea voastră imorală să fie eliminată, spuse el pe un ton dispreţuitor, mai ales când pronunţă cuvântul afacere.

Să o cedeze fostului proprietar… Braţele îi căzură pe lângă corp.

— Cum adică? Nu se poate aşa ceva!

După toţi banii, toată energia şi eforturile pe care ea şi Reggie le investiseră în acel loc care fusese o ruină, nişte străini cu funcţii importante se pregăteau să-l ia cu forţa. Nu îi venea să creadă. Sau să accepte.

— Ba e foarte posibil.

— Cine? întrebă Clara, blocându-l din nou pe avocatul care încerca să plece.

— Cine? repetă el plictisit.

— Cine a dat acest ordin de interdicţie?

„Terrence Lowery”. Nu putea fi decât el. Din nou. Acel nenorocit care ar fi făcut orice ca să o aibă. De câte ori credea că scăpase, el se strecura ca un şarpe înapoi în viaţa ei.

— Nume, vreau să ştiu numele!

Sir Emory se strâmbă şi, pentru o clipă, Clara crezu că avea să o trimită la naiba cu tot cu întrebarea ei. Dar apoi…

— Ordinul a fost pus în aplicare de Excelenţa Sa contele de Waterson.

— Contele de…

Tot aerul, energia şi viaţa se scurseră din ea. Corpul i se clătină înainte şi înapoi. Deci nu Lowery.

— Poftim? Imposibil!

Cu siguranţă înţelesese greşit ce spusese avocatul. Nu era posibil. Era…

— Ba este foarte posibil, replică bărbatul.

Clara îl privi cu ochi mari. Nici nu-şi dăduse seama că rostise acele vorbe.

De data aceasta, când el întinse mâna după mâner, îl lăsă să iasă.

După ce dispăru străinul, Clara îşi întoarse privirea spre documentul pe care îl ura. Răsfoi din nou paginile. Privirea i se opri pe cuvintele dezgustătoare, scrise cu cerneală neagră.

Să nu răspândească viciul şi imoralitatea şi în mod special să prevină coruperea minţilor tinere prin expunerea la influenţa otrăvitoare şi impură a cărţilor licenţioase, a ziarelor şi a altor publicaţii…

I se strânse stomacul.

„Mi se face rău…”

Clara se forţă să respire normal, înghiţind gustul de fiere care i se urcase până în gât.

Henry făcuse asta? Cum naiba?

„Ce ştii de fapt despre el?” La urma urmei, nu era diferit de ceilalţi gentlemeni pe care îi cunoscuse. Nu, nu era diferit de oricare alt bărbat. Toţi luau ceea ce voiau şi urmăreau doar propriul interes şi apoi se descotoroseau de femei pentru alte lucruri mai importante.

— Proasto, proasto, proasto! îşi şopti Clara.

Trebuia să fie o soluţie ca să scape. Îngrijorată, Clara

începu un du-te-vino pe parchetul proaspăt renovat al teatrului. Parchetul elegant pentru care îşi înghiţise mândria şi renunţase la propriul apartament, mutându-se înapoi la salonul de jocuri de noroc. Toate acele eforturi fuseseră în zadar?

Pentru că Lordul Decenţei, cu opiniile lui patetice despre femei şi despre priceperea lor, elaborase acea lege?

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, spuse Guy, / Bunule tovarăş, tragi bine, / Şi dacă inima ţi-e la fel de bună precum braţul/ Ai fi mai bun ca Robin Hood.

Clara se opri brusc din mers, făcând fustele de mătase să se lovească de glezne.

— Peste cadavrul meu! îşi spuse ea.

Îşi puse pelerina şi plecă să îl caute pe nenorocitul care îi distrusese singura bucurie pe care o avea în viaţă.

Capitolul 12

După Masacrul de la Peterloo, Henry îşi stabilise priorităţi clare pentru viaţa personală şi pentru munca de la parlament. Avea un singur scop. Să introducă o legislaţie care să prevină activităţile periculoase ale populaţiei. Şi prin asta, să-i protejeze pe alţii – bărbaţi, femei şi copii – de coşmarul prin care trecuse sora lui.

Planul său de a organiza poliţia ar fi adus mai multă pace şi siguranţă pentru toţi.

Aşezat la birou, cu bărbia sprijinită în palmă, Henry studia proaspăt finalizatul proiect pentru Forţa de Poliţie a Londrei. Îi lipseau câteva voturi, dar era mai aproape ca oricând de succes, cu ajutorul primit de la Lord Person, care aducea câteva voturi din Camera Comunelor.

Henry făcu o grimasă. În mod ironic, acest succes se datora unei persoane la care nu s-ar fi aşteptat: mama lui.

Dar, când o mamă care îmbătrânea era decisă să-şi însoare fiul, un burlac de aproape 42 de ani, putea fi capabilă de orice.

Totul mergea ca uns.

Ridicându-se în picioare, merse până la dulap în timp ce fredona o melodie sprintenă.

— Lasă-i pe tâlhari şi pe escroci/ Să-şi dea cu părerea despre soarta regelui şi a regatului/ Eu cred că sunt la fel de înţelept/ Precum cel care priveşte cerul.

Mormăind ultimele versuri, Henry căută printre sticle până ce ajunse la cel mai vechi coniac franţuzesc pe care îl avea. Nu obişnuia să bea, dar circumstanţele îi cereau să sărbătorească. Luă un pahar din raftul frumos organizat, se întoarse la birou şi se aşeză confortabil. Scoase dopul şi îl puse lângă călimara cu cerneală. Îşi turnă în pahar.

— Pentru noua forţă de poliţie, murmură el.

Henry ridică paharul într-un toast singuratic pentru toate eforturile din viaţa lui.

Pe hol se auzeau paşi. Îşi lăsă paharul. Wright, majordomul său loial, intră în birou.

Uitând de triumful momentului, Henry se ridică.

— Wright?

Tânărul înaintă şi, ca de obicei, se opri la trei paşi de biroul lui Henry, îşi lovi călcâiele şi privi înainte.

— Am venit să vă dau raportul despre Lady Lila.

Lila, care umbla prin casă precum o fantomă, străduindu-se să evite lumea, familia, pe el.

„Mă evită de când s-a întors din Manchester, în urmă cu şapte ani”.

Lila nu reuşea să îl privească în ochi şi abia dacă îi adresa câteva cuvinte. Îl cuprinsese o stare vecină cu agonia. Nu îi mai rămăsese decât să ceară rapoarte despre ea de la câţiva servitori loiali. Rapoartele le primea la diferite ore ale zilei, în funcţie de momentul în care Lila îşi părăsea camera.

„Ce spune despre tine faptul că propria soră nu te poate privi în ochi şi că eşti incapabil să o ajuţi?”

— Să încep, milord? întrebă Wright pe un ton ezitant.

Sentimentul de victorie se topi sub greutatea realităţii a ceea ce se întâmpla cu Lila. Henry îşi puse jos paharul.

— Te rog!

Scoţând o hârtie din livreaua tivită cu auriu, Wright începu să citească raportul.

— Lady Lila s-a trezit în această dimineaţă înaintea cameristei ei, la 4.20.

O oră nepământeană, la care nimeni nu ar trebui să fie treaz.

— La 4.20 ai spus? murmură Henry.

— Da, milord.

O amintire i se strecură în minte. Nu, Clara i se strecură în minte. Şi asta i se întâmpla destul de des.

„E puţin peste ora patru dimineaţa”.

„Asta nu înseamnă dimineaţă. E o oră târzie din noapte…”

Clara pufnise.

„Pentru cei din clasa muncitoare e dimineaţă, milord”.

Cei care se trezeau atât de devreme nu aveau vieţi uşoare.

Aşa cum nu avea nici Clara. Nici Lila.

Odată cu trecerea anilor, viaţa surorii sale devenise mai agitată în loc să se calmeze. Ceea ce însemna că amintirile ei, coşmarurile nu dispăruseră.

— Mai e ceva, Wright? întrebă el pe un ton abrupt, simţindu-se vinovat când văzu că obrajii majordomului se înroşesc.

— Da, milord.

Majordomul îşi lovi călcâiele pentru a doua oară.

— Ca de obicei, Lady Lila şi-a petrecut dimineaţa în salonul de muzică.

Acea cameră din care nu se mai auzea muzică. Se ducea acolo şi stătea în tăcere.

— După răsărit, a mers să viziteze grădinile şi a rămas acolo până când s-a retras în camera ei ca să mănânce. Wright împături hârtia. Şi e în camera ei de atunci.

Aşa cum făcea de obicei.

— Mai aveţi nevoie de ceva milord?

De o familie care să nu fi fost rănită. De surori care să zâmbească din nou.

— Nu, asta e tot, Wright, spuse Henry.

Se uită la orologiul de deasupra şemineului.

— Eşti liber tot restul serii.

— Mulţumesc, milord.

Cu o plecăciune, Wright se retrase şi închise uşa după el.

Uitând de servitor şi de momentul de sărbătoare de mai devreme, Henry se uită la paharul neatins. Datorită victoriilor şi realizărilor obţinute în parlament, uitase pentru moment cât de frântă era familia lui.

Nu, nu uitase cu adevărat. Mai degrabă îşi permisese să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla. Asupra acelor capitole la care nu eşua şi reuşea să-i ajute pe alţii.

Cu un oftat, Henry ridică din nou paharul, într-o parodie de toast.

— Pentru…

Toastul îi fu brusc întrerupt din nou, de data aceasta de o uşă trântită cu putere. „Ce naiba…”

— Nu aveţi voie să… strigătul lui Wright fu urmat de zgomot de paşi. Mă auziţi? Nu aveţi voie să…

Restul cuvintelor majordomului fură înecate într-un alt sunet de uşă trântită de perete.

Henry trânti paharul pe masă şi stropi documentele. Ce naiba?! Henry ajunse la uşă, o deschise şi se grăbi în hol, în timp ce zgomotul, care părea făcut de o turmă furioasă, se apropia tot mai mult de el.

— Ce naiba se întâmplă, Wri… tună Henry, în timp ce vacarmul părea că dărâmă casa.

— Unde eşti, Waterson?

Era vocea aceea profundă, contralto, care, de când o auzise pentru prima oară, îi bântuia zilele şi nopţile.

„Clara”.

Sigur era un vis. Clara era acolo? În clipa aceea? Femeia care îl salvase şi pe care încercase fără succes să o găsească era acum în faţa lui. Un milion de întrebări îi trecură prin minte, dintre care doar una se concretiză. *Ce* făcea ea acolo?

Inima i-o luă razna.

Secundele se scurgeau când extrem de lent, când ameţitor de repede, ca şi cum timpul încetase să mai însemne ceva.

— Waterson? strigă ea din nou, iar numele lui, pronunţat de buzele ei, îl făcu să se pună în mişcare.

Apucase să facă cinci paşi, când ea apăru de după colţ.

Apoi se opri în partea opusă a holului, cu pieptul tremurând. De emoţie? Din cauză că fugea de servitori? Cei patru, faţă de care ea luase ceva distanţă, o ajunseră din urmă. Servitorii se ciocniră unul de altul, încercând să nu cadă peste frumuseţea spartană care se afla la câţiva paşi de Henry.

Ochii ei mari conturaţi cu negru erau întunecaţi şi fulgerau. Obrajii ei, de obicei de culoarea laptelui, acum erau stacojii.

— Clara, şopti el, iar ea se repezi înainte.

Se grăbi să o întâmpine.

Clara ridică braţul.

Henry gemu când pumnul cu o forţă impresionantă îl trânti la pământ. Îl durea tot corpul, de la călcâie până la urechile care îi ţiuiau.

Deschise şi închise gura de câteva ori, ca să-şi verifice maxilarul.

Probabil era rupt. Nici măcar sângerosul John Jackson nu ar fi reuşit o lovitură mai impresionantă.

Se aplecă deasupra lui.

— Nenorocitule! şuieră ea, scuipându-l drept în faţă.

O stare de tensiune umplu holul.

Saliva i se prelingea pe obraz.

Wright fu primul care reacţionă.

— Cheamă poliţia! ceru el, iar un servitor o luă la fugă în direcţia opusă.

Majordomul o apucă pe Clara de braţ şi i-l suci la spate.

Chiar dacă ea îl atacase în propria casă, Henry spumega de furie la gândul că îndrăznise cineva să o atingă pe Clara.

— Dă-i drumul! ordonă el peste ţipătul ascuţit al Clarei, în timp ce se chinuia să se ridice în picioare.

Dar ştia că acea femeie nu avea nevoie să fie salvată de el. Sau de alt bărbat.

Clara îşi lansă călcâiul spre rotula majordomului. Wright icni, iar ea se întoarse, ridică genunchiul şi îl lovi între picioare. Cu un ţipăt de durere, Wright se prăbuşi la picioarele ei.

Henry şi ceilalţi servitori – dintre care unul deja se îndepărta de impresionanta războinică – îl priveau cu milă pe bietul bărbat care se zvârcolea pe podea.

Henry căută în buzunar şi scoase o batistă cu care îşi şterse saliva de pe obraz.

— Poţi pleca.

Ochii ei emanau o ură care durea mai tare decât lovitura fizică pe care tocmai o primise de la ea.

— Dacă ai senzaţia că plec undeva…

— Nu tu, adăugă el şi privi spre cei trei servitori, făcându-le semn cu capul să plece.

— Dar, dar… milord, şopti Wright, încercând să se ridice în picioare.

— Am spus că puteţi pleca.

Veşnic ascultătorul majordom făcu o plecăciune şi apoi, cu ceilalţi doi servitori flancându-l, plecă.

Imediat ce servitorii dispărură, Henry îşi îndreptă atenţia către femeia din faţa lui. Clara nu spunea nimic. În schimb, continua să-l fixeze cu o privire care ardea. Umerii ei se ridicau şi coborau rapid. De la emoţie? De la efort?

— Clara, i se adresă el din nou. Aş sugera să mergem în…

Clara era gata să lovească din nou, dar de această dată Henry anticipă atacul şi o prinse de încheietură înainte să apuce să-i aplice un alt pumn.

— Dă-mi drumul, nenorocitule! şuieră ea ridicându-şi genunchiul.

Cu mâna liberă, Henry interceptă atacul. Degetele lui se curbară pe carnea moale a coapsei Clarei. Iar gâtul i se înroşi din cauza gândului depravat care îl străbătu în acele

momente, în care ea se gândea doar să-l atace.

— Sper că vizita ta are şi alt scop în afara aceluia de a mă lovi până ce rămân fără răsuflare, îi şopti el la ureche.

„Lavandă”.

Mirosul acela floral din visele lui se ridica de pe pielea ei şi îi umplea toate simţurile.

— Pot să îţi dau drumul la mână? Şi îmi poţi promite că vom discuta civilizat?

Clara ezită un moment, dar apoi încuviinţă din cap.

Henry o eliberă:

— Dacă ai putea să mă urmezi în…

Fosta lui infirmieră deja intra la el în birou cu capul înălţat, cu umerii traşi şi cu spatele drept, ca şi cum ar fi fost proprietara locului.

— …birou, adaugă Henry sec.

Când ea intră în birou, Henry rămase un moment pe coridor, încercând să îşi pună gândurile tumultuoase în ordine. Nu reuşi.

Intră în încăpere şi o găsi în centrul biroului, exact în mijlocul modelului sofisticat de diamant de pe parchet.

În timp ce închidea cu grijă uşa în urma lui, nu-şi putea lua ochii de la ea. Îşi pusese mâinile în şolduri şi părea din nou gata să-l atace, în caz că el ar fi spus un cuvânt greşit.

Henry înţelese că era cazul să tacă. O lăsă să simtă că deţinea controlul.

— Ei bine, începu ea, cu sânii încă palpitând din cauza efortului. Ce ai de spus?

— Eu… îmi pare rău, dar nu-mi dau seama la ce te referi.

— Adică nu ştii ce e asta?! se enervă Clara.

Băgă mâna în interiorul pelerinei şi scoase un pachet gros.

În timp ce îi înjura într-un mod foarte colorat pe toţi strămoşii lui Henry, aruncă pachetul spre el.

Documentele căzură cu zgomot pe vârful cizmelor lui.

Urmărind-o în continuare cu privirea, Henry se aplecă să recupereze sursa supărărilor Clarei. Desfăcu documentul

şi îşi dădu seama despre ce era vorba. Se încruntă.

— De unde ai luat asta? întrebă el.

— De unde am luat-o?! repetă furioasă Clara, apropiindu-se de el până când ajunseră la o lungime de braţ unul de altul. De unde am luat-o?!

Ordinul de interdicţie făcea parte din aranjamentul pe care îl făcuse cu Lord Person.

Ceva îi spunea lui Henry că, dacă nu îi dădea un răspuns satisfăcător Clarei, avea să sfârşească din nou pe podea, sub pumnii ei.

Un gând netrebnic i se strecură în minte, dar îl îndepărtă.

— Acestea sunt documente legale.

— Da, ştiu ce sunt! ţipă ea. E un rahat vechi elaborat de lorzii tăi pompoşi care noaptea se tăvălesc cu prostituate, iar în dimineaţa următoare fac legi despre moralitate.

Obrajii lui se înfierbântară.

— Vorbeşti cam colorat…

Clara îl plesni peste obraz. Atât de tare, încât capul lui Henry se înclină.

— Să nu… Vocea ei tremura din cauza emoţiei. Să nu îndrăzneşti să te joci cu mine, Henry March!

Ţinându-se de falcă, Henry aşteptă câteva momente până când ţiuitul din urechi se mai potoli. Era în dezavantaj. Un detaliu straniu şi din cauza căruia nu avea să se lamenteze, având în vedere că ea, dacă ar fi ţinut un cuţit în mână, nu s-ar fi sfiit să-l înfigă în el.

Şi totuşi, aşa era. Clara, salvatoarea lui al cărei nume de familie încă nu-l cunoştea, ştia mai multe despre el decât ştia el despre ea.

— Nu ştiu ce e cu acest document, spuse el încet.

Şi, pentru prima dată de când sosise în acea casă, Clara amuţi.

Deschise şi închise gura ei de un roşu aprins de câteva ori, dar nu reuşi să scoată vreo vorbă. În cele din urmă, spuse:

— Deci nu eşti tu cel care a trimis acest ordin prin

care afacerea mea este închisă?

„Oh, la naiba!”

— Henry? îl chestionă ea.

Ignorând întrebarea, cu documentul în mână, Henry se îndreptă către birou, în timp ce toate discuţiile pe care le avusese vreodată cu acea femeie, fiecare cuvânt schimbat cu ea i se învârteau prin mintea ameţită.

„Am un respect chiar mai mare pentru femeile care au reuşit prin propriile puteri”. „Presupun că nu ai întâlnit prea multe femei independente şi descurcăreţe”.

Se opri cu spatele la ea. În sfârşit, înţelegea ce se întâmpla.

Ea era femeia de afaceri independentă de la… Henry răsfoi documentul. De la Muzele, teatru deţinut de Regina Broderick şi…

Henry închise ochii o secundă.

„Clara Winters”.

Ea, salvatoarea lui, îngerul lui păzitor, avea în sfârşit un nume.

Când deschise ochii, îşi luă paharul şi înghiţi zdravăn, bucurându-se de senzaţia de arsură lăsată de coniac pe gât. Îl puse înapoi şi se întoarse spre Clara.

— Se pare că eu am fost, la urma urmei, cel care ţi-a închis afacerea, domnişoară Winters.

Capitolul 13

„Se pare că eu am fost, la urma urmei, cel care ţi-a închis afacerea”.

Asta spusese?

Acelea erau cuvintele care îi ieşiseră pe gură.

După tot ce făcuse pentru el pentru a-l salva, asta spusese?

Şi, ce era şi mai grav, vorbise pe tonul acela enervant de calculat şi lipsit de emoţie.

Şi de ce, dintre toate lucrurile cărora le supravieţuise,

după toate greutăţile pe care le întâmpinase, după toate trădările venite din partea bărbaţilor, asta durea cel mai mult?

„Pentru că a fost singurul bărbat de care te-ai apropiat fără să-ţi fi vândut trupul”. În puţinul timp pe care îl petrecuseră împreună, fusese doar un bărbat, nu un client.

Dar el dovedise, într-un mod dezgustător, că era la fel ca toţi bărbaţii. Nici nu avea nevoie să-şi amintească. Toţi bărbaţii erau la fel. Avusese destule ocazii în cei 33 de ani de viaţă să-şi amintească. Tremurând, Clara se îndreptă spre dulapul bine alimentat cu alcool al lui Henry şi luă prima sticlă pe care îi căzu mâna.

Whisky.

Clara se uită la lichidul maroniu şi, cu un hohot de râs aproape nebun, îl dădu pe gât. Ce se potrivise! Din toate băuturile pe care putea să le ia, pusese mâna tocmai pe cea care îi displăcea cel mai mult.

„Whisky…”

„Nu pot să fac asta, Marley. M-am răzgândit. Nu vreau să fiu amanta nimănui”.

„Unele femei au talent artistic, altele nu au. Nu ai talent, Clara”, îi spusese patronul teatrului, cu o sinceritate brutală. „Hai, bea! Whisky-ul te va ajuta. Whisky-ul te ajută să depăşeşti orice problemă”.

Clătină din cap, încercând să îndepărteze acea amintire urâtă. Da, ce băutură potrivită…

Whisky-ul era tare.

Whisky-ul era o amintire a ceea ce pierduse în urmă cu mult timp. Degetele ei se strânseră în jurul sticlei cu atâta putere, încât simţi cum i se scurge sângele din încheieturi. Băutura era o amintire, dar acea noapte în care devenise pentru prima dată amanta unui nobil fusese alegerea ei.

Dar asta? Ceea ce făcuse Henry? Era ceva ce îi fusese luat împotriva voinţei ei. Ceea ce făcea să fie şi mai grav.

— Clara? murmură el cu acea voce baritonală, profundă şi fină precum coniacul pe care îl ţinea în mână şi,

mai ales, al naibii de calmă.

Îi puse o mână pe umăr. Clara se scutură de atingerea lui.

Dacă el putea fi calm, putea şi ea să fie.

— Nu mă atinge, milord!

Şi, apucând din nou sticla, îşi turnă whisky într-un pahar înalt. Dădu pe gât o duşcă zdravănă şi se strâmbă din cauza arsurii pe care o simţi în gât.

— Bineînţeles că până şi whisky-ul tău trebuia să fie aspru, nu dulce, mormăi Clara, trântind paharul pe masă.

Simţind nevoia să pună distanţă între ei, se îndepărtă neliniştită când simţi privirea lui aţintită asupra ei. Cu un rânjet, se întoarse şi îl privi drept în faţă.

— Te-am îngrozit, Lordul Decenţei? Mă gândesc că nu ai parte zilnic de femei care să-ţi ia cu asalt biroul, să te pocnească şi să-ţi bea whisky-ul.

Henry îşi puse mâinile pe reverul hainei.

— Mda, s-ar putea spune că eşti cea care a dat startul…

— Mă ironizezi?

— Cel puţin încerc… răspunse el.

— Dai greş.

— Nimeni nu m-a acuzat vreodată că sunt amuzant.

— Şi nici nu te va acuza vreodată.

Se ridică şi se opri atât de aproape de el, încât vârfurile încălţărilor se atingeau.

— În schimb, te-ar putea acuza că eşti un pompos.

— Plictisitor? riscă el.

— Un nemernic fudul, preciză ea.

— Da. Sunt convins că există destui care gândesc asta, numai că nu mi-o spun în faţă.

Ea nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă în faţa totalei lui inabilităţi de a citi emoţiile altei persoane, de a formula un răspuns adecvat în faţa acelei emoţii.

— Ai vrea să iei loc, Clara?

Urmă o scurtă pauză.

— Te rog.

Stătură o vreme în picioare, auzindu-se doar focul din

şemineu şuierând şi trosnind. Până la urmă, Clara cedă.

Vrând să-l îngrozească pe veşnicul cuviincios aristocrat, Clara îşi mai turnă un pahar cu whisky şi merse să se instaleze într-unul din scaunele din faţa biroului.

Şi, mereu un gentleman, chiar şi în prezenţa femeii care îl lovise, Henry aşteptă în picioare până ce se aşeză ea. Apoi se aşeză şi el pe scaunul de un roşu regal, tapiţat cu catifea.

Învârtind paharul între degete, Clara se uită pe deasupra băuturii, studiindu-l pe bărbatul pe care îl salvase în urmă cu câteva luni. Nu voia să observe sau să admire cât de magnific arăta. Fusese patetică atunci când îl dorise pe acel bărbat bătut din apartamentul ei. Dar era şi mai penibil să cadă în admiraţie în faţa bărbatului care îi ruinase viitorul. Ştia asta, era conştientă, dar nu se putea abţine să nu remarce cât de diferită era această versiune a lui Henry March, conte de Waterson, de cea pe care o ştia din zilele de după atac.

Înainte, când era bătut şi abia putea să se ridice din pat, era splendid. Dar acum? Înalt, bine făcut, cu bicepşii încordaţi străpungând materialul elegant al hainei pe care o purta, era un adevărat model de eleganţă masculină, de putere aristocratică, strălucind, dar plin de o vitalitate sălbatică pe care se îndoia că o mai văzuse la el.

— Ce ai mai făcut în ultimul timp, Clara? întrebă el, punând blestematele documente pe o mapă din piele în care se aflau actele la care lucra când ea îi întrerupsese plăcerile nocturne.

— Asta nu e o vizită de curtoazie, Henry.

— Nu, spuse el cu gravitate. Nu este. Dar asta nu înseamnă că nu te pot întreba cum ţi-a mers în ultimele luni.

— Poţi întreba, dar nu înseamnă că trebuie să răspund.

— M-am întors să te caut.

Era ultimul lucru pe care Clara se aşteptase ca el să îl spună.

— Poftim? şopti ea.

Se întorsese s-o caute. Ce însemna asta? Cu ce scop? Şi de ce? Întrebările continuau să i se amestece în minte, dar nu reuşea să găsească vreun răspuns.

Henry îşi lărgi lavaliera, semn că nu avea situaţia sub control, cum şi-ar fi dorit.

— Mai bine spus, m-am întors ca să te văd.

Ce însemna tremurul acela pe care i-l simţise în voce?

— Nu mai erai acolo.

Clara simţi ca o inundă amărăciunea.

— Nu, nu mai eram.

Şi, dintr-odată, emoţia pe care o simţise când îi auzise slăbiciunea din voce fu alungată de motivul pentru care fusese nevoită să se mute la Bârlogul Diavolului.

— Vrei să ştii unde eram? întrebă ea cu răceală, punându-şi paharul cu băutură pe braţul de mahon al scaunului.

— Dacă aş fi ştiut, te-aş fi găsit de mult.

Clara se surprinse râzând în hohote. Tot corpul îi tremura.

— Eşti surd?

— Aceasta nu e una dintre deficienţele de care să fi fost acuzat.

Ea mormăi şi îşi dădu ochii peste cap.

— Literal, Henry. Eşti literal în orice. Unii oameni însă vorbesc la figurat.

Sprâncenele lui nobile se ridicară.

— Vorbitul la figurat este o pierdere de vreme. Nu e nimic direct în el şi nu face decât să provoace confuzie. De exemplu, acum ar trebui să discutăm despre scopul vizitei tale, dar în loc dezbatem o întrebare retorică la care nici măcar nu ai chef să răspunzi.

Clara se uită la bărbatul din faţa ei, simţind că o învârte în cercuri ameţitoare.

— Poate că, la urma urmei, chiar eşti surd, spuse ea printre dinţi.

Simţind că are nevoie de alcool mai mult decât oricând, Clara mai luă o gură de whisky. Se gândi mai bine şi o luă şi pe a doua. Tensiunea se mai risipi, fiind înlocuită

de o căldură plăcută.

— Acum, în ceea ce priveşte… începu Henry, apoi îşi strânse buzele.

Clara îi urmări privirea, încercând să afle motivul pentru care el era îngrijorat. Mâinile ei.

— Te-ai rănit?

— Poftim?

Spre nedumerirea ei, Henry se ridică brusc de pe scaun, străbătu camera şi sună după majordom.

O secundă mai târziu, uşa se deschise.

— Poliţiştii sunt pe drum, milord, şopti tânărul majordom, privind peste umărul lui Henry către locul în care stătea Clara şi încercând să înţeleagă bizara privelişte.

Imitând una dintre ameninţările preferate ale lui Killoran, Clara îi arătă prin gesturi că era gata să-i taie gâtul.

Servitorul fu cuprins de un tremur de spaimă.

Henry spuse ceva, dar Clara nu reuşi să audă. O secundă mai târziu, servitorul dispăru.

— Aşa, unde eram?

— La momentul în care tu îmi distrugeai viitorul, rosti ea, aşezându-se mai bine în scaun. Discutam despre cum mi-ai distrus viitorul. Asta în cazul în care nu a fost vorba de o greşeală, zise ea plină de speranţă.

Oftând, Henry desfăcu documentul şi studie paginile una câte una. Le puse înapoi şi luă paharul cu alcool.

Încerca să-şi găsească curajul în alcool.

Clara ghici răspunsul dinainte să-l fi auzit.

— Nu a fost o greşeală. Eu am elaborat ordinul de interdicţie, Clara.

Ea încuviinţă din cap şi aşteptă ca el să continue.

Şi aşteptă.

Şi continuă să aştepte până când îşi dădu seama.

— Asta e tot?

Henry făcu o grimasă.

— Afacerea ta…

Clara se ridică iute în picioare şi-şi pocni palmele de biroul lui.

— Nu e indecentă. Nu e imorală. Nu există niciun fel de vicii!

Ştia, pentru că în trecut se făcuse vinovată de toate acele păcate.

— Nu ştiu nimic despre afacerea ta, spuse Henry calm.

— Şi totuşi, ai ordonat ca Muzele să fie închis, replică ea, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Cum poţi să închizi ceva despre care nu ştii nimic?

Henry mută paharul dintr-o mână în alta. Dumnezeule, cât era de tulburat! Şi merita să se simtă mizerabil.

— Elaborez proiecte de legi pentru Camera Lorzilor, spuse el în cele din urmă.

Clara îşi încrucişă braţele la piept, dar nu se întoarse la scaunul ei.

— Continuă!

— Propunerile unui membru al parlamentului depind de votul celorlalţi ca să fie aprobate.

— Nu am nevoie de o lecţie de drept. Un proiect de lege poate fi propus în Camera Lorzilor, dar trebuie să fie aprobat în aceeaşi formă de ambele Camere înainte de a deveni o lege. Ştiu destul de bine cum funcţionează parlamentul, spuse ea nervoasă.

Henry rămase cu gura căscată de uimire, în timp ce ochii i se înflăcărară.

Clara izbucni din nou în râs. Până atunci reuşise să îi incite pe bărbaţi cu decolteul ei, cu mişcările din şolduri şi cu felul în care mergea. Dar niciunul nu se uitase la ea atât de înflăcărat precum Henry pentru că explicase cum funcţiona politica britanică.

— Oh, da, după cum spuneam… Henry dădu pe gât dintr-o înghiţitură restul de coniac, iar Clara îi urmări mişcările mărului lui Adam, pe care nu i-l mai observase în timpul petrecut împreună. Totul se rezumă la a aduna destule voturi pentru ca propunerile tale să fie aprobate şi să devină legi.

Clara închise ochii şi numără până la cinci. Când îi

deschise, spuse pe un ton măsurat:

— Ce legătură are asta cu sala mea de spectacole?

— Sunt foarte mulţi membri ai parlamentului interesaţi de revizuirea legilor privind moralitatea aprobate în 1787. Mulţi cred că nu au fost destul de stricte.

— Stricte cu ce? Cu îngrădirea libertăţii oamenilor? izbucni ea.

— Cu promovarea unei societăţi necorupte de vicii, adăugă el cu blândeţe.

— Eşti unul dintre ei, Henry?

Bineînţeles că era.

— Nu, nu e unul din interesele mele, spuse el în timp ce ea se străduia să-şi ascundă mirarea, pentru că nu voia să pară sensibilă în faţa lui. Cu scopul de a-mi asigura voturile pentru propunerea pe care eu am făcut-o, am promis că, în schimb, voi susţine această lege a moralităţii.

Clara observă că el era uşor jenat. Şi de ce i-ar fi păsat ei?

„Nu ar trebui să-ţi pese”. Nu contează care erau interesele şi eforturile lui”.

Ceea ce conta era că el îi distrusese visul. Cu excepţia cazului în care…

— Despre ce era propunerea ta? întrebă ea cu o reticenţă vădită.

Henry tot trăgea de lavaliera care acum era şifonată, când îşi dădu seama că ea îl urmărea cu privirea. Se opri brusc.

— Organizarea unei forţe de poliţie comune pentru întreaga Anglie.

— O…

— …forţă de poliţie. Legea ar permite organizarea unei forţe de poliţie sub conducerea a doi comisari, care ar avea rolul de judecători de pace. Poliţiştii ar avea puterea să acţioneze nu doar în Londra, ci şi în Middlesex, Surrey, Hertfordshire, Essex şi Kent.

Se aplecase în scaun, gesticulând în timp ce vorbea, iar ea, dacă nu ar fi simţit nevoia să-l pocnească în cap, ar fi considerat chiar simpatic acel entuziasm uşor copilăresc

vizavi de politică.

— Îşi propune să sporească prezenţa poliţiştilor, care ar asigura ordinea…

Auzise destul.

— Deci ţi-ai vândut voturile.

Era o concluzie, nu o întrebare.

— Poftim?

Se încruntă, cuprins de confuzie. Sau poate că era dezamăgire vizavi de faptul că ei nu îi păsa de aspiraţiile lui, ci doar de viitorul ei şi al celor care depindeau de ea.

— Ţi-ai vândut voturile. Dacă nu îţi pasă de legea pentru moralitate, pe care sala mea de spectacole nici măcar nu o încalcă…

— Nu am spus că nu îmi pasă, şuieră Henry.

— Atunci ţi-ai vândut voturile ca să obţii ce vrei.

Henry se încruntă din nou.

— Faci ca activitatea mea şi rolul meu de membru al parlamentului să fie dezonorante.

— Nu, spuse ea cu un calm pe care nu îl simţea. Nu e vorba despre rolul tău de membru al parlamentului. Este dezonorant ceea ce faci pentru a-ţi atinge scopurile.

Henry lovi cu palma în birou.

— Aşa se fac lucrurile. Aşa trec propunerile legislative.

Aristocraţi nenorociţi! Nu, bărbaţi nenorociţi! Care vedeau totul în alb şi negru. Care nu reuşeau să vadă şi altceva. Clara simţi că nu avea rost să-şi mai piardă timpul cu el. Avea un singur scop.

— Ce doreşti, Clara? întrebă el încet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ea deschise gura pentru a-şi expune cererea, când fu întreruptă de zgomotul de paşi de pe hol, urmat de o bătaie puternică în uşă. Se pregăti să-i înfrunte pe poliţiştii chemaţi de servitori. Dar de partea cealaltă a uşii era doar majordomul înalt în livrea, pe care îl lovise mai devreme.

Două servitoare intrară în încăpere, purtând boluri cu apă şi prosoape.

— Lăsaţi-le lângă şemineu, vă rog, ceru Henry. Se ridică după ce servitoarele părăsiră încăperea. Ce spuneai?

întrebă Henry scoţându-şi jacheta. Puse haina neagră şi impecabilă pe spătarul scaunului şi străbătu camera.

Clarei i se uscă gura.

— Eu…

De ce îşi scosese haina? Şi de ce avea pieptul atât de larg, umerii atât… Niciunul dintre nobilii pe care îi cunoscuse nu avea fizicul unui bărbat obişnuit cu munca.

„Concentrează-te! Nu eşti genul care să fie impresionată de un bărbat”.

Ce naiba era cu ea? Hotărâtă şi cu furia curgându-i din nou prin vene, se repezi spre locul de lângă şemineu unde se oprise Henry.

— Nu poţi pur şi simplu să…

Cu o atingere blândă, Henry o luă de încheietură. Ridicând sprâncenele a mirare, Clara se uită în creştetul capului lui plecat.

— Ce faci?

— Te-ai rănit.

— M-am…

Clara îşi dădu seama că el se uita la degetele ei umflate din cauza loviturilor pe care i le aplicase tocmai lui.

— Stai aici!

Confuză, Clara se afundă în canapeaua din piele.

Henry înmuie un prosop, apoi veni şi se puse în genunchi lângă ea. Şocată şi fără să poată scoate un cuvânt, se uită la cum el îi punea o compresă rece pe degetele dureroase. Degete care, din pricina furiei, nici nu-şi dăduse seama că o dureau. Degete care o dureau pentru că îl lovise.

Şi, în ciuda tuturor acelor lucruri, el o îngrijea.

— Nu era nevoie să joci rolul de infirmieră pentru mine, Henry, spuse ea obosită.

— Nu mă joc de-a infirmiera. Se opri şi, ridicând capul, îi zâmbi. Ăsta era rolul tău.

Clara se încruntă.

— Încercam să fiu amuzant.

— Fără îndoială, spuse ea iute.

Henry merse să lase prosopul ud lângă bol şi înmuie

altul. De data aceasta, când se întoarse, se aşează lângă ea pe canapea. Atât de aproape, încât genunchii lor se atingeau. Clara îl studie în timp ce el îi punea o nouă compresă pe degete.

De ce îi permitea să o dezarmeze? Nu voia ca el să fie îngrijorat de rănile ei ori să le îngrijească. Tot ce făcea era în contradicţie cu faptul că îi închisese afacerea.

„Afacerea mea. Motivul pentru care sunt aici…”

Convinsese mulţi bărbaţi înaintea lui. Cu siguranţă, putea să îl convingă şi pe acest gentleman – pe care îl salvase de pe străzi – să o înţeleagă.

— Am vrut să le dau femeilor care nu au alte opţiuni în viaţă o şansă la un nou început, spuse ea blând, iar el se opri cu mâinile pe degetele ei. Am vrut să fac un loc în care femeile să nu fi nevoite să-şi folosească trupul şi farmecul, ci talentul. Asta este afacerea mea, Henry. Speranţă. Frumosul chip al lui Henry fu cuprins de emoţie, dar Clara nu-şi putea da seama la ce se gândea el sau ce simţea. Trăgând aer în piept, ea încercă să explice şi celelalte motive care făceau ca sala de spectacole să fie atât de specială: Dar teatrul meu nu înseamnă doar asta, Henry, spuse ea jucându-se cu bandajul improvizat. Înseamnă mult mai mult. E muzica orchestrei care îţi poate pătrunde până în adâncul sufletului. Ochii i se închiseră şi, pentru prima dată de când schimbase prostituţia pe teatru, toate amintirile o năpădiră. E felul în care muzica pătrunde adânc în interiorul nostru şi topeşte orice alt sentiment sau îngrijorarea. Cumva, se îndepărtase de la ceea ce voia să-i spună lui Henry, deoarece dragostea ei bine îngropată pentru teatru ieşise la suprafaţă încă o dată. Mai vie ca oricând. Încă acolo, înăuntrul ei. Clara deschise ochii şi văzu cum Henry o urmărea cu intensitate. Ai simţit aşa ceva vreodată, Henry? întrebă ea în şoaptă, fără inflexiuni. Ai fost vreodată atât de mişcat, de captivat de ceva?

Ochii lui se întunecară, albastrul lor profund căpătând o nuanţă mai închisă, de safir. Apoi se uită în jos la mâna ei.

— Nu, nu am simţit. Henry îi puse din nou compresa peste degete. Viaţa mea a fost mai… „Lipsită de emoţii,

calculată”. A fost mai concentrată, Clara.

— Mai concentrată? întrebă ea cu blândeţe.

— Asupra obligaţiilor mele de conte. Asupra întreţinerii surorilor şi mamei mele. Asupra proprietăţilor noastre. Asupra responsabilităţilor mele din parlament.

Şi, în ciuda furiei care o adusese acolo, Clara simţi o urmă de milă faţă de viaţa lui anostă. Henry vru să ia compresa, dar Clara îl opri, punându-şi mâna peste a lui.

— Ai fost vreodată la teatru?

— De multe ori, răspunse el automat.

— De multe ori, murmură ea ca un ecou. Fără îndoială, ai câte o lojă la fiecare teatru de renume. Întârzii, aşa cum se cuvine să facă aristocraţii, dar soseşti totuşi destul de devreme pentru a lua parte la experienţa socială.

Obrajii lui Henry se umplură de culoare. Ah, deci ea avea dreptate!

— O lojă deţinută de familia ta…

Deşi mulţi spectatori nu-şi permiteau acest lux şi mulţi dintre ei făceau un efort financiar pentru a se bucura de spectacol.

— Undeva lângă centrul teatrului.

— De unde… începu el, apoi îşi închise gura într-o linie fermă.

— O familie atât de importantă precum a ta îşi ia o lojă potrivită rangului. Dar să fie în centru ar fi prea ţipător, să fie pe margine ar însemna să nu-i poată urmări pe ceilalţi spectatori.

Henry se înroşi şi mai tare. Clara îşi apropie gura de a lui. Atât de aproape încât respiraţiile lor se înlănţuiau. Atât de aproape încât buzele lor aproape că se atingeau.

— Dar nu ştii, Henry, murmură ea.

— Nu ştiu? întrebă el cu o voce tremurătoare şi răguşită.

— Nu ştii ce înseamnă să simţi pasiunea, Henry.

Privirile li se întâlniră. Clara îşi duse o mână la piept.

— Muzica nu te-a mişcat niciodată. Acordurile ei nu te-au purtat într-o călătorie în care ai devenit altcineva. Altundeva. Iar ceea ce erai înainte, dimpreună cu toată

lumea în care te-ai născut, se topeşte, astfel încât pentru câteva clipe îţi dai seama că zumzetul glorios care trece prin tine este însăşi viaţa.

Henry îşi înclină capul şi, preţ de o clipă, Clara crezu că avea să o sărute. Îi simţea dorinţa. Se revărsa din el şi îi inundase ochii cu o pasiune adâncă. Şi totuşi…

Henry se opri. Mereu deţinând controlul.

— Trebuie să fie şi altceva în afară de emoţie, Clara, şopti el. Dacă nu e ordine, nu e nimic.

„Dacă nu e ordine, nu e nimic…”

„Nu e nimic”.

Ultimul cuvânt răsună în mintea ei.

„Nimic”.

Arăta ce prăpastie exista între ea şi acel bărbat care nu putea fi impresionat de cuvintele pasionale pe care i le spusese din adâncul sufletului.

— Vorbeşti despre nimic, Henry, dar nu ştii ce înseamnă *nimic,* izbucni ea.

Şi simţi că furia care o adusese acolo îi renaşte din nou în vene.

— *Nimic* te face să te prostituezi în schimbul unui acoperiş deasupra capului şi al unei farfurii cu mâncare.

Toată culoarea dispăru din obrajii lui, fiind înlocuită de un gri palid.

— Nu ştiam…

— Ce nu ştiai? îl ironiză ea. Că ai fost salvat de o fostă prostituată şi de una dintre cele mai cunoscute amante din Londra?

Pentru o clipă, fu greu de spus care din ei doi era mai şocat de mărturisirea ei. Inima Clarei bătea să-i spargă pieptul.

Era acceptarea unei realităţi cu care se împăcase fără ruşine la un moment dat, pentru că scopul ei fusese nu numai să supravieţuiască, ci şi să prospere.

Se împăcase? Atunci de ce, când Henry se uită la ea, pieptul i se strânse dureros?

Se pregăti pentru momentul în care veşnic cuviinciosul conte de Waterson avea să-şi întoarcă

dezgustat privirea de la ea.

— Nu, nu am ştiut, spuse el încet. Nu am ştiut nimic despre tine, Clara. Pentru că ai fost atât de hotărâtă să îţi protejezi secretele.

Clara îl studie. I se păru că vede în ochii lui un licăr slab de milă.

— Nu am nevoie de mila ta, conte de Waterson!

Îi şuierase rangul ca pe o înjurătură.

La naiba, putea să-şi înghită sentimentul acela de milă!

Încruntat, Henry o contrazise:

— N-am zis că mi s-a făcut milă de tine, Clara.

— Nu era nevoie să-mi spui, Henry, preciză ea cu răceală în voce. Dumnezeule, în acel moment nu ştia ce ura mai mult: pe acel bărbat care îi amintise de regretul că îşi schimbase viaţa sau pe ea însăşi, pentru că îşi vânduse virtutea şi sufletul pentru ceva mai mult.

— Nu era nevoie să-mi spui, repetă ea. Pentru că tot ce gândeşti ţi se citeşte în ochi.

Cu toate acestea, ce credea el despre ea sau despre trecutul ei era irelevant.

— Mi-ai închis afacerea! Chiar înainte să apuce să se deschidă. Trebuie să îndreptţi asta, Henry!

Clara aruncă spre el bandajul improvizat. Prosopul ud ateriză pe canapeaua din piele şi îi udă marginea pantalonilor.

Oftând, Henry luă prosopul şi îl puse înapoi în bol.

— Nu e chiar atât de… uşor, Clara.

— Dar a fost uşor să îmi închizi sala de spectacole? întrebă ea. Henry îşi trecu o mână prin păr, dând la o parte şuviţele brune cam ciufulite. Buclele uşoare care se formau în părul lui păreau nepotrivite pentru un bărbat preocupat să ţină totul sub control. Îşi lăsă mâna pe lângă corp.

— Lasă-mă să-ţi explic!

Henry se întoarse la birou şi, deschizând un sertar…

— Un pachet de cărţi, Henry? îl ironiză ea.

Furios. El era furios. Cu siguranţă se enervase mai rău decât în momentul în care îl lovise. Sau poate că furia lui

era legată de atacul căruia îi căzuse victimă în St. Giles, cu câteva luni în urmă.

— Chiar nu e momentul pentru whist sau alte jocuri de cărţi.

— Nu sunt genul de bărbat care joacă whist sau cărţi în general. Ai puţină răbdare, murmură el. Ca să dai legi şi ordonanţe, trebuie să te bazezi pe sprijinul altora. Nu poţi face nimic de unul singur. Există negocieri.

Puse o carte la bază.

— Ăsta aş fi eu.

Regele de inimă roşie fu aşezat la bază, în centrul figurii geometrice pe care Henry încerca să o stabilizeze cu degetele lui lungi.

Picioarele ei se mişcară nestăpânite, aducând-o lângă el.

— Acela ai fi tu cu forţa ta de poliţie.

— Exact, răspunse el, ridicând pentru o clipă privirea de la cărţile aflate într-un echilibru precar. Cartea aceasta îl reprezintă pe Lord X, care îşi doreşte o reformă a băncilor, spuse Henry în timp ce adăuga altă carte la piramida ce creştea. Lord Y vrea o reformă a dreptului la proprietate. Şi, bineînţeles, Lord Z vrea o lege a fabricilor, care să controleze industria mereu schimbătoare din Anglia. Mâinile lui continuau să aranjeze cu rapiditate cărţile. Şi tot aşa, până când în sfârşit îţi iese asta.

— Asta?

Henry se dădu un pas înapoi.

— Un castel din cărţi de joc.

În timp ce vorbea cu un entuziasm crescând, Henry se mişca în jurul biroului, făcând cărţile să tremure.

— Fiecare propunere legislativă are nevoie de sprijin. Fiecare membru al parlamentului are nevoie de sprijinul celorlalţi, care la rândul lor au nevoie de sprijin pentru a-şi trece legile şi tot aşa.

În cele din urmă, se opri exact în faţa ei. Doar masa îi despărţea.

Clara dădu lent din cap.

— Asta era ce aveai de spus?

Comparase ce îi făcuse ei şi viitorul ei incert cu un blestemat de castel din cărţi de joc?

— Probabil observi că, dacă te răzgândeşti şi vrei să anulezi una dintre acţiuni – completă el, mutându-şi mâna de-a lungul castelului din cărţi –, totul s-ar prăbuşi.

— Singurul lucru pe care îl observ, milord, este că ai folosit cartea greşită.

Clara se mişcă rapid şi trase regele de inimă roşie de la baza castelului. Întreaga construcţie se prăbuşi.

— Nu ai inimă, preciză ea, aruncând cartea de joc spre el. Cartea îl lovi în piept înainte să cadă înapoi pe grămada dezorganizată de cărţi.

Henry se uită la grămada de cărţi, înainte să spună:

— Problema este, Clara, murmură el în timp ce se uita la carte, întorcând-o când pe o parte, când pe alta, că tocmai mi-ai demonstrat că explicaţia mea este corectă. Când m-ai scos din piramida de cărţi, întreg castelul s-a prăbuşit.

Cuprinsă de panică şi de disperare, Clara se forţă să respire. Se îndepărtă, întorcându-i spatele. Nu voia ca el s-o vadă, nu voia să cedeze şi mai multă putere decât îi cedase deja acestui bărbat. Era prea raţional pentru a fi constrâns de o femeie pe care nu o cunoştea deloc. Nu, nu era adevărat. Făcu o nouă încercare disperată.

— Am avut grijă de tine, Henry. Te-am salvat de pe străzi, te-am primit în casa mea, spuse ea, întorcându-se spre el. Îi cercetă trăsăturile ca să găsească un semn că ceea ce tocmai îi spusese însemna ceva pentru el.

— Te-am căutat după aceea, spuse el, repetând prima mărturisire pe care i-o făcuse.

Deschizând din nou sertarul, Henry scoase o bucată de hârtie, ce părea oficială, şi înconjurând biroul, i-o înmână.

— Ce e asta? întrebă ea, analizând documentul.

Dar ştia înainte ca el să răspundă.

— 1.000 de lire.

Degetele ei se înlănţuiră pe marginea hârtiei şi începu să o mototolească cu zgomot.

— Asta pot să văd. Dar pentru ce?

— E un semn al aprecierii pe care ţi-o port. Ia banii!

„Pentru deranj”.

Clara fusese furioasă de nenumărate ori în viaţă, de cele mai multe ori tot din cauza vreunui bărbat. Dar acea arsură ca de acid pe care o simţea prin vene după răspunsul primit de la Henry avea o duritate nemaiîntâlnită.

— Este o ofertă destul de generoasă… Henry se opri când o văzu pe Clara întorcându-se pe călcâie şi străbătând camera. Unde te…

Clara deja ajunsese la şemineu şi, ţinând hârtia de un colţ, o apropie de foc. În momentul în care flăcările începură să încreţească şi să înnegrească hârtia, se întoarse şi îl înfruntă.

— Asta e ceea ce voiai să-mi oferi? ţipă ea. Pentru deranj? Deranjul de care tu eşti responsabil? Pot să-ţi iei oferta generoasă şi să te duci la dracu’!

Aruncă pe jos hârtia care încă ardea, iar focul cuprinse ciucurii aurii ai covorului scump.

Înjurând, Henry se grăbi se stingă focul pe care ea îl provocase.

Clara înaintă spre el. Henry înlemni.

Îl prinse de partea din faţă a cămăşii şi, trăgându-l aproape, îşi apăsă buzele de gura lui. O explozie de căldură o lovi, mai puternică decât flacăra care îi arsese degetele cu câteva secunde mai înainte. Mai puternică decât orice simţise vreodată.

Pentru o clipă, corpul lui Henry rămase nemişcat lângă silueta ei care, de asemenea, se blocase. Apoi începu să o sărute.

Gemând, Clara îşi desfăcu buzele, lăsându-l să pătrundă printre ele, iar când limba lui se strecură înăuntru, mângâind-o pe a ei, îşi lansă vârful de carne roz într-o mişcare senzuală.

Îşi înclină capul pentru a primi mai bine sărutul şi pentru a putea la rândul ei să îl sărute. Apoi mâinile lui se mutară pe talia ei, iar degetele lui i se afundară în şolduri, în timp ce o trăgea mai aproape, apăsând-o peste erecţia

lui mare şi puternică. Simţi un fior între picioare, în timp ce se transforma din seducătoare în sedusă. Se luptă să iasă de sub vraja lui, pentru că, la naiba, nu era obişnuită să cadă sub vraja cuiva! Era un lucru pe care îl ţinuse întotdeauna sub control, spre deosebire de alte lucruri din viaţa ei.

Henry îşi mută buzele mai jos, adorând fiecare bucată de piele atinsă, până ce se opri pe locul de pe gât unde pulsul ei bătea puternic şi neregulat. Pentru el.

Un geamăt depravat scăpă printre buzele Clarei, care dădu capul pe spate şi i se abandonă cu totul.

Îşi încurcă degetele în buclele lui închise, încă jilave de când îşi trecuse mâna udă prin ele, şi îl trase aproape de ea, lăsându-l să se bucure de atingeri şi să vadă pasiunea pe care i-o trezise.

Clara se mişcă, acaparându-i din nou buzele într-un sărut sălbatic, care îi smulse lui Henry un geamăt gutural ce vibră în ea şi o umplu de o senzaţie egoistă de triumf. El îşi înclină capul, adâncindu-şi sărutul. Îmbrăţişarea.

Şi apoi, luptându-se cu vraja în care acest bărbat o prinsese de când îl întâlnise, ea se opri. Dându-se înapoi, Clara îi refuză săruturile şi se uită cu satisfacţie la genele lui negre şi dese, care nu reuşeau să ascundă dorinţa sălbatică ce îi lucea în ochi.

Îşi rotunji buzele într-un zâmbet rece.

— Te voi distruge, Henry March!

Şi cu această ameninţare ieşi în fugă din cameră, lăsându-l în urmă pe bărbatul ale cărui sărutări încă îi furnicau buzele.

Capitolul 14

— Arăţi ca naiba!

Mai grav decât atât, se simţea ca naiba.

— Încetează, murmură Henry, în timp ce i se alătura la masa privată de la clubul White celui care – aşa cum

precizase mama lui într-un mod atât de jignitor – era singurul lui prieten.

— Am senzaţia că te şi simţi ca naiba, interveni marchiza de Waverly, cu obişnuitul ei pragmatism.

— Aşa e, se bâlbâi Henry.

Asta nu însemna că acea senzaţie nu ar fi avut legătură cu dreapta puternică pe care o încasase de la Clara seara trecută. Cu tot ce ea îi dezvăluise despre trecutul ei şi cu tot ce se întâmplase după aceea.

„Ceea ce te-a ţinut treaz toată noaptea. Te-ai gândit cum ai simţit-o în braţele tale, la gura ei apăsată pe a ta, la sânii ei striviţi de pieptul tău…”

Waverly se aplecă, îngrijorat.

— Tot nu i-au găsit pe cei care te-au atacat…

— Steele i-a găsit. Ambii bărbaţi sunt morţi.

Henry nu mai voia să vorbească despre atac. Nu voia să dezvăluie spaima şi teroarea de a înfrunta moartea singur pe străzi.

Dar prietenul lui nu se lăsă.

— Dar pe cei responsabili de ultimul atac?

Henry ridică sprâncenele a mirare. Ultimul atac?… Apoi îşi dădu seama despre ce vorbea prietenul său.

— Nu am fost… atacat. Nu fusese atacat aşa cum se gândea prietenul său. Nu e de la tâlhari, hoţi sau…

„La naiba. Taci!”

Prietenul lui se aşeză mai bine în scaun.

— Oh, dar abia acum începe să fie interesant! Învineţit, dar nu de mâna unor atacatori necunoscuţi…

O femeie. Îl învineţise o femeie. În mod sigur, Clara era altfel faţă de toate femeile pe care le întâlnise ori avea să le întâlnească vreodată.

— Roşeaţa din obraji e din cauză că te simţi vinovat sau ruşinat? întrebă zâmbind Gabriel, marchizul de Waverly. Sau poate şi una, şi alta?

Avea dreptate cu ultima parte. Henry fu scutit de alte întrebări când marchizul se întoarse după un servitor în livrea.

— Un pahar, te rog, şi o sticlă de ceva tare, îi spuse

tânărului. Ceva mai tare decât brandy, strigă el după servitorul care deja se grăbea să aducă băutura. Când tânărul dispăru, marchizul vorbi pe un ton discret, dar prea plin de amuzament. Ceva îmi spune că ai nevoie de ceva tare azi.

Deci Waverly nu avea de gând să se oprească din a-l chestiona.

— Încetează! îi spuse el pentru a doua oară prietenului trădător, ceea ce atrase un nou hohot de râs din partea acestuia şi privirile celorlalţi gentlemeni aflaţi în club.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Waverly, după care făcu o pauză. Din nou?

Din nou. Da, pentru că nu era prima dată când Gabriel îl vedea bătut măr.

— Eu…

Henry simţi cum îi ardea gâtul. La urma urmei, cum naiba putea să explice un gentleman, chiar şi celui mai bun prieten, că fusese lovit de o femeie? Care era o războinică de o frumuseţe spartană, ale cărei sărutări îl lăsaseră fără somn şi îi bântuiau chiar şi orele din zi în care era treaz. Dar era o femeie, la urma urmei.

— Dar cine a zis că am păţit ceva?

Waverly îşi dădu scaunul înapoi, ceea ce îl făcu să se balanseze pe piciorul din spate.

— Oh, obrazul tău vânăt! Ochiul tău e negru. Încercările patetice de a-mi evita întrebările. Toate m-au dus la această concluzie.

Servitorul sosi cu un pahar şi o sticlă în mână, ceea ce îi dădu lui Henry un scurt răgaz pentru a se aduna şi a formula un răspuns.

„Chiar credeai că tocmai Waverly nu te va întreba nimic?”

Începând să regrete că acceptase invitaţia de a se întâlni cu Waverly la club în ziua aceea, Henry se concentră să-şi toarne ceva de băut.

Îl ardea pielea de la privirea intensă cu care îl fixa Waverly. Se ştiau de mulţi ani, erau prieteni încă de pe

vremea când studiaseră împreună la Eton şi se aveau ca fraţii. Aşa că Waverly nu avea cum să fie mulţumit de lipsa unui răspuns, iar Henry ar fi trebuit să fie destul de deschis ca să-i povestească… totul. Şi totuşi, nu putea.

Hotărât să şi-o scoată pe Clara din minte, duse paharul la buze. Şi îngheţă.

Se gândi la imaginea din seara trecută a Clarei, când îi invadase dulapul cu băuturi şi îşi turnase ceva de băut. Apoi dăduse pe gât whisky-ul cu o uşurinţă pe care nu o mai văzuse nici la un bărbat până atunci. Având în vedere că el era un lord plictisitor şi preocupat de etichetă, aşa cum îi plăcea Clarei să sublinieze, ar fi trebuit să dezaprobe gestul. Să fie dezgustat. Să îl dispreţuiască. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplase. În schimb, chiar şi la o zi după vizita ei, Henry se simţea plin de dorinţă.

Nu cunoştea altă femeie – sau persoană – care să fie atât de sigură pe ea.

Şi totuşi, observase la ea o anumită vulnerabilitate când îi dezvăluise trecutul ei.

Un trecut în care fusese întreţinută de bărbaţi în schimbul serviciilor sexuale. Henry se trezi lovit de o ură otrăvitoare faţă de toţi acei nenorociţi care ajunseseră să cunoască în toate felurile corpul Clarei. În feluri în care şi el ar fi vrut să-l cunoască, dar fără să plătească, căci asta ar fi redus relaţia lor la o tranzacţie financiară.

Bombănind, Henry dădu băutura pe gât.

„Bineînţeles că până şi whisky-ul tău trebuia să fie aspru, nu dulce…”

— Whisky, mormăi Henry. Trebuia să fie whisky…

Văzu peste marginile paharului zâmbetul lui Waverly.

— Să înţeleg că ce sau cine e responsabil de vânătăile de pe obraz şi de ochiul înnegrit este, de asemenea, responsabil şi de faptul că ai început din senin să urăşti whisky-ul.

„Oh, la naiba!” Experienţa din parlament îl învăţase că avea mai mult de câştigat când erai direct decât când o luai pe căi ocolitoare.

— A fost o femeie.

Gabriel se înecă brusc. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

— O fem…

Restul cuvintelor se pierdură într-o criză de tuse.

Henry sorbi relaxat din băutură.

Da, trebuia să spună ceva dacă voia să fie cu un pas înainte.

„Te voi distruge, Henry March!”

Amintindu-şi de ameninţarea pe care femeia i-o aruncase la plecare, Henry se gândi că ar fi fost mai înţelept să-şi ţină în frâu gândurile legate de Clara.

Când în sfârşit reuşi să respire din nou şi să vorbească, Waverly îşi trase scaunul mai aproape de el.

— Ce femeie ar vrea să te lovească?

Nu care *ar vrea* să-l lovească. Chiar îl lovise. Cu totul diferit.

În plus…

— Ce vrei să spui cu asta? ceru Henry lămuriri.

Waverly îl privi ca pe un om care o luase razna.

— Înseamnă că nu eşti genul care să ofenseze femei. Toată lumea ştie asta. Mă rog, alte femei decât mama ta, care vrea să te vadă însurat…

— Waverly! îl preveni Henry.

— Înţeleg, m-am abătut de la subiect. Dar insist că eşti genul care nici dacă încearcă nu se poate purta necuviincios.

Degetele i se curbară pe paharul de băutură. Din când în când zvâcneau, la amintirea şoldurilor Clarei, a feselor ei rotunjite generos.

— Da, dar… Ei bine, începu el dregându-şi vocea, femeia aceasta pe care am ofensat-o…

Henry îi povesti toate detaliile legate de întâlnirea cu Clara, pornind de la prima lor interacţiune. Când termină, Waverly tăcu clipe îndelungate. Stătea acolo, cu sprâncenele ridicate a nemulţumire, un răspuns care era în general rezervat altor persoane, nu lui Henry.

— Ce este? izbucni Henry.

— Ai fost salvat de o femeie.

Henry se pregăti să audă hohotul de râs al lui Waverly. Dar marchizul continuă prin a recapitula principalele aspecte ale situaţiei pe care Henry tocmai i-o prezentase, în acelaşi stil în care îşi prezenta argumentele în faţa parlamentului.

— Ţi-a cusut rănile. Te-a îngrijit până când ţi-ai revenit. Te-a lăsat să stai la ea în casă, şi e prima dată când menţionezi acest lucru?

— Din tot ce ţi-am spus despre… domnişoara Winters, tu asta ai reţinut?

— Da, îi replică sec Waverly. Faptul că ai omis să vorbeşti despre ea până în acest moment explică tot.

— Explică… Nu explică tot. E doar un detaliu pe care l-am omis.

Waverly pufni.

— Bine, te scuz pentru că ai omis acest… detaliu. Să ne concentrăm asupra celei de-a doua părţi a povestirii tale: ai trădat-o pe această tânără femeie.

— N-am trădat pe nimeni! izbucni Henry pe un ton prea ridicat.

Marchizul îi aruncă o privire lungă.

— Eşti sigur că nu ai trădat-o?

Întrebarea retorică a lui Waverly era un ecou al sentimentului de vinovăţie care tocmai îi asalta conştiinţa lui Henry.

Un val de şoapte se auzea din club, în timp ce toţi ceilalţi clienţi se aşezau mai bine în scaune ca să se uite la Henry şi la Waverly. Bârfe mizerabile!

Cu faţa arzând, Henry îşi îndreptă lavaliera imaculată. Numai că reacţia nu era cauzată de bârfe, ci de vinovăţia pe care o simţea.

— Poate că tu nu crezi că ai trădat-o, Waterson… Dar ea cu siguranţă aşa vede situaţia, ca pe o trădare.

Trăgându-şi scaunul mai aproape, Henry îşi propti coatele pe masă şi îşi puse palmele de o parte şi de alta a feţei, pentru a putea bloca zgomotul şi interesul pe care l-ar fi trezit pentru ceilalţi clienţi.

— Nu am nevoie să-mi ţii prelegeri aşa cum faci în

parlament.

— Nu are nicio legătură cu parlamentul, îl puse Waverly la punct. Şi nici nu-ţi ţin vreo prelegere. Încerc să-ţi explic ce ar simţi o femeie în situaţia pe care mi-ai prezentat-o. Waverly îşi coborî vocea şi continuă în şoaptă: Pur şi simplu, îţi atrag atenţia că e evident că o femeie care, conform propriei tale mărturisiri, ţi-a salvat viaţa s-a supărat că tocmai *tu* ai orchestrat închiderea afacerii pe care o deţinea.

La naiba dacă marchizul nu avea dreptate! Henry înţelegea de ce era supărată Clara. Ce îl deranja era că nu avea cum s-o ajute.

Şi ce avea să se întâmple cu ea dacă sala de spectacole se închidea? Henry simţi cum i se strânge stomacul.

— Dacă te interesează, să ştii că i-am oferit bani, încercă Henry să se apere.

Un hohot de râs îl aruncă pe marchiz într-o nouă criză de tuse, făcând ca toate privirile din club să se întoarcă spre masa lor.

Henry se încruntă la el.

— Ce e? A fost o ofertă generoasă!

Celălalt bărbat îşi şterse lacrimile de râs.

— Bineînţeles. Foarte generoasă. Şi, aşa cum te cunosc, probabil i-ai şi spus asta.

Henry se foi în scaun.

— Nu e nimic greşit în a fi direct.

Waverly îi răspunse cu un nou hohot de râs.

— Oh, du-te dracului! zise Henry, fără să mai dea doi bani pe mulţimea de gură-cască din jur.

Pe vremuri, Waverly ar fi fost ultimul bărbat la care s-ar fi aşteptat să apere o femeie care deţinea şi conducea un teatru. Dar postura de bărbat însurat îl schimbase mult. Soţia lui Waverly fusese un copil nelegitim, iar acum, la rândul ei, deţinea o şcoală pentru alţi copii nelegitimi.

Ca să găsească ceva de făcut, Henry apucă paharul şi se uită la lichidul maro din el.

— Ei bine?

Henry se uită întrebător la marchiz.

— Asta e, clarifică Waverly. Ce intenţionezi să faci?

Poate din cauza alcoolului pe care îl consumase, poate din cauza nopţii nedormite, Henry nu reuşea să înţeleagă ce voia prietenul său să spună.

— Ce intenţionez să fac în legătură cu ce?

— Nu în legătură cu ce, ci cu cine, îl lămuri marchizul. La urma urmei, nu e imposibil ca salvatoarea ta de pe străzi să-ţi fi sucit minţile dacă reacţionezi aşa. Dar sper că intenţionezi să o recompensezi cumva.

Henry îi aminti de banii pe care îi oferise Clarei.

— Şi asta e tot? Doar acea ofertă?

— Nici nu o cunoşti, dar spui cum ar trebui recompensată…

— Ea ţi-a salvat viaţa. Tu i-ai închis afacerea. Normal că îţi recomand să o recompensezi!

Cuvintele acelea arătau cât de mult îl schimbase căsătoria pe Waverly şi cât de diferiţi deveniseră. Şi totuşi, la naiba, până şi el era de acord cu ce spunea marchizul! Dar ura complicaţiile pe care le presupunea sugestia lui Waverly.

Henry scăpă un oftat de frustrare.

— Nu se poate face nimic. Ştii asta mai bine decât oricine de la negocierile şi aranjamentele cu care m-ai ajutat în parlament. Nu fără să periclitez tot ce am făcut până acum pentru a-mi asigura voturile. Să nu mai susţin legea moralităţii a lui Person ar însemna ca el să îşi retragă tot sprijinul pentru proiectele mele.

Waverly se uită la el în tăcere şi clătină din cap aproape imperceptibil, dar îndeajuns ca Henry să înţeleagă că prietenul său era mai dezamăgit decât ar fi putut exprima cuvintele.

Laş cum era, Henry încercă să schimbe subiectul cu unul mai liniştit.

— M-ai rugat să ne vedem.

— Jane e însărcinată, îl anunţă Waverly fără vreo introducere.

— Din nou? trânti Henry fără să se gândească.

Obrajii lui Waverly se colorară.

— Nu e nimic rău în a avea o familie mare.

— Deja ai cinci copii.

Şi al şaselea pe drum. Era inutil să spună asta ţinând cont de anunţul prietenului său.

Gura lui Waverly se ridică într-un zâmbet pe jumătate amuzat.

— Aşa e. Dacă insinuezi că ar trebui să îl dăm cuiva pe următorul, să ştii că deja ne-am hotărât să-l păstrăm. Sau s-o păstrăm.

— Iartă-mă! spuse repede Henry.

La naiba, ce prieten groaznic era!

— Felicitări! Sincerele mele felicitări pentru tine şi pentru Lady Waverly! Ridică paharul şi închină în cinstea prietenului său, apoi luă o înghiţitură, în timp ce Waverly, care nu prea se omora cu alcoolul, îl privea cu un zâmbet larg. Sunt foarte fericit pentru voi, adăugă Henry.

„Mda, şi ia uită-te la tine… N-ai nici măcar un copil. N-ai o soţie cu care să întemeiezi o familie”. Era un aspect pe care îl pusese mereu pe locul secund pe lista de priorităţi, după aspiraţiile din parlament şi bunăstarea surorilor, ceva ce nu-şi propusese să realizeze în viaţă. Sau pe care nu reuşise să-l realizeze în viaţă. Domnişoara Newton era varianta cea mai uşoară şi mai potrivită pentru a atinge acel scop. Şi totuşi, nu se mobilizase pentru a onora acea parte a înţelegerii cu Lord Person. Nu discutase încă acel aspect care ar fi rezolvat atât planurile matrimoniale de viitor ale lui Henry, cât şi ambiţiile legislative ale lui Lord Person. „Pentru că îmi doresc mai mult. Îmi doresc ce au Waverly şi soţia lui”.

Da, era limpede, faptul că stătea acolo şi-l invidia pe Waverly şi vestea pe care i-o dăduse îl făcea pe Henry cel mai îngrozitor prieten.

— Ne-am întâlnit ca să te întreb dacă ai dori să fii naşul de botez al copilului, spuse marchizul, întrerupând gândurile patetice care îl năvăliseră pe Henry.

— Naş de botez? repetă Henry prosteşte.

Waverly tuşi în pumn.

— Dar dacă nu eşti de acord…

— Nu, eu…

Naş de botez. Într-un fel, să fie responsabil de acel copil încă nenăscut. Şi, în acelaşi timp, dorind mai mult pentru sine însuşi.

— Sunt onorat, răspunse el din toată inima. Aş fi… Voi fi onorat.

Zâmbetul lui Waverly se lărgi.

— Şi având în vedere bârfele care mi-au ajuns la urechi, se pare că nu eşti nici tu departe de a-mi da în curând o veste similară.

Mintea lui Henry o luă pe o cale total neaşteptată, imaginându-şi o femeie înaltă, neînfricată, cu un puternic croşeu de dreapta. Oare cum era să aibă o asemenea femeie în viaţa lui? Cu siguranţă, o viaţă lipsită de monotonie. Mereu aventuroasă. Două aspecte de care se ferise mereu înainte de a o întâlni pe Clara.

— Privirea ta arată că nu eşti departe de capcana căsătoriei cu acea lady. Lord Person e încântat, presupun, de ideea unei asemenea alianţe.

Lady? Lord Person?

Apoi îşi dădu seama: căsătoria despre care vorbise mama lui şi pe care tot o negociase.

„Domnişoara Newton”.

Schimbară subiectul, trecând la lucruri mai banale, dar Henry nu reuşea să-şi alunge gândul de la Clara Winters şi la îmbrăţişarea lor din seara trecută din birou.

Capitolul 15

Trecuseră două minute şi treizeci de secunde de când vorbise cineva.

Clara ştia pentru că, de când anunţase ce se întâmplase, îşi pironise privirea pe ceasul rotund din spatele scenei de la Muzele, numărând fiecare secundă.

Stătea pe marginea scenei, bălăngănindu-şi

picioarele, cu privirea fixată înainte. Nu putea să se uite nici la prietena ei, nici la fostul ei patron, bărbatul care se afla lângă Reggie.

Tăcerea lor era asurzitoare şi de rău augur.

Între iminenţa a ceea ce aflase şi jurământul de a-l distruge pe Henry, în lumina unei noi zile, nu vedea nicio soluţie pentru a ieşi din acea situaţie.

Relaţiile rezolvau multe.

Nobilimea rezolva şi mai multe.

Dar, în ciuda a ceea ce familia Killoran deţinea din punct de vedere financiar, nu erau prieteni cu nobilii.

— Aş putea să aranjez să fie omorât, spuse scurt Broderick Killoran.

Reggie icni.

— Taci! îi ceru ea, dându-i un cot. Nu eşti genul de persoană care să ordone asasinate.

Deşi Clara suspectase la un moment dat că era. Era un detaliu pe care însă Reggie nu putea sau nu voia să-l vadă în acel bărbat pe care îl transformase.

Broderick mormăi.

— Încercam să mai risipesc tensiunea.

— Nu ţi-a ieşit.

De fapt, îi ieşise. Dar nu în totalitate. Dacă nu ar fi fost pe cale să plângă şi dacă ar fi fost capabilă de asta, Clara ar fi izbucnit în râs, auzindu-l pe durul Broderick Killoran, patron de jocuri de noroc, cum plănuia în glumă să asasineze un nobil.

Şi dacă acel nobil n-ar fi fost Henry.

Şi dacă nu l-ar fi văzut deja în pragul morţii.

Şi dacă nu ar fi fost un nobil căruia îi păsa în mod sincer de mama şi de surorile sale, un sentiment atât de rar întâlnit printre aristocraţi.

Şi dacă nu l-ai fi sărutat pe Henry seara trecută cu o intensitate arzătoare pe care nu o mai simţise la un sărut.

Clara nu mai avusese un iubit de patru ani. Ultimul bărbat cu care ajunsese în pat fusese un partener de afaceri de la alt club de jocuri de noroc. În tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, nu o sărutase niciodată pe

gură. Şi acest lucru îi arătase Clarei că o considera inferioară. Nevrednică de săruturile lui, pe care le păstra pentru o femeie pe care o considera demnă de ele.

Dar Henry îi devorase gura, o sărutase ca şi cum era singura femeie din lume şi…

„Încetează, idioată patetică!” Stătea acolo, visând la îmbrăţişarea nenorocitului, în timp ce el plănuia să o distrugă.

Nu, el deja o ruinase… Pe ea, dar şi pe Reggie.

Reggie totuşi avea să fie bine. Era capabilă să o ia de la început, cu averea şi puterea pe care i-o dădeau căsătoria cu Broderick Killoran.

— Refuz să cred că se va întâmpla asta, spuse Reggie încet, ca un ecou al gândurilor care o ţinuseră trează pe Clara toată noaptea.

— Un nobil vorbeşte, iar lumea ascultă. Chiar crezi că ei… El sau oricare dintre ei şi-ar schimba opinia din simţul onoarei? Fără să aibă stare, Clara sări şi începu să măsoare încăperea cu paşi agitaţi. Nu. Au dat legea. La propriu şi la figurat.

„Vorbitul la figurat este o pierdere de vreme. Nu e nimic direct în el şi nu face decât să provoace confuzie. De exemplu, acum ar trebui să discutăm despre scopul vizitei tale, dar dezbatem o întrebare retorică la care nici măcar nu ai chef să răspunzi”.

Clara pufni. Să-l ia naiba, pentru că nu şi-l putea scoate din cap!

— Voi vorbi cu avocaţii mei, spuse Broderick. Vom construi un caz împotriva acelei decizii.

Era o oferă generoasă din partea unui bărbat cu care intrase de multe ori în conflict de-a lungul anilor, prima dată când ea lucra pentru un club de jocuri de noroc rival. Apoi pentru că îl considera la fel de plin de sine şi de pompos ca pe oricare alt bărbat.

Reggie oftă.

— Şi cât ar dura să ne luptăm cu ei din punct de vedere legal?

— Cu siguranţă am pierde, punctă Clara. Simţi cu

viaţa şi energia se scurgeau din ea, aşa că se aşeză pe scenă, cu fustele răsfirate în jurul ei. Şi, chiar dacă am câştiga, cât ar dura acest proces? Avem femei, bărbaţi, copii care se bazează că au o slujbă aici.

Angajaţi care nu ştiau că viaţa lor avea să fie dată peste cap.

„Din cauza mea…”

Reggie îşi abandonă locul de lângă soţul ei şi veni să se aşeze lângă Clara.

— Nu suntem genul care să se lase învinse, Clara, spuse ea cu blândeţe. Când credeam că am pierdut orice speranţă, tu ai fost cea care nu m-a lăsat să abandonez lupta.

— Pe vremea aceea, adversarul nostru era Broderick, se strâmbă Clara, punându-şi bărbia pe genunchii strânşi la piept. Era diferit.

— Poftim?! rosti Broderick pe un ton care se voia ofensat.

Reggie îi făcu cu ochiul bărbatului, apoi îşi puse un braţ în jurul ei.

— Nici nu contează, important este că nu ne-am lăsat învinse de greutăţile pe care le-am întâmpinat până acum cu teatrul. Şi nu ne vom lăsa nici acum.

Clara se încruntă. Prietena ei avea dreptate. Sigur exista un mod de a ieşi din această situaţie. Ceva ce puteau face. Relaţii la care ar fi putut apela? La urma urmei, cumnatele lui Reggie aveau cumva conexiuni cu nobilimea. Sora mai mare a lui Killoran se căsătorise recent cu un marchiz. Bineînţeles, marchizul fusese şi încă era considerat nebun de către înalta societate după moartea primei soţii, dar un nobil rămânea un nobil.

— Ai dreptate, spuse Clara. De ce am accepta să ne lăsăm învinse?

— Asta e Clara Winters pe care o ştiu eu! spuse Reggie încântată. Şi ai dreptate. De ce ar trebui să ne lăsăm învinse?

— Trebuie să găsim pe cineva la care să putem apela, răspunse Clara.

Cineva deschise uşa de la intrarea în teatru, iar raza de lumină care pătrunse prin crăpătura uşii întrerupse ultima parte a cuvintelor Clarei. Se ridică în picioare, în timp ce Broderick se grăbi să-şi ajute soţia să se ridice.

— Te putem ajuta? întrebă Clara, văzând că silueta nu se mişcă de lângă uşă.

Urmă o tăcere lungă, apoi o siluetă mică şi cu capul acoperit de o glugă intră şi închise uşa după ea.

Clara observă rapid strălucirea elegantă a pelerinei din satin. Calitatea şi croiala arătau că veşmântul este de calitate. Tăcută şi gravă, persoana nu făcu niciun efort să se mişte din locul de lângă uşă.

Broderick începu să înainteze, dar Clara îi făcu semn să se oprească. Sărind peste marginea scenei, se îndreptă către străina din umbră.

— Te pot ajuta? repetă ea, de data aceasta pe un ton mai scăzut, plin de blândeţe.

Întrebarea fu din nou întâmpinată de tăcere şi apoi…

Cu partea stângă încă ascunsă în penumbră, silueta îşi dădu pe spate gluga enormă, scoţând la iveală o tânără cu bucle închise la culoare şi o gropiţă în bărbie.

Era ceva familiar în apariţia ei. Şi totuşi, Clara nu-şi putea da seama de unde o ştia. Era prea tânără pentru a fi una dintre femeile care lucraseră pentru ea. Mai mult decât atât, n-ar fi uitat niciodată pe cineva cu care lucrase. Cine era acea tânără?

— Sunteţi doamna Winters, murmură fata pe un ton suav.

Numai că era o anumită asprime în vocea ei, ca şi cum nu ar fi folosit foarte des cuvintele şi nici nu îi plăcea să o facă.

Clara observă că vorbele tinerei nu fuseseră o întrebare, ci o observaţie.

— Da sunt, răspunse ea oricum.

Misterioasa străină aruncă o privire peste Clara şi către scena de unde Reggie şi Broderick o priveau în tăcere.

— Mă întrebam dacă pot vorbi cu dumneavoastră,

spuse fata, în timp ce îşi mută atenţia înapoi la Clara.

De data aceasta, Clara reuşi să o vadă mai bine. Şi amuţi.

Tânăra femeie avea o cicatrice adâncă în mijlocul frunţii. Semnul, de forma unui fulger, era de un alb sidefiu, ceea ce arăta că rana fusese provocată cu mult timp în urmă şi deja se cicatrizase. Era o cicatrice neobişnuită, iar semnul distinct sigur i-ar fi rămas Clarei în memorie.

Străina îşi ridică bărbia într-un gest provocator, arătând că observase modul în care Clara se holba la ea. Clara îi aprecie reacţia şi îi zâmbi drept scuză, dorindu-şi să-i poate oferi fetei ceea ce probabil căuta.

— Mă tem că nu mai facem angajări. Şi, ca tânăra să nu creadă că era refuzată din cauza cicatricii evidente de pe faţă, începu să-i explice: Teatrul nostru a fost temporar suspendat şi mă tem că nu mai angajăm personal nou.

Şi, probabil, cei deja angajaţi urmau să fie trimişi să-şi caute de lucru prin alte părţi, până când Clara rezolva problema. Dacă reuşea să o rezolve.

Se întinse pe lângă tânără şi apucă mânerul înflorat al uşii, o altă cheltuială asupra căreia insistase şi care acum reprezenta nimic mai mult decât bani risipiţi pe visurile ei ruinate.

— Dar îţi doresc mult noroc în căutările tale, rosti Clara cuvintele potrivite pentru amândouă.

Fata cu părul închis la culoare îşi tot muta privirea de la degetele Clarei la faţa ei.

— Nu am venit să caut de muncă, doamnă Winters, şopti ea.

Clara se opri.

— *Domnişoara* Winters, o corectă ea. Şi recunosc că sunt în încurcătură. Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit.

— Nu ne-am întâlnit. Eu te-am văzut…

O văzuse? Pe ea? Nu mai jucase pe o scenă din Londra de mult timp, de când fusese o tânără de doar 20 de ani.

— L-aţi vizitat pe fratele meu.

Obrajii Clarei se colorară. Deci tânăra era sora unuia

dintre foştii ei amanţi? Imposibil. Amanţii o instalaseră întotdeauna în locuinţe aflate departe de ochii Maltei societăţi.

— Mă tem că nu…

— Fratele meu, contele de Waterson.

Clara strânse mai tare mânerul uşii.

— Poftim?!

— Henry March, contele de Waterson, repetă fata cu o voce şovăitoare.

Tânăra din faţa ei era sora lui Henry? Mintea i-o luă la goană. Henry spusese că avea două surori. Singura despre care vorbise era cea care fusese prinsă în Masacrul de la Peterloo. O femeie care, potrivit lui Henry, se izolase şi devenise o solitară. Aşa că tânăra din faţa ei nu putea fi acea femeie.

— Îmi permiteţi să vă vorbesc? şopti fata.

Nu, nu fata, mai degrabă femeia. Din locul în care stătea, îşi dădu seama că prima ei impresie fusese greşită. De la distanţă, nu observase cearcănele din jurul ochilor pierduţi. Sau liniile triste care înconjurau gura femeii. Nu, sora lui Henry nu era o fată, ci o femeie care îşi purta pe faţă urmele tragediei prin care trecuse.

— Nu ştiu dacă ar fi înţelept, milady.

Nu avea nimic de discutat cu această tânără lady al cărei nume nu-l cunoştea. Nu se cunoşteau. Iar fratele ei îi era duşman.

— Vă rog, spuneţi-mi Lila. Lila şi atât. Promit că nu vă răpesc mult timp.

Clara se luptă pentru un moment cu logica, raţiunea şi propria voinţă, apoi pierdu bătălia.

— De acord.

Lady Lila privi peste umărul Clarei spre locul din care Broderick şi Reggie urmăreau discuţia.

— Doar noi două, preciză tânăra.

Clara ezită. Tânăra vorbise cu o uşoară implorare în glas. Clara se uită la ea cu mai multă atenţie. Observă spaima din ochii căprui ai Lilei, tenul ei de un gri bolnăvicios…

„Este sora solitară a lui Henry”.

Cea despre care el spusese că nu mai ieşise din casă după Masacrul de la Peterloo.

Clara se întoarse spre Reggie şi spre fostul ei patron.

— Reggie, domnule Killoran, mă puteţi scuza un moment? Am… o afacere de discutat.

Clara îi întinse braţul, sugerându-i tinerei să o urmeze.

Lady Lila se uită la braţul oferit şi clătină uşor din cap. Avea din nou privirea aceea imploratoare.

„Nu vrea să fie atinsă”.

Uşor, Clara îşi coborî braţul respins. Şi îi oferi Lilei zâmbetul blând pe care îl adresa mereu celor mai rănite, mai speriate dintre prostituatele care veneau la ea disperate să caute de muncă. Acele femei pe care ea le sfătuia să se retragă şi pe care le ajuta să-şi găsească de muncă în alte locuri, departe de oameni. Sora lui Henry mergea pe lângă ea, iar picioarele ei aproape că nu se simţeau pe podeaua imaculată din lemn.

Fără să vrea, Clara se uită la modelul de diamant din centrul parchetului. Parchetul pe care fusese atât de hotărâtă să îl aibă încât îşi lăsase mândria deoparte, renunţase la preţioasa ei independenţă şi se mutase înapoi în Bârlogul Diavolului.

Din cauza lui Henry şi a prietenilor lui de aceeaşi teapă.

— Parchetul tău e superb, murmură uşor Lady Lila.

— Da, este.

O spusese cu mândrie, dar şi cu o uşoară urmă de tristeţe.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până când ajunseră în biroul Clarei. Cel care avea să devină în curând proaspăt renovatul birou al fostului proprietar. Clara închise încet uşa în urma lor.

— Doreşti să iei loc? o încurajă pe tânără, arătând cu mâna spre un scaun de nuc, sculptat cu ananaşi de un portocaliu aprins, care se iţeau veseli şi vibranţi, pe fondul nisipiu al lemnului.

Lila nu acceptă imediat oferta, ci mângâie uşor

ananaşii sculptaţi pe spătarul scaunului.

— Ananas, murmură ea.

— Da sunt un simbol al generozităţii, ospitalităţii şi bogăţiei. Tot ce intenţionase ca Muzele să reprezinte. Au fost…

— Europenii au încercat să-i cultive în afara climatului tropical, explică Lady Lila. Dar se puteau dezvolta doar în solarii… Vorbea ca o persoană care recita un pasaj dintr-o carte. Absenţa unei recolte locale a făcut ca şi cererea să crească, ba mai mult, au devenit şi mai căutaţi. Sunt familiară cu acest fruct, spuse absentă sora lui Henry, scoţându-şi o mănuşă din piele tivită cu lână, apoi pe cealaltă.

Lila îşi fixă privirea pe mănuşi, fără să mai spună nimic.

Clara crezuse mereu că putea spune multe despre o persoană doar analizându-i mâinile. Şi, mai ales, mănuşile.

Cele mai ieftine erau din bumbac. Avantajul era că ţineau de cald, aşa că mai toată muncitorimea le purta.

Aristocraţii preferau mănuşile albe, din mătase franţuzească. Bine croite şi elegante, erau un semn al bogăţiei şi al prestigiului. Filfizonii le preferau pe cele de culoare mov sau fucsia.

Apoi erau acele doamne respectabile, căsătorite cu nobili care le înşelau. Acele femei, pe lângă care trecea pe Bond Street şi pe care le observase pe la teatre, purtau cele mai luxoase mănuşi, din satin brodat cu dantelă fină de mătase.

Şi totuşi, mănuşile pe care le purta Lady Lila s-ar fi potrivit mai degrabă cuiva din clasa muncitoare decât unei femei de rangul ei.

— Te-am auzit vorbind cu fratele meu aseară.

Tăcerea dintre ele durase atât de mult, încât Clarei îi luă un moment să priceapă cuvintele ei. Şi când îşi dădu seama…

Clara rememoră conversaţia cu Henry, de la înjurăturile colorate pe care le adresase tuturor din neamul lui până la îmbrăţişarea lor. Mintea ei încercă să

îndepărteze acel detaliu.

— Ah, înţeleg, spuse ea în cele din urmă.

Deşi nu înţelegea nimic.

— Ai fost foarte directă în discursul tău. *Nimeni* nu vorbeşte aşa cu Henry.

Nici dacă viaţa ei depindea de asta, Clara n-ar fi înţeles *ce* voia femeia să spună prin acel cuvânt pe care îl sublimase.

— Să înţeleg că te-au deranjat cuvintele pe care i le-am adresat fratelui tău, încercă ea.

Asta o adusese acolo pe Lady Lila? Loialitatea sinceră faţă de devotatul ei frate?

— Nici vorbă! răspunse automat tânăra, cu o prospeţime onestă şi sinceră. De fapt, chiar mi-au plăcut. Am apreciat în totalitate. Eu… Tânăra se aşază pe fotoliul cu ananas. De aceea sunt aici. Este unul dintre motive…

Clara se simţi ca atunci când, din cauza nenumăratelor repetiţii, cerea să i se strige o replică pentru că nu şi le mai amintea pe cele din scenariu.

— Eşti aici pentru că m-ai auzit ţipând la fratele tău şi ţi-a plăcut asta?

— Nu am mai auzit niciodată o femeie vorbind aşa cu fratele meu. Şi nici vreun bărbat. Eu l-am înfruntat o dată, dar de atunci s-au schimbat multe. Am uitat cum e să fii în preajma oamenilor, în lume.

Clara trase celălalt scaun cu ananaşi şi se aşeză în faţa surorii lui Henry.

— Lady Lila, mă tem că nu înţeleg, deşi încerc…

— Până la vizita ta, uitasem cât de pasionată eram de viaţă, de muzică. De tot. Noaptea trecută, ascultând ce se petrecea în biroul fratelui meu… Vorbea fără vreo remuşcare despre faptul că ascultase o conversaţie privată. Mama mea, sora mea, toate am fost supuse în viaţă. Nu mai vreau să fiu o persoană care se ascunde.

— Şi crezi că te pot ajuta? întrebă Clara încet.

— Nu ştiu, răspunse Lady Lila cu o sinceritate dezarmantă. Nu ştiu dacă mă poate ajuta cineva. Dar ştiu că tu eşti cea care mi-a amintit că viaţa trebuie să meargă

înainte.

— Şi vrei să te învăţ… cum să-ţi înfrunţi fratele?

— Nu.

Pentru prima dată de când o întâlnise, Clara văzu un zâmbet sincer pe faţa tinerei.

— Dar e o idee destul de tentantă… Aş vrea să mă înveţi să cânt.

Clara n-ar fi fost atât de şocată nici dacă sora lui Henry i-ar fi cerut să o înveţe să devină curtezană.

— Am auzit ce i-ai spus lui Henry, şopti Lila. Despre muzică. Despre acele acorduri muzicale care te poartă într-o călătorie la capătul căreia devii altcineva. Altundeva. Iar ceea ce erai, dimpreună cu toată lumea în care te-ai născut, se topeşte, astfel încât, pentru câteva clipe, îţi dai seama că zumzetul glorios care trece prin tine este însăşi viaţa… Tu ai spus asta.

Clara rămase fără cuvinte. Ce mai auzise tânăra femeie?

— Eu nu… Aş dori să te pot ajuta. Dar nu sunt… Talentată. Lipsa talentului era ceea ce o făcuse pe Clara să renunţe la muzică şi să devină amanta a tot felul de nobili. Nu sunt persoana care te poate ajuta.

Tânăra se încruntă.

— Dar sigur m-ai putea ajuta. Ai vorbit cu atâta pasiune despre ceea ce reprezintă muzica şi dansul! Ai luat apărarea unor instituţii pe care fratele meu şi prietenii lui enervanţi le consideră licenţioase.

Clara clătină din cap.

— Mă tem că te înşeli.

Chiar dacă ar fi dorit să o ajute pe sora lui Henry cu lecţii de muzică şi de teatru, pe care ea însăşi le adora, situaţia ei actuală nu i-o permitea. Nu când se lupta pentru a supravieţui şi a-şi salva afacerea.

— Nu sunt profesoară de muzică. Nu sunt nici măcar artistă.

Sprâncenele tinerei se încreţiră, transformând cicatricea din mijlocul frunţii într-o linie zimţată.

— Dar ai fost artistă…

Clara se holbă la ea.

— Ai jucat? Ai dansat? Ai cântat? insistă tânăra. Pentru cineva care vorbeşte atât de pasional, aşa cum ai făcut tu, şi care a investit şi a condus o sală de spectacole, sunt convinsă că ai o legătură cu teatrul.

— Da, am…

— Ştiam eu! Faţa Lilei se lumină, iar pentru un moment, Clara putu să vadă cum arătase tânăra femeie înainte ca viaţa să îi fie dată peste cap. Cum spuneam, numai cineva care cunoaşte şi iubeşte muzica poate vorbi despre ea din inimă.

Henry se înşela asupra unui aspect: sora lui era mai puternică şi mai capabilă decât avea el senzaţia.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, milady, spuse Clara.

Iar în timp ce admitea acest lucru, degetele de la picioare i se chirciră în ghetuţe. Nimeni nu ştia despre trecutul ei. Nu vorbea deloc despre el.

— Îţi cer să-mi dai lecţii, spuse sora lui Henry, în ciuda protestelor Clarei. Şi, dacă faci asta, sunt gata să te ajut să-ţi recuperezi teatrul.

Promisiunea aceea străbătu refuzul blând al Clarei.

— Fratele meu nu mi-ar refuza ceva, o asigură Lila, respirând printre buzele strânse.

Nu, nu i-ar fi refuzat. În acele zile în care îl ajutase şi îl îngrijise, Clara îşi dăduse seama cât era de devotat.

— În schimbul serviciilor tale, mă voi asigura că teatrul tău rămâne neatins.

Clara rămase nemişcată, în tăcere, contemplând totul – prezenţa femeii, propunerea ei. Şi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile, simţi cum creştea în ea un sentiment pe care aproape că nu-l mai recunoştea: speranţa. Speranţa că visurile pe care şi le făcuse nu aveau să fie zdrobite de călcâie puternice şi lacome. Speranţă pentru viitorul şi siguranţa ei şi a tuturor celor care se bazau pe ea pentru o slujbă la Muzele.

Dar realitatea crudă îi înăbuşi brusc acel sentiment.

— Lady Lila, având în vedere tot ce ai auzit în

conversaţia mea cu fratele tău, probabil eşti conştientă de trecutul meu.

— Că ai fost cândva curtezană? întrebă Lila.

Tânăra părea total neafectată de acea parte scandaloasă din trecutul ei, iar Clara se simţi obligată să precizeze:

— Nu doar curtezană, ci şi matroană. O matroană care a condus două dintre cele mai scandaloase cluburi din Londra.

Tânăra rămase neimpresionată de dezvăluirea Clarei. Nici nu clipi, nici nu se înroşi.

— Reputaţia ta ar fi distrusă dacă petreci timp în compania mea.

Şi acel lucru era valabil şi pentru întâlnirea din acea zi.

— Domnişoară Winters, spuse Lila cu blândeţe, nu dau doi bani pe reputaţia mea. Nu mi-a păsat de nimic de atât de mult timp, încât am uitat cum e să fii interesat de ceva. Henry va aproba această relaţie dacă îi cer, pentru că alternativa ar fi să dispar din nou.

Pericol. Totul din acest discurs mustea de pericol. Aranjamentul despre care vorbea tânăra presupunea că avea să interacţioneze din nou cu Henry. Şi nimic bun nu putea ieşi din asta. Nimic.

„Şi totuşi, nu e întru totul adevărat”, îi şopti un gând obraznic. Lucrurile despre care vorbise sora lui Henry… Deschiderea teatrului. Un loc de muncă pentru toţi cei care erau dependenţi de ea…

Şi ştiu că era pierdută. Pentru siguranţa ei şi a celor din jur, trebuia să facă un pact cu diavolul.

Îşi apasă degetele pe tâmple.

— Voi vorbi cu fratele tău.

Tânăra îi zâmbi drept răspuns.

— Minunat! Te voi aştepta.

Cuvintele acelea sunaseră mai mult a ordin decât a invitaţie. Şi cu asta, Lady Lila se ridică şi ieşi din încăpere, lăsând-o pe Clara aşezată acolo, simţind că făcuse din nou o greşeală periculoasă.

Capitolul 16

Cei mai mulţi bărbaţi dispreţuiau evenimentele mondene – baluri, serate, dineuri.

Henry era însă o excepţie.

Mereu privise acele evenimente drept o oportunitate pentru proiectele sale politice.

Iar acea seară nu era diferită. Se pregătea să meargă la un bal organizat de un recent aliat politic, Lord Person, cu intenţia de a face cunoscută înaltei societăţi potenţială alianţă între el şi fiica acestuia, domnişoara Newton. Iar acea seară îl ducea pe Henry mai departe pe drumul său către o alianţă politică permanentă şi către scopul de a forma o forţă de poliţie naţională. Şi totuşi, în ciuda tuturor acelor lucruri, seara aceea era… altfel.

Nu ştia ce anume îl deranja. Sau ce îi provoca o puternică dorinţă de a scăpa de acel bal.

„Ba ştii foarte bine, idiotule!”

Erau ea – Clara Winters – şi sărutul ei. Sărutul lor.

„Nu încerca să te păcăleşti că ar fi posibil să te gândeşti la altă femeie!” Nu după ce o ţinuse pe Clara în braţe.

„Te-am îngrozit, Lordul Decenţei? Mă gândesc că nu ai parte zilnic de femei care să-ţi ia cu asalt biroul, să te pocnească şi să-ţi bea whisky-ul”.

Adevărul era că şi când scotea cuvinte care înţepau mai rău decât vârful unei spade Clara era magnifică în furia şi pasiunea ei. Iar el nu putea să şi-o scoată din gând.

— Milord? întrebă cineva.

Uitându-se în oglinda conică, Henry văzu cum valetul său îl bătea uşor pe umăr, ca să-i atragă atenţia.

Trebuia să şi-o scoată din minte. Dacă voia să obţină ce conta cel mai mult pentru el, pentru familia lui şi pentru întreaga Anglie. Trebuia să înceteze să se gândească la gustul de ghimbir şi de mentă de pe buzele ei.

Încercând să îndepărteze orice amintire legată de Clara, Henry luă lavaliera de mătase albă şi, aşa cum erau

obişnuit, şi-o înnodă singur. Apoi luă jacheta cafenie cu guler de catifea. Valetul începu să-i încheie nasturii din faţă.

Însă Clara îi reveni din nou în minte.

„Ştiu că nu ai mai făcut asta până acum, dar sunt sigură că vei reuşi să te descurci cu nişte nasturi şi nişte şireturi”.

Henry se îndepărtă de valet.

— Asta e tot, Wilbur.

Tânărul rămase cu mâinile întinse şi cu ochii la nasturii lui Henry.

— Milord? spuse el încurcat.

După cât era de şocat tânărul, ai fi spus că Henry îi mărturisise că voia să-i ia locul regelui.

— Mă descurc, repetă el, făcând un semn către valet că putea pleca.

— Sunteţi… sigur că vă puteţi descurca, milord?

Era pentru prima dată când valetul, mereu supus, îşi exprima îndoielile.

Putea oare? Obrajii lui Henry se colorară uşor.

— Sunt cât se poate de sigur, îi răspunse valetului.

— Cum doriţi, milord.

Wilbur mai zăbovi o clipă, apoi, aşa cum obişnuia şi fratele lui mai mare, majordomul lui Henry, îşi pocni călcâiele şi plecă.

După ce ieşi tânărul, Henry se întoarse la haine.

— Mi-a zis că nu am mai făcut asta, spuse el cu gândul la Clara, în timp ce se lupta cu nasturii de bronz. M-am descurcat cu propriii nasturi. De multe ori, îşi şopti Henry.

Chiar se descurcase? Desigur că se descurcase. Însă nu-şi amintea vreo ocazie în care să nu fi beneficiat de ajutorul unui servitor.

Ce spune despre el acel lucru?

Spunea că beneficia de privilegii cărora nu le dăduse atenţie până atunci. Cum ar fi fost că se născuse având totul de-a gata: bogat, proprietar de terenuri, cu servitori. Mulţi, mulţi servitori. Şi de atunci trăia aşa.

Se gândise vreodată cum trăiau cei care nu făceau

parte din aristocraţie?

Elaborase legi, proiecte economice şi bancare de care ar fi beneficiat toate categoriile sociale. Şi totuşi, acei bărbaţi şi acele femei rămâneau într-un plan îndepărtat, undeva la periferie.

O senzaţie de ruşine îl lovi în stomac. Era un sentiment familiar, pe care îl simţise de multe ori după momentul în care sora lui fusese aproape omorâtă şi rămăsese totdeauna îngrozită de Masacrul de la Peterloo.

Peterloo.

Acea noapte blestemată pe care, de câte ori o rememora, îi amintea de principalul lui scop politic: o forţă de poliţie. Lord Person.

Fiica lui Lord Person.

Respirând adânc, Henry merse să-şi pună mănuşile. Şi să-şi facă planuri pentru a întări acea alianţă politică. Tocmai ieşea din cameră şi se pregătea să intre în foaier, când auzi gălăgie.

— Jur, am zis clar că nu intraţi şi nu o veţi face! se auzi de jos vocea majordomului său.

La naiba! Ce se mai întâmpla?

Henry se grăbi ca şi cum ar fi ştiut ce îl aştepta în foaier. Sau mai degrabă *cine* îl aştepta.

Într-adevăr, când ajunse în capătul scărilor de marmură, o văzu.

Clara stătea în mijlocul foaierului, cu mâinile încrucişate. Ignorându-l pe majordom, îşi ridică privirea spre Henry.

Tot aerul i se adună în piept şi se blocă acolo, împiedicându-l să respire. Dumnezeule, era…

— Iată-te, Henry! spuse ea cu dezgust, ca şi cum vorbea noroiului de pe cizme.

Simţea cum îi ardea faţa, o senzaţie care îl cuprindea mereu când era în compania acelei femei.

— Domnişoară Winters, spuse el, trăgându-şi mănuşile în timp ce mergea să o întâmpine.

— Milord, am încercat să o alung pe această femeie…

Henry îl puse pe majordom la punct cu un gest din

încheietură. Îl deranjase modul în care pronunţase cuvântul *femeie* ca pe o insultă.

— Asta e tot. Să mergem în biroul meu, domnişoară Winters, arătă Henry spre coridor.

Clara îşi îndreptă umerii şi trecu pe lângă trioul de servitori în aşteptare.

Partea respectabilă din el, care fusese hrănită toată viaţa cu bună-cuviinţă şi respect, ştia că trebuia să fie îngrozit de prezenţa ei acolo – din nou. Şi, chiar dacă servitorii lui erau loiali şi nu bârfeau, oricine ar fi văzut-o pe Clara ar fi considerat scandalos că o femeie necăsătorită îl vizita acasă.

— Ar trebui să nu ne mai vedem în felul acesta, domnişoară Winters, spuse el în timp mergea pe lângă ea.

— Şi cum ar trebui să continuăm să ne vedem, Henry? Cu tine bătut şi plin de sânge pe străzile din Seven Dials şi cu mine acolo gata să te salvez?

— Bine punctat, murmură Henry când ajunseră în faţa biroului.

Se întinse după clanţă, dar Clara o apăsase deja, intrând în birou şi croindu-şi drum către biroul lui. Îşi termină marşul triumfal aşezându-se pe scaunul lui Henry.

Henry îşi înălţă capul, atins în orgoliu. Ei bine, era un gest neaşteptat şi deranjant. Nu se întâmpla în fiecare zi ca locuinţa unui gentleman să fie invadată, iar scaunul său să fie confiscat. Închise uşor uşa în urma lor şi merse la birou, oprindu-se în faţa ei.

— Presupun că eşti aici pentru a discuta despre acea afacere.

Era inevitabil.

Clara deschise catarama de cristal austriac de la gât şi lăsă pelerina elegantă să îi cadă. Veşmântul îi alunecă de pe umeri într-o cascadă strălucitoare, lăsând la vedere decolteul ameţitor al rochiei fine de mătase. Henry înghiţi în sec cu greu. Sau încercă.

— De fapt, Henry… susură ea, sprijinindu-şi un cot pe marginea biroului şi aplecându-se lent în faţă.

Lui Henry i se uscă gura. Nu reuşea să scoată niciun

cuvânt. Şi nici să gândească.

— Sunt aici ca să discutăm o afacere cu totul diferită.

Se simţea un zâmbet în vocea ei aproape jucăuşă, sfioasă şi senzuală. Combinaţia aceea ar fi trebuit să-l pună în gardă. În schimb, îl umplu de un val de dorinţă.

— Despre ce afacere este vorba, domnişoară Winters?

Zâmbetul larg de pe faţa ei spunea că îi ghicise tulburarea din voce şi ştia ce efect avea asupra lui.

— Azi am primit un vizitator.

— Un vizitator?

Îi luă o clipă să priceapă ce spunea ea. Se încruntă.

— Nu mă întrebi cine m-a vizitat, Henry?

Pusese întrebarea cu o voce senzuală, profundă, care îi ruină lui Henry orice speranţă că ar mai putea vreodată să doarmă noaptea.

Îşi forţă mintea să funcţioneze şi buzele să se mişte.

— Şi presupun că identitatea acestui vizitator este de interes pentru mine?

Bătând uşor din palme, Clara se lăsă pe spate în scaun. Scaunul lui.

— Bravo, Henry! Exact, cineva care te interesează în mod special.

Şi, dintr-odată, flirtul din privire şi tonul ei jucăuş de mai devreme dispărură, fiind înlocuite de o uşoară tristeţe.

— Sora ta.

— Sora mea?

Urechile lui Henry erau roşii. Ce soi de teatru juca femeia aceasta?

— Sora mea este la ţară pentru a se odihni. Aşa că oricine ar fi fost persoana care a venit să te vadă şi a spus că este ruda mea te-a minţit.

— Nu acea soră, Henry.

Clara aruncă o privire spre uşă, peste umărul lui. Henry îi urmări privirea ca şi cum ar fi aşteptat să găsească acolo pe cineva.

— Lady Lila.

Lady…

— Imposibil. Sora mea nu părăseşte… Nu a mai

părăsit…

Nu reuşea să-şi găsească vorbele.

— Lady Lila. Şatenă, cu bucle frumoase. Ca ale tale.

Clara credea că avea păr frumos?

— Cu o cicatrice zimţată, adaugă Clara, desenând cu degetul între propriile sprâncene.

Henry se ridică brusc de pe scaun.

— Ce joc e ăsta, doamnă? se răsti el, mişcându-se în jurul biroului.

— Niciun joc Waterson, nu glumesc. Ochii ei se micşorară. Nu cu un gentleman care îmi ameninţă existenţa.

Îşi auzea pulsul bătând în urechi şi toate simţurile i se concentrară asupra dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse Clara.

Lila nu numai că ieşise din casă, dar mersese până în Dials ca să caute o persoană străină pentru ea. Încerca să înţeleagă ceva, dar nu reuşea decât să se întrebe:

— De ce?

— Pentru că ne-a auzit, îl lămuri Clara, ceea ce îl făcu să-şi dea seama că îşi exprimase mirarea cu voce tare.

— Ea a auzit…

„Oh, Dumnezeule, îmbrăţişarea noastră!”

Henry se dădu înapoi.

— Tot, Henry, preciză femeia din faţa lui. Absolut tot, spuse ea accentuând fiecare silabă. Ştie că sunt o prostituată.

Era atât de surprins de faptul că sora lui ascultase la uşă în timp ce el o ţinuse pe Clara în braţe, încât îi luă un moment să priceapă ceea ce ea tocmai îi spusese. Când în sfârşit reuşi, îl cuprinse o stare de tensiune. Sunetul acelui cuvânt urât cu care singură se caracterizase îl făcu să vrea să urle precum bestia pe care ea probabil îl considera.

— Nu spune asta! ordonă el cu asprime.

Nu accepta ca numele Clarei să fie ponegrit. Nici măcar de către ea însăşi.

O mică grimasă apăru în colţul gurii ei uşor rujate, în timp ce se uita spre uşă. Când vorbi din nou, vocea el fu

şoptită.

— Foarte bine. O curtezană. O matroană. Cum vrei tu să spui. Ideea e că ea ştie.

— De asta crezi că m-am simţit jignit, Clara? spuse el, căutându-i privirea. Pentru că ai folosit acel cuvânt? Mă crezi un pudic?

Clara gesticulă spre el.

— Eşti foarte cuviincios, Henry.

— Nu accept ca tu, o femeie care a înfruntat vitejeşte nişte tâlhari, care mi-a salvat viaţa, după care m-a înfruntat cu mândrie de două ori deja, să vorbeşti aşa despre tine!

— E ceea ce sunt. Nu schimbi realitatea dacă foloseşti cuvinte pompoase. Mă rog… Ideea e că Lila ştie, şi totuşi m-a rugat să fac ceva pentru ea.

Dumnezeule, nici nu îndrăznea să se gândească la ce i-ar fi putut cere sora lui Clarei! În starea ei, putea fi orice, şi nu putea fi ceva bun sau cuviincios. Solitară cum devenise, Henry nu avea nicio idee ce şi-ar fi dorit Lila.

— Continuă!

Henry îşi încrucişă braţele la piept.

— Vrea să-i dau lecţii de muzică.

„Lecţii de muzică”.

Braţele îi căzură moi pe lângă corp.

Undeva în fundul minţii îşi aminti un cântecel scandalos, de cârciumă, care umpluse cândva holurile casei.

„Henry, n-ar trebui să cânte aşa ceva! Trebuie să discuţi imediat cu ea.”

Cât de iritată fusesem mama lor de cântecul interpretat de fiica ei! Cât de dezgustată! Şi, în ciuda supărării materne vizibile, Henry se amuzase în sinea lui.

„Şi totuşi, i-am cerut să se oprească”.

La ce folosiseră toate acele lucruri? Toate cerinţele, regulile, toate standardele aristocratice care îi fuseseră impuse, la ce îi folosiseră, la urma urmei, Lilei?

Tulburat, plecă de lângă Clara şi se îndreptă către ferestrele care dădeau spre străzile Londrei. Razele lunii inundau pavajul cu o lumină blândă, luminând trăsurile care

treceau.

— Au trecut şapte ani, spuse el, prinzându-şi mâinile la spate.

Urmă o pauză, apoi se auzi foşnetul fustelor de mătase ale Clarei care se apropia de el.

— Milord? se aventură ea.

— Au trecut şapte ani de când sora mea nu a mai cântat la pian.

De când oricine altcineva cântase în acea casă. După Peterloo, pianul devenise la fel de tăcut precum sora lui. Nu i-ar fi refuzat nimic Lilei. Se întoarse.

— Vrea să ia lecţii de la tine…

Buzele ei se rotunjiră a surprindere. Fără îndoială, se aştepta ca el să respingă ideea ca ea să lucreze cu Lila. Şi poate că, în anumite momente din viaţa lui, în urmă cu şapte ani, aşa ar fi făcut. Dar nu mai era cazul. Ar fi dat orice ca Lila să redevină persoana care fusese cândva.

— Vreau să anulezi ordinul de interdicţie care îmi închide teatrul, Henry.

„Mai puţin asta”.

Nu avea cum să îi dea aşa ceva.

— Îmi ceri singurul lucru pe care nu pot să ţi-l ofer, spuse el răguşit. Îţi pot plă…

— Nici să nu îndrăzneşti să te oferi să mă plăteşti Henry! Nu e vorba despre nişte bani nenorociţi!

La naiba! De ce trebuia să fie atât de încăpăţânată?

— Dacă iei banii, Clara, îi poţi folosi pentru a deschide un nou stabiliment, o rugă el. O să-ţi cumpăr altă clădire!

Ea se aplecă spre el.

— Chiar nu înţelegi?

Clara îl prinse cu o mişcare uşoară de reverul hainei.

— Nu e vorba doar despre clădirea în sine. Este vorba despre ceva ce am construit de la zero, cu multă muncă şi chin, cu ajutorul unor oameni pe care mă bazez şi care se bazează pe mine. Şi îmi ceri să renunţ la asta pentru tine? Pentru oricine altcineva?

— Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! spuse el printre dinţi. Chiar crezi că poţi conduce un teatru

respectabil în blestematul Dials? Străzile acelea sunt periculoase.

Clara clătină din cap şi se îndepărtă de el. Privirea ei era atât de încărcată de dispreţ, încât Henry avu senzaţia că l-ar fi putut sfredeli.

— Nu înţelegi nimic, Henry, spuse ea calm. Şi nici nu vei înţelege vreodată. Pentru tine, oamenii, existenţele lor, afacerile lor pot fi pur şi simplu achiziţionate. Cumpărate. Şi n-ai putea vreodată să crezi că acele străzi, de care eşti atât de dezgustat, cu ajutorul unor oameni oneşti şi al unor afaceri respectabile, pot fi transformate într-un loc decent. Sau că actriţele şi cântăreţele de pe scenă vor fi vreodată altceva decât prostituatele care au fost cândva. Pieptul ei tremura de emoţie. Ceea ce am creat este un loc în care oamenii care nu s-au născut cu o linguriţă de argint în gură sunt mândri să trăiască şi să-l numească *acasă.*

Clara se îndrepta deja spre uşă.

Îl cuprinse panica.

Pentru că ea era unica persoană care ar fi putut să-i ajute sora. Şi pentru că se temea că, odată ce părăsea acea încăpere, nu avea să o mai vadă vreodată pe Clara Winters.

— Aşteaptă! strigă el, punând mâna pe clanţa uşii. „Ce fac? Îmi vând sufletul ca să-mi salvez sora”. Voi vorbi cu ceilalţi membri ai parlamentului.

„Dumnezeule, de ce am spus asta?” Pentru Lila. Pentru că ar fi dat orice să-şi vadă sora redevenind persoana dinainte de masacru.

Clara făcu stânga-mprejur.

— Poftim?! spuse ea.

Privirea ei inteligentă, adâncă şi plină de suspiciune se plimbă rapid pe chipul lui, încercând să-şi dea seama dacă vorbise serios.

Henry se simţi cuprins de vinovăţie din cauza speranţei pe care o vedea în ochii ei, pentru că ştia că deznodământul era inevitabil.

— Mai dă-mi o zi, spuse el cu o grimasă. Voi vorbi cu cine trebuie…

— Vei reconstrui castelul din cărţi de joc?

— Exact, încuviinţă el din cap, ignorând tonul ei uşor amuzat. Voi organiza o nouă rundă de negocieri. Dar până atunci voi vorbi cu persoanele implicate pentru a opri temporar decizia de închidere a stabilimentului tău.

Clara ajunse lângă el într-o clipă şi îl apucă de mâini.

— Chiar poţi să faci asta?

— Doar temporar.

Era puţin probabil ca oricare dintre colegii lui, în special Lord Person, să renunţe la termenii înţelegerii lor.

— Până când negociez cu ceilalţi membri ai parlamentului, repetă el ideea. Şi încercând să o prevină în privinţa deznodământului. Nu îţi pot promite mai mult.

Cu siguranţă nu putea, mai ales că avea de-a face cu un om care încerca să-l însoare cu fiica lui.

Clara îl privi lung preţ de câteva clipe.

— Foarte bine.

— Foarte bine? Ce înseamnă asta? întrebă el, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Clara se îndepărtă de el şi îşi reluă atitudinea serioasă.

— Organizează întâlnirile. Dacă reuşeşti să îmi salvezi teatrul, atunci ai o profesoară de muzică pentru sora ta.

Un sunet de frustrare se ridică din pieptul lui.

— Nu pot promite că vor fi de acord cu propunerea mea, Clara!

Propunerea lui depindea de nişte nobili care nu dădeau doi bani pe afacerea ei sau pe sora lui.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă.

— Atunci nu ai o profesoară pentru sora ta.

— Ai fi atât de indiferentă faţă de sănătatea surorii mele? întrebă el, cuprins de resentimente.

Şi de încă ceva. De dezamăgire. Crezuse că era o femeie lipsită de egoism care ar ajuta pe oricine, aşa cum făcuse cu el pe străzi.

— Nu te uita la mine aşa Henry, spuse ea cu fermitate, deşi altă persoană i-ar fi răspuns cu întristare.

— Cum?

Henry nu reuşise să ascundă amărăciunea din acea

întrebare.

— Ca şi cum eşti dezamăgit că mi-am condiţionat serviciile de intervenţia ta pentru a-mi salva afacerea. De ce te-aş ajuta dezinteresat? continuă ea. Pentru că sunt o femeie, şi asta fac femeile? Acţionează dezinteresat, din dragoste pentru alţii? Şi totuşi, adăugă ea clătinând din cap, chiar nu înţelegi.

Se uită la ea plin de confuzie.

— Tocmai pentru că îmi pasă de alţii impun aceste condiţii. Îmi pasă de fostele prostituate care nu au niciun viitor în faţă. Îmi pasă de paznicii care sunt foşti soldaţi şi care nu şi-au găsit o slujbă de când s-au întors de la război. Făcu un pas în faţă, înfruntându-l cu privirea. Şi da, îmi pasă de mine, Henry. Îmi pasă de viitorul meu, de siguranţa mea, şi asta nu mă face o femeie egoistă, aşa cum crezi tu.

Obrajii lui luară foc.

— Nu am spus că eşti egoistă.

„Eu sunt cel egoist. Pentru că vreau ca ei să-i pese şi de Lila”.

— Nici nu era nevoie, Henry, spuse ea cu zâmbet amar. Pot citi adevărul în ochii tăi.

Ceea ce el nu ar fi putut spune niciodată despre ea. Despre acea femeie misterioasă despre care nu ştia mai nimic, dar căreia îi cerea cu disperare favoruri.

„Nu o face! Nu…”

Clara îl presă.

— Deci? întrebă ea aproape fără răsuflare.

— Voi vorbi cu cei implicaţi, iar dacă îţi salvez clubul…

— Teatrul.

— Atunci am cuvântul tău că-mi vei ajuta sora, continuă el, ignorând faptul că îl întrerupsese.

Se apropiase iar de el.

— Când te întâlneşti cu ei?

„Cu Lord Person”. Toate speranţele legate de afacere erau legate de cel care era creierul din spatele legilor pentru pietate şi virtute.

— Imediat. Imediat ce pot organiza o întâlnire. Între timp… Mâine-dimineaţă la 11.00, te-aş ruga să vii să te

întâlneşti cu mine şi cu sora mea. Şi, chiar dacă Person îi respingea propunerea, Clara poate că se lăsa înduplecată să-i ajute sora după ce o întâlnea din nou, se gândi el. Atunci voi avea un răspuns pentru tine.

— Dacă îmi salvezi afacerea, ai cuvântul meu.

Sirena îi întinse mâna îmbrăcată într-o mănuşă de piele delicată. Iar el îşi dorea să poată scoate acel articol de pe degetele ei, eliberându-le unul câte unul, până când palma ei s-ar fi aflat în palma lui.

— În mod normal, acesta ar fi momentul în care două persoane îşi dau mâna pentru a pecetlui înţelegerea, Henry, spuse ea.

Rezistând nevoii deja obişnuite de a trage de lavalieră când se afla în preajma acelei femei, Henry îi dădu mâna. Căldura electrică ce-l ardea până şi prin materialul mănuşilor îi alungă orice încercare de a controla foamea pe care o simţea pentru ea.

Clara oftă.

— Aşa se face, milord, spuse ea, punându-şi cealaltă mână peste a lui şi scuturând puternic degetele lor împreunate înainte de a-i da drumul.

Cu asta, Clara dispăru ca o tornadă, lăsându-l pe Henry ameţit în vârtejul ei.

Un singur gând i se învârtea în minte: cum avea să-l convingă pe Lord Person?

Capitolul 17

— Ei bine, veştile acestea sunt promiţătoare, spuse Reggie.

În dimineaţa următoare, în timp ce îşi prindea pieptenii de păr, Clara fu de acord cu partenera ei.

— Da, spuse ea, în timp ce ţinea cu gura un pieptăn încrustat cu bijuterii. Foarte bune veşti.

De obicei, nimic nu mergea bine pentru Clara Winters şi, implicit, nici pentru cei apropiaţi ei, dar de data aceasta

ceva părea să meargă bine. Sau aproape bine.

„Doar temporar. Nu îţi pot promite mai mult…”

Nu, Henry nu îi garantase nimic concret. Doar îi spusese că avea să încerce să discute cu alţi nobili pentru a atinge acel scop care îi salva viitorul.

Aşezată pe patul Clarei, Reggie îşi freca mâinile fără încetare, cuprinsă de nelinişte.

Scoţându-şi pieptenele de păr din gură, Clara îl aşeza paralel cu celălalt, în vârful buclelor prinse lejer.

— Eşti mai puţin entuziasmată decât mă aşteptam.

Reggie oftă.

— Asta pentru că noi suntem învăţate să ne pregătim pentru ce e mai rău. Iar el nu a promis că ne va ajuta. A promis că va încerca să ne ajute.

Clara îşi prinse pieptănul încrustat cu bijuterii pe partea stângă a capului.

— Ei bine, se pare că s-au inversat rolurile. De obicei, eu sunt cea cinică, iar tu eşti cea optimistă.

Se enervă, căci îşi permisese să spere şi să fie optimistă după întâlnirea cu el.

Henry nu avea cum să dea greş. Nu avea cum să eşueze.

— Nu întotdeauna, replică Reggie. Poate că eu am fost cea care a avut ideea cu Muzele, dar visul meu ar fi rămas neîmplinit dacă nu erai tu.

Da, era adevărat. Reggie se temuse să plece de la Bârlogul Diavolului şi să se instaleze în altă parte, pentru că simţise că acest gest putea fi considerat o provocare de către Broderick Killoran. Dar până la urmă cei doi descoperiseră că se iubeau, iar teatrul Muzele îşi găsise o casă în Dials.

Oglinda înclinată reflecta o imagine din ce în ce mai îngrijorată a Clarei.

— Nu am vrut să pun la îndoială ce ai obţinut, murmură Reggie din locul în care stătea. Însă amândouă am învăţat pe propria piele cât de nemernici sunt nobilii.

Era un alt punct de vedere întemeiat.

— Nu, spuse Clara încet. Nu toţi nobilii. Toţi bărbaţii.

Îşi aminti de iubitul cândva loial care nici măcar nu încercase să o ajute când îşi pierduse postul de la Drury Lane şi trebuise să îşi vândă corpul pentru a supravieţui. Privi gânditoare la propria reflexie din oglindă. Şi totuşi Henry era altfel. Chiar era altfel?

Era vreun bărbat altfel?

„Destul!”

Încercând să scape de toate acele îndoieli care i se învârteau în cap, Clara se întoarse şi îi zâmbi lui Reggie.

— Tot ce ştiu e că am primit un ordin ca teatrul să fie închis pentru noi şi pentru personalul nostru. Dar încă e deschis.

— Ce se întâmplă dacă nu reuşeşte să îi convingă pe ceilalţi membri ai parlamentului să-şi schimbe opinia? întrebă Reggie, lăsându-şi picioarele să cadă peste marginea patului Clarei.

Clara scrâşni din dinţi.

— Va reuşi.

Trebuia să reuşească.

— Foarte bine atunci, continuă Reggie cu o încăpăţânare enervantă. Ce se întâmplă dacă reuşeşte? Vei deveni profesoara de muzică a surorii lui? Ce se întâmplă când ea se plictiseşte de lecţii şi nu mai are nevoie de tine? Crezi că el va fi la fel de preocupat să se asigure că afacerea noastră rămâne în picioare?

Întrebarea aceea directă o străpunse pe Clara direct în piept.

Pentru că prietena ei avea dreptate. Ce avea să se întâmple când Henry nu mai avea nevoie de serviciile ei şi urma să scape de ea? Aşa se întâmplase şi cu primul ei protector. Şi cu cei care urmaseră. Până şi Ryker Black, omul pe care îl considerase prieten şi partener de afaceri, o dăduse afară după ce se căsătorise, iar soţia lui se mutase în club.

De data asta trebuia să fie diferit.

„Trebuie să se sfârşească bine”.

— Sper şi eu că se va sfârşi cu bine, Clara, murmură prietena ei, ceea ce o făcu să-şi dea seama că vorbise cu

voce tare. Reggie îşi puse mâinile pe umerii Clarei şi se aplecă spre ea, cuprinsă de nelinişte. Dar trebuie să ne pregătim mental.

„Pentru ce e mai rău”.

Reggie nu pronunţase cuvintele cu voce tare, dar Clara înţelesese foarte bine mesajul.

Îşi privi prietena.

— Ni s-au întâmplat prea multe lucruri rele în viaţă. De data aceasta, sunt hotărâtă să câştig.

Clara se îndepărtă şi îşi luă boneta.

— Te rog să fii atentă! strigă Reggie după ea.

— Întotdeauna sunt, îi făcu Clara cu ochiul şi apoi părăsi Bârlogul Diavolului.

Ocolind saloanele principale ale clubului, Clara coborî pe scara servitorilor şi ieşi prin bucătărie. Nu avea să lase cuvintele lui Reggie să o urmărească. Henry ar fi putut să o trimită la naiba cu cererile ei, dar nu o făcuse. Aşa că ea trebuia să-şi ţină vie speranţa în puterea lui de convingere.

Când ieşi, aerul umed al Londrei în care se simţea mirosul de mizerie şi gunoi îi umplu nările. Era atât de obişnuită cu el încât aproape că nu îl mai simţea.

Până când mersese în vizită la reşedinţa lui Henry şi îşi amintise cât de diferit era fiecare aspect din viaţa celor bogaţi: aerul, străzile, trotuarul – toate marcau diferenţa dintre bogaţi şi săraci. La capătul aleii îşi făcu loc printre beţivii adormiţi între clădiri. Toată sărăcia aceea îi era extrem de cunoscută.

„Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! Chiar crezi că poţi conduce un teatru respectabil în blestematul Dials?”

Îşi muşcă interiorul obrazului. Ura faptul că el avea dreptate. Ura că discursul lui îi arătase, încă o dată, cât erau de diferiţi.

Numai că el nu o trata ca pe o prostituată oarecare, aşa cum făcuseră ceilalţi nobili.

Se opri din drum şi se uită la o pereche de nobili care tocmai se strecurau pe uşile de la Bârlogul Diavolului.

Nu, oricare dintre acei nobili le-ar fi cerut servitorilor să o arunce pe Clara afară, aşa cum de altfel intenţionaseră

servitorii lui Henry.

Dar Henry nu făcuse asta. Nu numai că o acceptase în casa şi în biroul lui, dar îi permisese să ţipe la el şi să-l insulte.

Mai mult decât atât, avusese încredere ca ea să-i dea lecţii de muzică surorii lui. Ea, o fostă prostituată şi matroană, care locuia într-un club de jocuri de noroc.

Clara îşi puse palmele pe tâmple.

„La naiba, Henry March! Să te ia naiba, pentru că nu înţeleg nimic din ce faci!

— Domnişoară Winters?

Clara îşi lasă mâinile pe lângă corp.

MacLeod, unul dintre paznicii de la Bârlogul Diavolului, se uită la ea.

— E totul în regulă, doamnă? întrebă el cu un puternic accent scoţian.

Clara clipi.

— Dă-te la o parte, drăguţo! îi spuse un trecător, făcându-şi loc cu umerii pe lângă ea.

„La naiba!”

— Sunt bine, spuse ea, încuviinţând din cap.

Scot, un bărbat trecut prin viaţă, o privi cu o umbră de îndoială.

Şi de ce nu s-ar fi îndoit? Clara se comporta ca o fetişcană de la ţară care nu-şi mai încăpea în piele pentru că urma să meargă în prima ei vizită în oraş.

— Sunt bine, repetă ea, grăbindu-se spre trăsură. Acceptă mâna lui MacLeod, care o ajută să se urce în trăsura strălucitoare a lui Killoran. Scoase capul şi-i spuse bărbatului: în plus, de acum nu voi mai avea nevoie de gardă de corp.

— Asta depinde de soţii Killoran.

— Atunci n-ai decât să-i informezi.

Paznicul îi trânti cu putere uşa în faţă.

— Ei, aşa da, îşi zise Clara în timp ce se aşeza pe bancheta din trăsură.

Când începuse să lucreze, în urmă cu trei ani, la Bârlogul Diavolului, fiecare paznic, muncitor sau servitor îi

aplica tratamentul dispreţuitor cuvenit uneia care îşi abandonase poziţia la un club rival.

Apoi lucrurile se schimbaseră datorită relaţiei de prietenie pe care o avea cu Reggie, care devenise soţia patronului. Toţi se purtau respectuos cu ea. Ceea ce era complet diferit de comportamentul jignitor cu care fusese obişnuită.

„Cu excepţia lui Henry”.

Enervată, dădu la o parte draperia de catifea a trăsurii şi se uită afară.

— Exagerezi. Se poartă aşa doar pentru că este recunoscător că i-ai salvat viaţa.

Numai că Henry nu o trata ca pe cineva inferior. Nu-i aruncase trecutul în faţă, aşa cum făcuseră mulţi înaintea lui. În schimb, o primea la el în casă şi o ruga să lucreze cu sora lui. O ruga, nu îi impunea.

— Ce fel de nobil eşti tu, Henry March? murmură Clara, iar respiraţia ei înceţoşă geamul trăsurii, făcând peisajul de afară să devină neclar.

Însă ea ştia deja răspunsul: era un nobil căruia îi păsa cu adevărat şi care îşi iubea familia. De aceea permisese ca o fostă curtezană şi matroană să-i intre în casă. Era devotat surorii lui mai presus decât orice.

Şi era un lucru incredibil de ciudat să descoperi că un asemenea bărbat exista cu adevărat.

Pufnind, Clara şi lăsă capul să cadă pe peretele trăsurii. Se dădu cu capul de câteva ori de lemnul lăcuit.

— Încetează!

Avea doar un singur scop: să intre în acea casă, să dea lecţiile de muzică, apoi să îşi vadă de drum, cu viitorul asigurat.

Nu avea niciun loc în planurile ei de viitor pentru acel conte care se ghida după principiile onoarei.

Era, de asemenea, important să îşi amintească faptul că timpul pe care îl petrecea cu el era limitat, în ciuda faptului că vieţile lor se intersectaseră în ultimele zile. Că relaţia lor se baza doar pe interese profesionale şi personale.

Poate, dacă ea continua să-şi repete aceste lucruri, începea să le şi creadă.

*

Cheia tuturor negocierilor era să pleci de pe o poziţie de superioritate. Să nu fii niciodată cu un pas în urmă, să nu ceri ceva din prima, în special ceva ce partea opusă nu avea nicio intenţie să îţi ofere.

Conştient de aceste reguli, Henry se aşează totuşi de partea cealaltă a biroului la care stătea Lord Person.

Corpolentul bogătaş era un adevărat tablou al indiferenţei. Degetele lui groase, care întindeau materialul mănuşilor, se odihneau pe burta rotundă. Ar fi reprezentat un gest de relaxare pentru oricine altcineva în afară de Lord Person.

Nu era nimic relaxat sau obişnuit la acel bărbat. După ani în care lucrase în apropierea lui, la parlament, ştia toate poveştile despre acel bărbat care nu schiţase un zâmbet nici măcar când, după multe încercări, soţia lui rămăsese în sfârşit însărcinată şi îi dăruise un copil.

Pe acea fiică pe care Henry ezitase să meargă să o întâlnească seara trecută.

— Waterson, ce surpriză să te văd! Lord Person se uita la el de deasupra nasului borcănat. Era cu vreo 30 de centimetri mai scund decât Henry, care avea aproape 1, 90 m. Arăţi ciudat, spuse vicontele, uitându-se la ochiul învineţit al lui Henry.

Henry îşi puse un picior pe genunchiul opus.

— Te asigur că nu e nimic important, îl asigură Henry, deşi îşi imagina ce zvonuri începuseră să circule despre ochiul lui învineţit.

Bărbatul care se presupunea că avea să fie viitorul său socru îi replică:

— Acelaşi nimic care te-a făcut să lipseşti aseară de la balul organizat de Lady Person?

La naiba! Încă o capcană în care era cât pe ce să cadă.

Vicontele îşi abandonă pretinsa nonşalanţă.

— Waterson, presupun că a fost ceva foarte important care te-a ţinut departe, nu?

— Au fost probleme legate de sora mea, zise Henry, refuzând să intre în detalii.

Henry şi-ar fi vândut sufletul pentru a pune bazele unei forţe de poliţie, dar nu ar fi trădat pentru nimic în lume demnitatea surorii lui şi intimitatea pe care aceasta o merita.

— Ah, făcu Lord Person. Înţeleg.

Privirea lui dură însă nu arăta nicio umbră de omenie. Nu însemna că Henry şi-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie de omenia lui. Avea însă nevoie de înţelegerea lui.

— Cunoşti circumstanţele legate de Peterloo şi de familia mea şi, în consecinţă, motivul pentru care am elaborat o anumită legislaţie.

— Îţi cunosc scopurile, Waterson, spuse celălalt bărbat, făcând un gest de nerăbdare cu mâna.

— Există o femeie care a avut succes în a-mi ajuta sora.

— O fe…

Se deschise o uşă şi intră un servitor cu o tavă în mână.

— Ieşi dracului de aici, Plimbrooke! Nu avem nevoie de răcoritoare! ţipă vicontele fără măcar să se uite spre lacheul îmbrăcat în livrea.

Fără să mai zăbovească o secundă în plus, servitorul se întoarse şi ieşi.

— O femeie spuneai? reluă vicontele, când servitorul abia apucase să închidă uşa.

Bineînţeles că acela era unicul detaliu pe care acest bărbat blestemat îl auzise şi îl reţinuse.

— Această femeie este foarte talentată şi a acceptat să fie profesoară de muzică pentru sora mea.

„De asemenea, i-am sărutat buzele şi i-am explorat şoldurile superbe şi talia îngustă. Şi îmi doresc să le explorez din nou”.

Lord Person îşi micşoră ochii excesiv de bulbucaţi.

— Şi ce treabă am eu cu femeia asta, Waterson?

— Este proprietara Teatrului Muzele.

Vicontele se ridică şi îşi făcu drum către bufetul de stejar în care ţinea băuturile. Luă o sticlă şi turnă în două pahare fără prea multă tragere de inimă.

În ciuda temperamentului ursuz şi a întrebărilor tăioase pe care le punea, turnase coniac în două pahare. Era un gest care descria relaţia pe care o aveau. Una precară, bazată pe interesele pe care fiecare din ei le avea în parlament, dar era o relaţie, la urma urmei.

— Muzele, repetă Lord Person, strâmbându-şi buzele a dezgust, ca şi cum pronunţarea numelui l-ar fi murdărit. De ce ai senzaţia că asta înseamnă ceva pentru mine? Sună ca numele unui bordel, murmură el, în timp ce se întorcea cu băuturile. În consecinţă, nu ştiu despre ce vorbeşti, Waterson.

Îi întinse un pahar.

Acelaşi bărbat care îi închisese Clarei teatrul pentru că îl considera imoral nu avea nicio problemă să bea tărie la prima oră a dimineţii. Henry se umplu de furie, dar se forţă să accepte băutura. Şi se strădui să ia o gură din politeţe, în timp ce celălalt bărbat se aşeza din nou pe scaun. Cât de relaxat şi rece vorbise despre locul pe care Clara îl construise cu atâta mândrie! Un loc care nu era un bordel, ci o instituţie pe care ea o construise pentru a reda speranţa oamenilor ca ea.

— Muzele este o sală de spectacole din Dials, spuse Henry când fu sigur că îşi recăpătase calmul din voce.

Dumnezeule, bărbatul acesta ordonase închiderea teatrului Clarei, dar nici măcar nu îşi amintea cum se numea!

— Teatrul pe care ai vrut să-l închizi, preciză Henry.

Person se opri cu paharul la buze. Apoi ochii i se măriră.

— Ah, da! Parcă am auzit de el. Unul dintre numeroasele… îşi puse paharul jos. Ai angajat-o pentru sora ta pe femeia care conduce acel stabiliment? Cât de filantropic din partea ta! Dar ai grijă, Waterson! Dacă un alt

lord ar fi fost implicat în aşa ceva, lumea ar fi crezut că există motive perverse la mijloc.

Dacă ar fi fost vorba de alt lord?

„Te-am îngrozit, Lordul Decenţei?”

Da, aşa îl vedea lumea, drept o persoană onorabilă, pentru că aşa fusese de când se ştia.

Henry se aplecă.

— Nu a fost un act de caritate. Am întâlnit-o pe domnişoara Winters din întâmplare în noaptea în care am fost atacat. Ea a fost cea care a intervenit fără să se teamă pentru propria viaţă şi s-a pus între mine şi cei care mă atacaseră.

— Ah, deci te simţi cumva obligat faţă de ea, râse zeflemitor Lord Person. Nu am bănuit niciodată că eşti un sentimental.

Refuzând să răspundă acelei provocări, Henry continuă cu argumentul său bine construit:

— Domnişoara Winters mi-a refuzat oferta de a o răsplăti financiar pentru gestul ei.

Lord Person îşi mângâie mustaţa groasă şi întoarsă.

— De aceea femeile nu trebuie lăsate să facă afaceri, comentă vicontele. Să refuze bani! I-ai oferit bani şi un loc de muncă pentru a-ţi instrui sora. Nu îi mai datorezi nimic.

Henry îl măsură pe viconte din priviri, în timp ce acesta mai luă o gură de tărie. De câte ori în viaţa lui avusese Henry de-a face cu o asemenea persoană? Şi, mai ales, de câte ori se comportase el însuşi precum omul fără inimă din faţa lui?

Ruşinea, un sentiment care îl încerca din ce în ce mai des de când o întâlnise pe Clara, îl năpădi. După cât de lipsit de inimă fusese şi el în nenumărate ocazii de-a lungul vieţii, era mare lucru că avea un prieten şi, mai ales, că un bărbat ca Waverly încă îl accepta.

— Muzele nu este un bordel, spuse el, în timp ce Lord Person continua să-şi savureze tăria franţuzească.

— E în Dials?

— Da, acolo este, răspunse Henry scurt.

— Angajează târfe?

— Ei…

„Şi n-ai putea vreodată să crezi că acele străzi, de care eşti atât de dezgustat, cu ajutorul unor oameni oneşti şi al unor afaceri respectabile, pot fi transformate într-un loc decent. Sau că actriţele şi cântăreţele de pe scenă vor fi vreodată altceva decât prostituatele care au fost”.

— Nu, nu angajează, răspunse Henry calm. Sunt toate artiste, la fel ca artistele şi solistele care joacă pe scena teatrului de pe Drury Lane sau la Opera londoneză.

— Pfiu, eşti un puritan, Waterson, şi ăsta este unul din motivele pentru care te plac, încercă vicontele să-i facă un fel de compliment venit din îngâmfarea lui pompoasă. Actriţă sau prostituată e acelaşi lucru.

Clara, prin natura trecutului ei, ar fi fost văzută întotdeauna doar ca o prostituată de acest bărbat. Venele lui Henry se umplură de ură la gândul că acel bărbat şi lumea, în general, aveau mereu să o privească pe Clara drept o femeie de moravuri uşoare. Iar ea era mai mult decât atât. Trecutul ei de prostituată era cel mai neînsemnat detaliu care o caracteriza pe acea femeie extraordinară.

Mâinile lui Henry se strânseră din reflex în pumni care îi lăsară urme în palme.

— Dar loja pe care o ai la Covent Garden e la un pas de a mea. Şi te-am văzut de nenumărate ori acolo însoţit de Lady Person şi de graţioasa voastră fiică.

Vicontele luă o nouă gură de tărie şi apoi puse jos paharul pe jumătate gol.

— E ceva cu totul diferit. Noi, bărbaţii, suntem nevoiţi să mergem la acele spectacole pentru că doamnele noastre nu se pot abţine de la viciul urât care se desfăşoară în acele teatre.

Henry se uită şocat la colegul său corpolent. Oare el fusese vreodată atât de înapoiat încât să creadă acel lucru despre oricare dintre femeile din viaţa lui? Ceva îi spunea că da. Dumnezeule, cât se detesta! Cât dispreţuia felul în care gândise şi se comportase în trecut!

— Te-aş ruga să laşi acest stabiliment în afara

înţelegerii noastre.

— Nu pot să fac asta. Îl închid. Închid tot.

— Tot?

— Tot acest viciu, clarifică Person. Păcatul. Iar forţa ta de poliţie va da, de asemenea, o mână de ajutor în combaterea coruperii cetăţenilor expuşi la asemenea acte imorale.

Era o aluzie nu tocmai subtilă la înţelegerea lor de a se sprijini unul pe altul.

— Chiar nu e nevoie ca acest stabiliment să fie închis, insistă Henry, lăsând băutura abia atinsă pe masa colegului său membru al parlamentului. Am o obligaţie faţă de…

— Faţă de mine, îl întrerupse vicontele, sprijinindu-şi un cot pe birou şi aplecându-se spre el. Ai o obligaţie faţă de mine şi faţă de ceilalţi membri ai parlamentului cărora le-ai promis votul tău.

Abordarea directă a lui Lord Person era aceeaşi pe care Henry o aplicase mereu în viaţă. Nu existau alte nuanţe. Sau nu existaseră până la Clara. Clara Winters, care dăduse la o parte acea paletă fadă de culori şi îl împroşcase cu o cascadă de nuanţe vibrante, care îl zăpăciseră şi îl captivaseră în acelaşi timp.

— Sunt sigur că înţelegerea noastră nu va fi afectată dacă acest teatru rămâne în funcţiune, începu Henry.

— De fapt, chiar ar fi un motiv care să o afecteze, Waterson, spuse Person fără nicio emoţie în glas.

Henry îşi ridică mâinile enervat.

— Îţi cer ca măcar să suspenzi temporar ordinul de interdicţie.

Erau două bariere pe care trebuia să le dărâme pentru Clara.

Poate că suspendarea acelui document oficial era un început.

Person clătină din cap.

— Nu pot, Waterson. Chiar crezi că eşti singura persoană care are promisiuni de îndeplinit?

Nu, bineînţeles că nu. Un membru al parlamentului era în veşnice negocieri şi aranjamente. Aceasta era natura

nemiloasă a politicii. Nu conta dacă binele absolut ar fi rezultat dintr-o lege. Ţelurile personale ale fiecărui membru al parlamentului erau mai importante decât binele absolut. Pentru că fiecare dintre ei se concentra doar asupra a ceea ce îl interesa.

Vicontele se trase de colţurile mustăţilor.

— Nu ai nevoie să-ţi explic eu asta, nu eşti un novice în treburile parlamentului. Ai petrecut ani buni învăţând cum merg lucrurile şi ai aderat la acest sistem. Aşa că nu mai insista în această încercare de a renega aranjamentul pe care îl avem!

Henry se luptă să-şi recapete controlul, încercând să-i ascundă vicontelui cât era de neliniştit. Luă paharul cu tărie şi se forţă să bea câteva guri.

— Pot să obţin voturile de la alţii, spuse el cu nonşalanţă.

Sprâncenele celuilalt lord se încruntară. Ameninţarea lui Henry îl jignise.

— Nu ai decât să încerci, Waterson. Încerci să construieşti acea nenorocită forţă de poliţie de prin 1819.

De la Masacrul de la Peterloo. Momentul când începuse lupta în parlament pentru a crea o structură poliţienească.

— Doar datorită mie ai câştigat mai mult sprijin în ultimele luni.

Dumnezeule, cât îl ura pe acest nemernic arogant! Nu ezita deloc, dar Henry nu se putea lăsa învins. Pentru Clara. Îi datora atât de mult! Henry se aplecă în scaun.

— Am două datorii faţă de această femeie…

De ce simţea totuşi că era vorba de mai mult decât de nişte obligaţii?

— Şi una către mine. Tu decizi care este mai importantă.

Ce conta mai mult? Clara sau scopul căruia i se devotase de când Lila aproape că îşi pierduse viaţa la Peterloo? Cum ar fi putut să-şi abandoneze planul de a crea o forţă universală de poliţie? Cum, când acel plan era legat de Lila? Să abandoneze de dragul unei străine?

„Ştii foarte bine că ea e mai mult decât atât. Doar încerci să te convingi că e doar o străină, ca să te simţi mai puţin vinovat şi să poţi lua mai uşor o decizie”.

Henry îşi trecu palma peste gură. Clara îi salvase viaţa.

— Ar fi dezonorant să-i ignor acestei femei apelul de ajutor.

Trebuia să existe altă cale.

Person pufni.

— Tu vorbeşti de onoare? întrebă bărbatul, ridicând o sprânceană. Tu, care se pare că eşti gata să-ţi retragi cuvântul pe care mi l-ai dat?

Henry deschise şi închise gura. Celălalt bărbat avea dreptate. Dar înţelegerea lui cu vicontele fusese făcută înainte. Înainte ca el să afle că proprietara stabilimentului pe care îl închisese era de fapt Clara.

— E complicat, încercă el să explice.

— Insişti prea mult pe onoare şi-ţi faci rău singur, spuse vicontele, sprijinindu-şi coatele pe masă. De ce nu încerci să o ajuţi pe această femeie în alt mod? Un mod care mulţumeşte pe toată lumea.

— Un mod care mulţumeşte pe toată lumea, murmură Henry. Ce aş putea să… începu Henry, ridicându-se încet.

Poate că exista o cale prin care să împace şi interesul Clarei, şi ambiţiile lui politice. Iniţial, îi oferise o sumă de bani ca răsplată pentru ajutorul pe care i-l dăduse când fusese rănit. Dar dacă îi dădea o sumă consistentă? Îndeajuns de mulţi bani încât ea să îşi permită să-şi deschidă afacerea în altă parte. În Covent Garden, de exemplu. În acel fel, sala ei de spectacole ar fi fost considerată o afacere artistică şi nu subiectul unor acuzaţii legate de imoralitate.

Lord Person dădu din mână plictisit.

— Văd că ţi se învârtesc nişte rotiţe în cap în căutarea unei soluţii pentru această femeie, spuse vicontele, picurând dispreţ în fiecare cuvânt. Mie nu îmi pasă de actriţa ta. Îmi pasă de înţelegerea noastră.

„Înţelegerea?”

Trecură câteva momente până când Henry pricepu declaraţia lipsită de emoţii a lui Person.

Fiica lui Lord Person. Alianţa pe care mama lui Henry i-o oferise vicontelui înainte chiar de a o prezenta propriului fiu. Era o alianţă la care Henry nu prea se mai gândise după momentul în care el şi vicontele discutaseră pentru prima dată despre posibilitatea unei uniuni între el şi domnişoara Newton. Deşi niciun nobil englez cu mintea întreagă nu ar fi crezut vreodată că *posibilitate* însemna altceva decât o înţelegere clară.

— Sau poate m-am înşelat în privinţa intenţiilor tale? întrebă vicontele, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Henry. Având în vedere absenţa ta de la balul organizat de Lady Person aseară şi pasiunea cu care o susţii pe această actriţă, ar fi înţelept din partea mea să încep să pun la îndoială devotamentul tău faţă de mine şi de binele tuturor.

Binele tuturor care ar fi servit întregii ţări.

De ce Henry îşi simţea fiecare nerv din corp pulsând de furie din cauza felului în care bărbatul o descrisese pe Clara?

— Nu te înşeli, reuşi Henry să spună. Aranjamentele noastre sunt clare şi rămân în picioare. Iar Henry ştia ce trebuia să facă în privinţa Clarei: să îi dea averea financiară pe care o merita şi să spere că, în timp ce lucra cu sora lui, ea avea să înţeleagă şi să ia decizia înţeleaptă. Dar tot te voi ruga ceva.

Celălalt bărbat îşi împinse bărbia în direcţia lui Henry.

— Ei bine, ce anume?

— Să-mi dai timp. De câte ore sau de câte zile ar fi avut nevoie pentru a convinge pe Clara? Două săptămâni. Contactează-ţi oamenii şi asigură-te că închiderea Teatrului Muzele se amână două săptămâni.

Vicontele îl contemplă în tăcere. Şi apoi…

Un râs izbucni din pieptul lui Lord Person, un sunet aspru, ca şi cum omul nu era învăţat să râdă.

— De asta îmi place de tine, Waterson, şi de asta am lucrat cu tine. Eşti la fel de lipsit de scrupule ca mine. Două săptămâni, se angajă el.

Capitolul 18

Henry o făcea să aştepte.

Nu era ceva neobişnuit pentru Clara.

Avusese de-a face cu nobili, cu patronii cluburilor pentru care lucrase, aşa că învăţase de mult că aceştia se comportau ca şi cum timpul lor era mai important decât orice altceva pe lume.

Iar timpul ei nu conta.

Aşa că nu ar fi trebuit să o surprindă că Henry se lăsa aşteptat.

Dar o dezamăgea. Pentru că gentlemanul căruia îi păsa mai mult de sora lui decât de scandalul pe care îl presupunea angajarea Clarei ca profesoară de muzică a acesteia păruse altfel decât ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse.

Din locul în care era aşezată, pe o canapea austeră, Clara se uită la ceasul poleit cu aur de deasupra şemineului.

— Douăzeci de minute, mormăi ea.

Îl aşteptase douăzeci de minute.

Ca actriţă, fusese mereu la dispoziţia capriciilor divelor, care aveau ultimul cuvânt de spus în privinţa momentului în care începea o piesă. Ca tânără ce servea drept amantă pentru tot felul de gentlemeni, acceptase obiceiul acestora de a întârzia mereu.

Dar ca femeie, când renunţase la prostituţie şi jurase că nu avea să-şi mai vândă vreodată corpul, stabilise că timpul ei era la fel de important ca al bărbaţilor. Dacă cineva era de altă părere, îl scotea din viaţa ei. În trecut, refuzase de multe ori să aştepte şi plecase.

Şi totuşi, se surprinse… încă aşteptând.

„Pentru că ai nevoie de el”. Era o aducere aminte neplăcută a situaţiei precare în care se afla şi a faptului că toate planurile ei de viitor depindeau de acel bărbat.

Depindeau, de asemenea, de dorinţa şi capacitatea lui de a-i apăra teatrul în faţa colegilor lui membri ai parlamentului.

Având în vedere acel lucru, situaţia în care se afla era neplăcută. Şi totuşi, Henry, creierul din spatele castelului din cărţi de joc, reuşise să ajungă la o înţelegere cu ea în schimbul lecţiilor de muzică pentru sora lui. Aşa că nu avea de ce să se teamă de capacităţile lui.

Era singurul motiv pentru care rămăsese pe loc, aşteptându-l.

„Eşti aici pentru că o parte din tine, naivă şi iraţională, îşi doreşte să fie aici”.

Cum? Clara rămase nemişcată, fără ca măcar să clipească. Nu putea nici măcar să respire. De unde venise acel gând aiuritor?

Nu era posibil ca ea să-şi dorească să fie acolo.

Era absurd. Interesul ei pentru Henry venea doar din faptul că el avea abilitatea de a interveni în numele ei şi al oamenilor pe care îi angajase la teatru. Aşa că, după ce termina cu lecţiile, iar înţelegerea la care ajunsese cu el se încheia, nu mai avea să-l vadă vreodată. Ceea ce era mai mult decât perfect. Nu avea niciun chef să intre în vreo relaţie – de afaceri sau de orice fel – cu un lord.

„Mincinoaso! Vrei să fii aici. Îţi place să te tachinezi cu Henry. Îl admiri pentru că nu te tratează ca pe o prostituată, ci ca pe cineva egal cu el”.

Frica îi uscă gura şi se chinui să înghită în sec. Se chinui să inspire şi să expire, astfel încât respira din nou. Nu o ajută însă prea mult să se liniştească. Clara se ridică şi începu să se plimbe agitată prin cameră, în timp ce săculeţul pe care îl ţinea în mână atingea din când în când masa de nuc şi cedru din salon. Era semn rău. Chiar foarte rău. Cel mai rău. Încălcase cea mai importantă regulă a femeilor întreţinute – să nu-i pese de niciun nobil. De-a lungul anilor, Clara transformase acea regulă, hotărând să nu-i pese de niciun bărbat. Pentru că, la sfârşitul zilei, niciun bărbat nu avea nevoie de o curtezană, fie ea plină de căinţă. Sentimentele faţă de o persoană puneau în pericol

inima şi tulburau raţiunea.

— Prostii, murmură Clara.

— Ce-a fost asta? se auzi din uşă o voce amuzată.

Clara se opri brusc, iar picioarele îi scârţâiră pe podea. În timp ce îşi balansa săculeţul, scăpă din mână toarta împodobită cu mărgele. Se uită cu o privire vecină cu şocul spre obiectul de culoare roz pal care zbură prin încăpere.

De unde se afla, sprijinit cu partea stângă de tocul uşii, Henry întinse leneş o mână şi prinse cu uşurinţă obiectul de mătase de culoarea fildeşului.

„Ticălosul!”

— Bineînţeles că l-ai prins, îi scăpă Clarei.

Era atât de calculat şi triumfător, încât prinsese blestematul de săculeţ.

— Ar fi trebuit să îl las să cadă, domnişoară Winters?

Deci devenise *domnişoara Winters.* Ceea ce nu făcu decât să o irite şi mai mult.

— Să lovească.

Henry îşi înalţă mândru capul, iar mişcarea nu făcu decât să-i răvăşească şuviţele atent pieptănate.

— Poftim?

— Trebuia să laşi săculeţul să te lovească.

Zâmbi din colţul gurii, un zâmbet care se potrivea mai degrabă unui ştrengar decât unui membru al parlamentului. Inima ei o luă razna. Aşa fusese mereu zâmbetul lui? Groaznic de tentant? Precum zâmbetul diavolului în chinurile iadului? Ca şi cum ar fi observat interesul Clarei, zâmbetul lui se lărgi.

Obrajii ei luară foc. Dumnezeule, doar nu era vreo fetişcană prostuţă care să leşine de plăcere la vederea zâmbetului unui nobil! Unde mai pui că tocmai acel nobil îi închisese afacerea.

— Mă bucur că ai reuşit în cele din urmă să mi te alături, milord, scrâşni Clara, străbătând furioasă salonul. Iau eu ăsta. Îi smulse săculeţul dintre degetele pătate de cerneală, care arătau că lucra frecvent cu registre, spre deosebire de alţii care lăsau toate responsabilităţile în

seama altora. După ce îşi recuperă săculeţul cu mânerul de mărgele de culoarea fildeşului, se îndepărtă patru paşi de el. Avea nevoie de acea distanţă. Ai întârziat.

— Scuzele mele, spuse el din reflex.

— Şi de ce ai întârziat? îl presă ea, fără să-i dea şansa ca el să spună ceva. Pentru că timpul meu este mai puţin important decât al tău, Henry? întrebă ea, îndreptându-se din nou spre el.

Obrajii lui se făcură stacojii.

— Bineînţeles că…

— Ai senzaţia că felul în care îţi petreci tu timpul şi momentele tale din zi sunt mai importante?

— Nici vorbă să cred aşa ceva, spuse el împăciuitor, ca şi cum avea de-a face cu o iapă nărăvaşă.

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, Henry March!

Henry se întinse şi închise uşa din spatele său. Ceea ce, dintr-un motiv inexplicabil, o făcu pe Clara şi mai furioasă. Gestul îi aminti cât era el de hotărât să ducă o existenţă cuviincioasă şi discretă, în timp ce ea era exact opusul în acea privinţă.

— Mi-ai ordonat să fiu aici la 11.00 fix, spuse ea, cu picioarele înfipte în podea într-o poziţie de luptă şi cu mâinile în şolduri.

— Nu ţi-am ordonat, mai degrabă te-am rugat, preciză el, aranjându-şi lavaliera perfect înnodată.

— Dacă doreai să ne vedem la altă oră, atunci mi-aş fi modificat cu plăcere programul.

Să-l ia naiba!

— Nu trebuia să zici asta! urlă Clara, simţind că pulsul i-o luase razna.

— Dar ce ar fi trebuit să spun? Ştii că nu mă pricep la asta, gesticulă el, făcând semn cu mâna spre ea, apoi spre el.

Numai că se pricepea, ceea ce făcea ca discuţiile dintre ei să fie aşa de dificile. Ar fi putut să-i amintească de poziţia ei inferioară, de faptul că el era conte, iar ea îi era îndatorată. Numai că el nu făcuse asta.

— A fost o greşeală să fac o înţelegere cu tine.

Numai că nu din motivele pe care le crezuse iniţial. Acum ea ştia cu adevărat de ce, aşa că făcu ceea ce ar fi făcut orice comandant de oşti înţelept: se retrase.

Henry sări ca şi cum Clara l-ar fi pălmuit. Şi se enervă de propria slăbiciune când o cuprinse regretul că spusese ceva care îl rănise.

— Te respect, Clara, şi îţi respect şi timpul, spuse el calm.

Era pentru prima dată în 33 de ani de viaţă când cineva îi adresa Clarei acele cuvinte. Ceea ce făcu să se schimbe ceva în pieptul ei, în convingerile ei.

Henry se îndreptă spre ea încet, ca şi cum îi oferea timp să se retragă, în caz că ea şi-ar fi dorit asta. Dar ea nu-şi dorea. Vraja aceea sub care o ţinea de când îl întâlnise prima dată, în urmă cu câteva luni, pe străzile din St. Giles, nu făcea decât să se intensifice.

Henry îşi înclină capul spre ea, iar mirosul proaspăt de santal al coloniei lui îi umplu toate simţurile.

„Slabă. Eşti slabă”.

Dându-şi capul pe spate, Clara se ridică pentru a-i primi sărutul.

— M-am întâlnit cu Lord Person, spuse el calm, respiraţia lui înflăcărându-i buzele.

Lord Person?

Lord Person.

Amintirea aranjamentului care îi adusese împreună o aduse pe Clara înapoi la realitate.

Simţind cum întregul corp îi ardea de ruşine, se lăsă înapoi pe călcâie.

— Lord Person, repetă ea prosteşte.

Henry apucă o şuviţă pe care Clara şi-o lăsase, artistic, neprinsă.

Se holba, ca şi cum ar fi fost transfigurat, la bucla blondă, iar respiraţia ei se opri, în timp ce el îi freca părul între degete.

— Mm, murmură el, ca răspuns la ceea ce ea spusese mai devreme.

Aprecierea lui faţă de acea şuviţă era mai ameţitoare

decât toate mângâierile pe care le primise Clara în viaţa ei, luate la un loc. Aceea era puterea lui Henry March, un pericol pentru ea.

El începu să prindă şuviţa într-unul din pieptenii de păr.

— Era voit, şopti ea, cu inima bătând puternic din cauza apropierii dintre corpurile lor, a felului în care o sensibilizau şi cele mai uşoare atingeri ale lui.

— Ce anume? întrebă el răguşit.

— Şuviţa. Am lăsat-o desprinsă în mod voit.

Ridică mâna spre şuviţă, iar degetele lor se atinseră. Simţi cum o ardea căldura şi cum dispărea raţiunea. Prinse şuviţa şi o trase peste decolteul adânc al corsajului de satin. Apoi o aşeză lent, cu pricepere, peste marginea aurie.

Gâtul lui Henry se mişcă sălbatic, în timp ce privirea îi coborî pe sânii strânşi în decolteul rochiei ei de satin, cu dungi verzi şi aurii.

Era un truc de seducătoare, unul pe care îl folosise de multe ori, dar niciodată pentru că dorise cu adevărat, ci pentru că era ceea ce se aştepta de la ea. Până în acel moment. Începu să-şi învârtă şuviţa de păr pe deget, provocându-l voit. Pentru că voia să-i simtă braţele încă o dată în jurul ei.

Cu un geamăt, Henry îi acoperi gura cu a lui şi o devoră cu buze înfometate, până ce o lăsă fără aer.

Presându-şi corpul de al lui, Clara îl sărută la rândul ei. Îşi deschise gura şi-l lăsă să o pătrundă. Şi limba lui o atinse pe a ei, o arse, o luă în stăpânire. Iar pentru prima dată în viaţa ei, Clara îşi dori să fie a unui bărbat. Să fie a *acestui* bărbat.

Henry îi prinse fesele şi o trase peste triunghiul dintre coapsele lui. Gemând, ea îşi lăsă capul pe spate.

El începu imediat să-i guste carnea sensibilă a gâtului. Să o sugă uşor. Să-i soarbă fiecare bucăţică de piele. Clara scoase un geamăt sălbatic.

— Vreau să-ţi simt gura peste tot, şopti ea, arătându-i cu destrăbălare foamea pe care o simţea corpul ei pentru el

în acel moment.

Henry îndepărtă puţin satinul care acoperea decolteul scandalos şi o privi cu adoraţie.

— Eşti atât de frumoasă! murmură el, trasând sărutări de-a lungul sânului ei drept.

Până ce ajunse la sfârcul excitat.

Clara îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de dorinţă, în timp ce el luă în gură şi începu să-i sugă sfârcul umflat. Dorinţa o ardea până în pântec, cu o ardoare ce era în acelaşi timp agonizantă şi binecuvântată. Şoldurile ei se unduiau în timp ce se arcuia spre el, mistuită de pofta de a-l simţi şi mai aproape. Henry îşi mută atenţia spre sfârcul pe care îl neglijase, şi un strigăt pasional umplu gâtul Clarei.

Înainte de Henry, pentru Clara actul intim fusese ceva prin care trecea automat. Fiecare partidă fusese o rutină, fără nicio legătură cu plăcerea intensă pe care o simţea în acel moment în braţele lui Henry. Încleştându-şi degetele în părul lui, îi răvăşi şuviţele atent aranjate şi-l trase mai aproape de ea.

— Henry, îi strigă ea numele plină de pasiune, iar şi iar.

Îl invita prin vorbe şi unduirile trupului să continue. Îl ruga să nu se oprească niciodată.

Răsuflarea lui era fierbinte şi grea pe pieptul ei, iar respiraţia lui întretăiată arăta cât era de excitat. Henry îi ridică rochia, şi aerul rece îi atinse pielea dezgolită, un adevărat balsam pentru carnea înfierbântată. Dar şi o trezire la realitate.

Icnind, se smulse din îmbrăţişarea lui Henry şi se împiedică, disperată să se îndepărteze de el. Pulsul îi bătea să-i spargă urechile, în timp ce încerca să-şi îndrepte rochia. Dumnezeule, ce-o fi fost în capul ei?

Ce vrajă era aceea? Ce era nebunia aceea care o făcea să-şi piardă orice raţiune şi să nu mai vadă altceva decât pe... *el?* Cu degetele încă tremurând, reuşi să-şi aranjeze rochia.

— Nu trebuia să facem aşa ceva, spuse ea abia

respirând, cu vocea răguşită şi încărcată de dorinţă neostoită. Toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple.

Era o avertizare mai mult pentru ea însăşi decât pentru bărbatul din faţa ei. Cu coada ochiului, îl văzu pe Henry care încerca la rândul său să-şi aranjeze pantalonii ce deveniseră frustrant de strâmţi.

— Eu n-ar fi trebuit să… îmi pare rău. Te rog să mă ierţi.

Clara observă cu o uşoară încântare cum lui Henry îi tremurau mâinile şi cât de greu îi era să-şi găsească cuvintele.

— N-a fost intenţia mea să profit de prezenţa ta în această casă…

Clara îşi încleşta şi îşi descleşta mâinile în fuste. Niciodată nu-i mai ceruse scuze un bărbat. Pentru bărbaţi, ea era un obiect, o jucărie sofisticată, aflată acolo doar pentru propria lor plăcere. Dorinţele ei nu contau.

De aceea lucrurile nu aveau cum să meargă între ei doi. De aceea trebuia să plece. Din cauză că era atât de diferit de orice alt bărbat pe care îl cunoscuse. Era… onorabil, însă ea încetase să mai creadă că existau bărbaţi respectabili.

Niciunul nu vorbea, în timp ce îşi aranjau hainele. Clara îi simţi privirea aţintită asupra ei, analizându-i fiecare mişcare.

Când reuşi să-şi recapete controlul gândurilor, ea inspiră adânc înainte să-i vorbească.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea, spuse ea calmă.

Îl văzu cum se albeşte.

— Îmi pare rău. N-a fost intenţia mea să te forţez să…

Oftatul Clarei înghiţi restul scuzei lui Henry.

— Niciodată nu m-am lăsat forţată de un bărbat când a fost vorba de un act intim, spuse ea sec. Nici de tine, nici de alt bărbat.

Bărbaţii încercaseră – inclusiv Terrence Lawery, nenorocitul care îi distrusese cariera şi care încercase să o facă pe amanta lui, dar nu reuşise. Făcu un pas spre Henry.

— Te-am sărutat pentru că aşa am vrut.

Privirea lui se umplu de o pasiune arzătoare, iar inima ei o luă iar la galop. „Potoleşte-te!”

— Dar asta – făcu semn spre el –, aranjamentul în care am intrat, nu e… „Prudent”. Nu e înţelept.

Henry o privi cu o uşoară asprime.

— Ce ai vrut să spui?

— Că nu ai încredere să o laşi pe sora ta singură cu mine.

Expresia lui se mai îmblânzi, iar Clara îşi întoarse privirea de la ochii lui, care se umpluseră de tandreţe.

— Chiar ai crezut aşa ceva? întrebă el delicat, micşorând distanţa dintre ei. Degetele lui îi atinseră uşor obrajii. Că nu am încredere exact în femeia care mi-a salvat viaţa şi care m-a îngrijit, în ciuda propriilor reticenţe…

— Nu este vorba despre faptul că am avut grijă de tine, Henry. Degetele lui îi mângâiau obrajii, iar atingerea lor era atât de tandră, încât semănă haos în mintea Clarei, slăbindu-i hotărârea de mai devreme. Este vorba despre trecutul meu şi despre reputaţia surorii tale.

Un zâmbet fantomatic îi apăru lui Henry pe buze.

— Şi cine spune asta, Clara?

Nesiguranţa cauzată de trecutul ei îşi arătă colţii. Cu un sunet de exasperare, Clara plecă de lângă el. Îi lipsea atingerea lui Henry, deşi chiar ea fusese cea care se îndepărtase.

— Nici nu trebuia să o spui în cuvinte, Henry. Ai spus destul insistând să nu mi se permită să o văd pe Lady Lila înainte de sosirea ta.

Incapabilă să-i înfrunte privirea pătrunzătoare, porni să-şi recupereze săculeţul care se afla la doar câţiva paşi. În cele din urmă, reuşi să-l privească pe Henry şi se pregăti să-l înfrunte din nou.

La urma urmei, niciun lord n-ar fi acceptat să fie contrazis, mai ales de către o fostă prostituată.

Henry nu-şi schimbase poziţia. Era în calea ei spre uşă. Îşi pusese însă mâinile la spate.

— Despre asta era vorba, Clara? întrebă el solemn. Te foloseşti iar şi iar de acelaşi argument?

„Da. Nu”. Totul era un amalgam în capul ei. Aşa că rămase pe loc, în tăcere.

— O relaţie între noi nu are cum să funcţioneze, spuse ea într-un final.

Măcar acel lucru era adevărat. Căci trecutul ei o împiedica să aibă un viitor onorabil. Exista o singură variantă în ceea ce-l privea pe Henry: să-i devină amantă. Dar sentimentele pe care acest bărbat le născuse în ea îi spuneau că rolul de amantă nu ar fi fost niciodată de ajuns. Despre asta era vorba. Dar nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui.

— Ai avut dreptate, spuse Henry după o lungă pauză.

— Am avut? izbucni Clara.

Era pentru prima dată în viaţă când auzea asta.

— Nu aveam niciun drept să-ţi cer favorul pe care ţi l-am cerut. Deja îţi eram îndatorat pentru că ai avut grijă de mine în St. Giles.

— Nu aşteptam vreo răsplată când te-am îngrijit, spuse Clara încruntându-se.

— De aceea a fost greşit din partea mea să-ţi cer ceva. M-ai ajutat fără să pretinzi bani sau favoruri. Iar eu în schimb…

Îşi frecă mâna de obrazul proaspăt ras.

Degetele ei jinduiau să atingă trăsăturile bine definite pe care mâna lui se plimba.

Henry îşi lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp.

— Eu, în schimb, am condiţionat ajutorul pe care ţi-l puteam da ca să te oblig să faci ceva pentru mine. Făcu o pauză. Pentru sora mea, preciză el. Ochii i se umbriră. Aş vrea să înţelegi că fiecare decizie pe care am luat-o în ultimii ani a fost legată de sora mea şi de ceea ce i s-a întâmplat la Peterloo. Fiecare decizie.

Clara întinse mâna şi-l mângâie pe obraz.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă ea cu blândeţe.

— Pentru că, în afara familiei mele, nu am cerut niciodată cuiva un ajutor pe care nu era gata să mi-l acorde.

Pentru o clipă, îşi mută privirea. Muşchii feţei lui se

contorsionaseră, exprimând o emoţie care aproape îi topi inima Clarei.

Nicio persoană, nici măcar mama ei, nu dăduse dovadă de un asemenea devotament şi de dragoste faţă de cineva. Dacă ar fi avut alături o persoană căreia să-i fi păsat de ea măcar o fărâmă din cât îi păsa lui Henry de sora lui, Clara nu ar fi luat-o niciodată pe drumul prostituţiei, ci ar fi găsit alte soluţii pentru a se descurca.

Când îi întâlni din nou privirea, chipul lui Henry îşi recăpătase controlul şi nu mai arăta nicio urmă de emoţie. Dar fusese îndeajuns. Văzuse că el putea fi vulnerabil.

— Am întârziat din cauza întâlnirii cu Lord Person.

Lord Person.

Acel membru al parlamentului care era atât de hotărât să-i închidă afacerea.

— Te-ai întâlnit deja cu el? întrebă Clara, simţind cum o cuprinde agitaţia. Îl apucă pe Henry de haină. Şi ce a spus? Ce au spus ceilalţi?

Întrebările i se rostogoleau frenetic pe buze.

— El…

— Da? rosti Clara, strângându-l şi mai tare de haină.

Expresia lui era de necitit.

— El… a fost de acord să intervină ca să oprească închiderea teatrului.

Clara se clătină. Se dădu un pas înapoi şi apoi îşi acoperi gura cu palma.

— El…

Henry îşi trase mănuşile şi le lovi una de alta. Le băgă în buzunar şi apoi luă o bucată de hârtie.

— A fost de acord.

Fără alte cuvinte, îi întinse bucata de hârtie.

Clara o acceptă şi o studie rapid. Şi se înecă.

— Ce e asta?

— 10.000 de lire, spuse el.

Încă euforică datorită veştii pe care i-o dăduse, Clara ridică privirea confuză spre el.

— E o alternativă, Clara. O opţiune ca să o poţi lua de la capăt.

— Mi-ai oferit 10.000 de lire, murmură ea.

Se uită la suma aceea exorbitantă. Ironia sorţii era că fusese escrocată exact cu aceeaşi sumă de un bărbat care îi distrusese cândva visul de a deschide un teatru. Mai simplu spus, ea şi afacerea ei… închiseseră cercul. Visul ei începuse şi se terminase rapid din cauza unui bărbat, dar acum alt bărbat făcea posibilă îndeplinirea acelui vis. Dintr-odată, Clara simţi cum inima i se vindecă şi îi bate din nou, plină de dragoste faţă de bărbatul din faţa ei. Singurul bărbat onorabil, respectabil şi integru pe care îl întâlnise în viaţa ei.

Dar avea timp mai târziu să se alarmeze în legătură cu acea revelaţie. Într-un moment în care el nu avea să fie chiar acolo, în faţa ei. Clara ridică hârtia.

— De ce-mi oferi aceşti bani? întrebă ea ezitant.

— Pentru că nu aveam niciun drept să-ţi cer vreo favoare. Şi prin asta îţi ofer libertate… Nu mai trebuie să depinzi de mine în niciun fel. Permite-mi să plătesc pur şi simplu pentru serviciile tale. Poţi lua acei bani şi să-i investeşti într-o afacere în orice parte a Londrei doreşti.

„Libertate”.

Inima ei se opri, iar când începu să bată din nou, o simţi până în vârful degetelor de la picioare. Se îndrăgostise de un bărbat care era gata să-i ofere libertatea. Îi dădea şansă de a renunţa la înţelegerea pe care o făcuseră şi să-şi vadă fiecare de viaţa lui. Nu o ameninţase. Nu o condiţionase, aşa cum făcuse cândva cu Muzele soţul lui Reggie. Iar ce îi oferea Henry îi încălzea inima pe care şi-o credea de mult rece şi epuizată din cauza necazurilor. Îi dăduse opţiunea să aleagă.

Henry îi oferea o şansă fără să ceară nimic în schimb.

Era o ofertă generoasă şi străină de ea, cu care nu se mai întâlnise. Una care arăta cât era de diferit Henry de bărbatul care fusese atât de hotărât să o aibă cu orice preţ – Lowery. Cel care o lăsase fără serviciu şi fără bani în încercarea de a o pune la pământ.

Chiar dacă detesta rolul pe care el îl avusese în blestematul ordin de interdicţie, nu reuşea să înţeleagă de

ce îi oferea Henry o asemenea avere.

Clara se plimbă prin faţa ferestrelor imense care dădeau spre străzile elegante din Grosvenor Square. Henry nu spuse nimic, nu-i aminti în niciun moment de faptul că apariţia ei la fereastra casei lui ar fi putut declanşa un scandal.

Din acel motiv, ea rămase după perdeaua de un alb ivoriu, privind afară.

De când primise acel ordin de interdicţie, era pentru prima dată când avea tot ce visase: libertatea de a-şi continua afacerea şi o promisiune din partea unui bărbat cu influenţă de a-i susţine cauza.

Atunci de ce nu părăsea acea încăpere?

„Din cauza lui. Din cauza a ceea ce reprezintă Henry. Pentru că el e un bărbat care ţi-a oferit o avere fără să aştepte nimic în schimb – nici măcar ajutorul disperat de care are nevoie pentru sora lui. Pentru că el îşi iubeşte sora atât de mult. Şi pentru că sora lui are nevoie de ajutor”.

Clara închise ochii.

— Ţi-am spus deja că nu vreau bani de la tine.

— Nu sunt nişte bani oarecare, Clara. E vorba de o adevărată avere. 10.000 de lire.

„O avere”.

— Foarte bine. Nu vreau cele 10.000 de lire, Henry. Şi chiar nu voia. Să accepte banii însemna că timpul lor împreună se terminase, la fel şi visul ei. Şi nici nu vreau să fiu în altă parte a Londrei.

St. Giles avea nevoie de o transformare.

Un sunet gutural de frustrare scăpă printre buzele lui Henry.

— Chiar dacă Person nu-ţi închide afacerea, vor exista alţii care să o facă. Bărbaţi care vor considera că o sală de spectacole din St. Giles, condusă de o femeie, e imorală.

Iritarea Clarei crescu.

— Asta e o prostie. De ce contează locul în care se află teatrul?

— Pentru că pur şi simplu contează, Clara. Henry gesticula în timp ce vorbea. Contează pentru cei care au

decis că St. Giles şi Seven Dials, cu prostituatele şi hoţii de buzunare de acolo, nu sunt locuri respectabile.

Clara îşi strânse buzele. Da, acela era modul în care gândeau cei de rang nobil.

— Atunci le voi schimba părerea prin teatrul meu.

Expresia lui Henry se umplu de mâhnire.

— Dumnezeule, încăpăţânată mai eşti, Clara Winters!

Ea se apropie de el şi îl privi cu suspiciune.

— Încerci să scapi din înţelegerea pe care am făcut-o?

Îşi imaginase oare pauza pe care Henry o făcuse?

— Nu.

Clara îşi netezi fustele.

— Foarte bine atunci. Ţi-am promis serviciile mele…

Henry tresări.

— Clara, chiar nu trebuie să…

Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui, oprind restul cuvintelor.

— Nu trebuie să fac nimic, Henry. E alegerea mea… Dintr-odată, îşi dădu seama că era foarte important ca el să înţeleagă. Ca el să înţeleagă *de ce.* N-am vrut să devin curtezană, mărturisi ea. Eram actriţă.

Henry rămase nemişcat. Dacă o presa, dacă i-ar fi pus o singură întrebare, ea nu ar mai fi reuşit să pronunţe cuvintele.

— Nu eram cea mai grozavă de pe scenă. Eram… acceptabilă. Dar acceptabilă nu înseamnă că o femeie îşi poate construi un viitor respectabil.

Privirea ei se mută pe vaza plină de fiori roz.

„Te vreau, Clara! Şi te voi avea…”

O cuprinse tristeţea. Merse spre vaza cu flori şi luă un bujor roz. Apropiindu-l de nas, îi inhală mirosul puternic şi dulce, iar stomacul i se strânse în timp ce amintiri pe care le ţinuse bine îngropate ieşeau la suprafaţă.

— Un client era hotărât să mă aibă, iar când l-am refuzat, şi-a folosit banii şi influenţa împotriva mea.

Îi aruncă o privire lui Henry, încercând să-i descifreze expresia, dar faţa bărbatului părea sculptată în piatră.

— Ce a făcut? întrebă el pe un ton rece, ca de oţel.

Şi dintr-odată tensiunea care o apăsa dispăru, iar locul ei fu luat de o căldură frumoasă şi plăcută. O căldură vindecătoare. Nimeni nu se mai simţise ofensat în numele ei. Nici unuia dintre iubiţii ei nu-i păsase de ea atât de mult încât să o întrebe despre trecutul ei. În afară de Henry.

— I-am refuzat ofertele insistente de a mă lua sub aripa lui.

— Cine era acest bărbat?

— Contează?

Ochii lui se aprinseră.

— Contează, pentru că, dacă îl cunosc, voi avea grijă să-l distrug pentru că te-a făcut să suferi!

Dacă de obicei gândul la Lowery îi dădea frisoane reci, acum simţea doar acea senzaţie plăcută de căldură.

— Era un negustor de sclavi, unul care se ocupa de comerţul cu carne vie. Pentru el, femeile erau acelaşi lucru. O cuprinse o senzaţie familiară de ură. N-ar fi acceptat niciodată o relaţie cu un asemenea om, oricât de disperată ar fi fost. Aşa că, atunci când l-am refuzat, şi-a folosit influenţa pentru a mă da afară de la Covent Garden şi Drury Lane, unde jucam.

Henry scoase o înjurătură groaznică.

— Mi-a distrus numele la toate teatrele. Nu mai era nicio scenă în Londra pe care să fi fost acceptată să joace. Am supravieţuit pentru că patronul unui club de jocuri de noroc mi-a oferit o slujbă. Aşa scăpase de hărţuirea lui Lowery. Şi se simţise în siguranţă la clubul Iadul şi Păcatul. În acelaşi timp, se simţise datoare faţă de bărbatul care o salvase. Aşa că îl răsplătise cu singura monedă pe care o deţinea: propriul trup. Trase aer printre dinţi şi clătină din cap, încercând să alunge acele amintiri. De aceea era atât de important pentru mine, Henry. Pentru că la Teatrul Muzele deţineam controlul.

Sau îl deţinuse până la apariţia acelei legi blestemate.

— Clara, spuse el răguşit. Îşi trecu o mână peste faţă. Nu e nevoie să faci asta.

Cuvintele lui sunaseră ca o rugăminte.

Îşi dădu seama, iar inima ei se strânse dureros.

— Nu mă vrei aici.

Henry se răzgândise. Fusese întotdeauna o persoană respectabilă şi probabil, în sfârşit, înţelesese tot ce încercase ea să-i spună.

— Din cauza surorii tale. Conştientizarea aceea biciui sufletul Clarei. Eu… înţeleg.

Până atunci, crezuse că era insensibilă la dispreţul societăţii faţă de persoanele cu un trecut ca al ei. Atunci de ce o durea atât de tare faptul că bărbatul din faţa ei o respingea?

Se întoarse să plece, dar Henry o apucă de încheietură şi o trase aproape de el.

— Nu e vorba despre asta, Clara.

Vorbise cu atâta blândeţe, încât ea aproape că îl crezu.

— Atunci s-a decis, spuse ea cu un zâmbet forţat. Evitându-i privirea, îşi netezi palmele de fustele dungate. Înainte să încep, trebuie să stabilim nişte reguli.

— Bineînţeles.

Din nou îi ceda ei controlul asupra situaţiei.

Cine era acest bărbat?

— Nu mă vei mai face să aştept. Timpul meu este la fel de preţios ca al tău.

— Sunt de acord.

Era de acord? Pieptul ei palpită din nou.

— Ai cuvântul meu, Clara.

— Nu vei fi prezent când îi voi da lecţii de muzică surorii tale, mai spuse Clara, înainte ca dorinţa de a-l avea aproape să câştige lupta împotriva bunului-simţ.

Henry clătină din cap, semn că nu era de acord.

— Trebuie să fiu prezent.

Trebuia. Trebuia sau voia. Ea *voia* ca el să fie prezent. Dar ar fi fost periculos.

— Nu se poate.

El se încruntă. Iritarea îl făcea să pară un băiat supărat, gest ce smulse un zâmbet de pe buzele Clarei.

— Muzica presupune o anumită intimitate, Henry.

Imediat ce îi oferi explicaţia, Clara îşi dădu seama cât

de ironic era ca ea, o fostă curtezană, să pronunţe cuvântul *intimitate* pentru a descrie o melodie.

— Explică-mi, te rog, murmură el, trăgându-se mai aproape.

„Mişcă-te! Fugi! Păstrează distanţa! Păstrează distanţa fizică şi emoţională dintre voi!”

Numai că, atunci când el se opri în faţa ei, cu trupul lui puternic atât de aproape de al ei încât simţea căldura care se revărsa din el, Clara rămase pe loc.

— Pentru o femeie, muzica reprezintă cea mai grozavă conexiune cu fericirea pe care o simte, cu speranţele pe care le poartă în inimă, murmură Clara. Cu…

Îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Cu ce altceva, Clara? întrebă el, în timp ce îi mângâia colţul gurii cu un deget.

Toată tensiunea din ea se risipi.

— Cu regretele pe care le poartă în suflet, şopti ea.

Henry opri uşor acea mângâiere a buzelor ei. Iar Clara aproape că ţipă, la pierderea acelei atingeri care o calma şi o tenta în acelaşi timp.

— Iar tu eşti o femeie care are regrete?

— Atât de multe încât nici nu pot fi numărate!

Şi era periculos de aproape de a-l adăuga şi pe Henry March, conte de Waterson, pe acea lungă listă de regrete.

— Am şi eu câteva regrete, spuse el, aducându-i pe amândoi înapoi la motivul pentru care se aflau acolo.

— Sora ta?

— Printre altele, spuse el pe un ton ciudat, ceea ce iscă tot felul de semne de întrebare în mintea Clarei.

Iar ea nu avea dreptul să ceară acele răspunsuri. „Dar vreau să le primesc”.

Henry fu cel care, în sfârşit, luă o decizie.

— Ne-am înţeles, atunci. Vei avea acces total la casa mea şi la Lila. Nu mă voi mai… amesteca în treburile tale. Iar la final, banii sunt ai tăi.

La puţin timp după aceea, când Henry ceru unui servitor să o ducă la Lila, pentru o clipă, Clara regretă că Henry capitulase atât de uşor în faţa cererilor ei.

Capitolul 19

Henry se mândrea că dusese întotdeauna o viaţă respectabilă şi că o făcuse cu onoare. Însă existaseră şi câţiva paşi greşiţi – eşuase ca frate. Dar niciunul din eşecurile lui nu fusese intenţionat.

Până în acel moment.

La şase zile după ce stabilise cu Clara termenii înţelegerii lor, se simţea cel mai nemernic dintre nemernici.

Nu numai că nu fusese sincer cu ea în privinţa discuţiei pe care o avusese cu Lord Person, ci o minţise în faţă. Se convinsese pe sine însuşi că suma considerabilă pe care i-o oferise şi cu care ea putea să înceapă o nouă afacere într-o zonă bună avea să fie de ajuns. Pentru prima dată în viaţă, îşi dăduse cuvântul pentru a garanta o înţelegere pe care nu avea nici dreptul, nici abilitatea să o facă. Îşi sacrificase onoarea pentru Lila.

Dumnezeule, cât se detesta!

Aşezat la masa pentru mic dejun, Henry aruncă o privire spre fereastră.

Clara avea să sosească în curând. Venea în fiecare zi la aceeaşi oră. Era foarte punctuală. Probabil urma să poarte pelerina ei aurie, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Şi să fie strălucitoare, precum zeiţa Atena. Pe când el rămânea un simplu muritor, consumat de dorinţa din ce în ce mai puternică pentru ea.

— Oh…

Exclamaţia îl făcu pe Henry să-şi îndrepte privirea spre uşă. Înţepeni. Toate gândurile la Clara dispărură. Încercă să vorbească, dar nu reuşi.

— Lila, spuse el pierdut.

Apoi, după o clipă de ezitare, se ridică brusc de pe scaun.

Sora mai mică stătea în uşă şi, pentru o clipă, Henry avu senzaţia că ea avea să plece. În schimb, Lila făcu un

pas ezitant înainte, apoi se aşeză, la două scaune de el, în partea opusă a mesei. Dar nici nu mai conta, pentru că Lila i se alăturase. Inima lui Henry se strânse ca într-o menghină. De şapte ani aştepta un semn de la sora lui. Putea să fie mânie, dezgust, ură pentru faptul că el nu reuşise să o cheme mai devreme de la Manchester, că nu mersese să o salveze. Tânjise după un răspuns, oricare ar fi fost el.

Un servitor se grăbi cu o farfurie. Aşeză vasul de porţelan în faţa Lilei, apoi îşi reluă locul de lângă perete.

Henry îşi aminti brusc că încă era în picioare. Se grăbi să se aşeze pe scaun. Degetele îi tremurau uşor, aşa că apucă strâns ceaşca de cafea. O ridică spre buze şi luă o gură din lichidul deja rece.

În acest timp, sora lui alese acelaşi mic dejun pe care îl consuma de când era o copilă: două felii de pâine prăjită, o roşie coaptă pe grătar şi un ou fiert. Ca pe vremea când era copil, îşi tăie felia de pâine în patru bucăţi egale şi le aşeză într-un colţ al farfuriei.

Gâtul lui Henry se strânse de emoţie. Ce ciudat că un lucru atât banal precum mâncarea de la micul dejun rămăsese neschimbat în viaţa Lilei, dar lucrurile importante se schimbaseră într-un mod atât de drastic!

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, spuse Lila. Vocea ei era atât de slabă, încât Henry se chinuia să o înţeleagă.

Rezistă impulsului de a-şi trage scaunul mai aproape de ea. Dacă o făcea, Lila probabil ar fi plecat. Şi cea mai mică greşeală din partea lui ar fi aruncat-o din nou în tăcere.

— Eu…

— Eşti mereu la parlament, completă Lila pe acelaşi ton firav. La ora asta nu eşti de obicei acasă, ci la parlament, organizând întâlniri şi elaborând legi.

— Nu am crezut că erai atentă la aceste lucruri, spuse el ezitant.

Ce încerca Lila să spună? Căută o urmă de resentiment, dar faţa ei era ca un zid impenetrabil. Nicio

urmă de emoţie. Era ceva atât de agonizant în lipsa ei de reacţie!

— Bineînţeles că eram atentă, spuse Lila, înmuind o bucată de pâine prăjită în roşie.

Apoi se lăsă din nou liniştea.

— Presupun că te pregăteşti să pleci.

Într-adevăr, el ar fi trebuit să plece. Poate de aceea venise Lila la micul dejun.

Subliniase faptul că el avea obligaţii care îl aşteptau. Munca lui, legată de voturile şi susţinerea de care avea nevoie din partea colegilor din parlament.

Dar poate că el, lordul văzut de toţi, inclusiv de propria familie, drept o persoană rece, preocupată doar de proiectele legate de parlament, se schimbase. Henry dădu la o parte mapa din piele pe care o ţinuse până atunci lângă farfurie.

Lila îi urmări mişcarea deliberată. Iar privirile li se întâlniră.

I se părea sau sora lui chiar avea un zâmbet pe buze?

— Cum sunt lecţiile cu Clara… domnişoara Winters? întrebă Henry.

Faţa femeii se lumină.

— Clara e minunată!

— Aşa este, răspunse Henry calm. „Iar eu sunt un nenorocit care a trădat-o”.

Lila îl privi extrem de mirată.

Henry tuşi.

— Am vrut să spun că… „Este neînfricată, curajoasă şi sinceră”. Domnişoara Winters este o profesoară minunată, găsi el un răspuns care suna cam penibil.

Lila îşi înmuie altă bucată de pâine în roşia coaptă.

— E ciudat că ştii atât de multe având în vedere că nu ai asistat nici măcar la o lecţie.

Henry avea nevoie de cafea. Mai neagră. Mai tare. Mai fierbinte. Cafea. Luă ceaşca şi îi făcu semn unui servitor.

— Domnişoara Winters a cerut ca lecţiile voastre să fie private.

Iar el fusese prea laş ca să o înfrunte, ştiind că mai

erau doar două săptămâni până când ea avea să-şi dea seama că el era un făţarnic care o trădase.

„Spune-i! Clara merită să ştie adevărul. Poate că te va ierta”.

Dar de ce ar fi făcut-o? Răspunsul era simplu. Nu l-ar fi iertat. Şi atunci ce s-ar fi întâmplat cu Lila? În ultimele zile, se transformase dintr-o umbră care bântuia prin casă în sora cu care lua din nou micul dejun. Tot progresul făcut s-ar fi pierdut.

— Şi tu ai fost de acord cu termenii impuşi de domnişoara Winters? întrebă Lila cu un uşor amuzament în glas. Se opri din înmuiat pâinea în roşie. Tu, deşi niciodată nu ai cedat vreodată controlul asupra unei decizii şi cu siguranţă nu în favoarea unei femei, ai fost de acord cu domnişoara Winters?

Ce părere proastă avea despre el sora lui mai mică! Şi mai neplăcut era că îi spusese acele lucruri sub forma unei observaţii banale, fără vreo urmă de resentiment.

Un servitor veni să-i umple ceaşca de cafea, şi Henry îi mulţumi, recunoscător pentru pauza oferită.

— Şi le mulţumeşti servitorilor, murmură Lila melancolic. Te-ai… schimbat.

Da, Henry se schimbase.

El, care nu schimba nici felul în care îşi bea cafeaua. Amândoi se schimbaseră.

Ochii Lilei se umplură de tristeţe.

— Tu te-ai schimbat în bine, adăugă ea.

„Să minţi o femeie pentru ca ea să-ţi ajute sora chiar e un lucru bun?”

— Spre deosebire de mine, adăugă Lila încet.

— Te înşeli, Lila, spuse el morocănos.

Ea fusese întotdeauna bună. Ea şi Sylvia.

— Am fost mereu un nenorocit pompos, preocupat doar de propriile interese. „Şi încă sunt”. Dar tu, în ciuda a tot ce ţi s-a întâmplat, ai rămas pură şi bună la suflet.

Lila clătină din cap.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre ce crezi tu că am devenit, Henry! Nu mai e nimic de spus. Ea încă

nu voia să vorbească despre acea zi de la Peterloo. Lila ciuguli din pâinea prăjită. Oricum, prefer această nouă versiune a ta. Eşti… interesant.

Cu toată presiunea pe care o simţea în piept, Henry reuşi să zâmbească.

— Îţi mulţumesc.

— Până şi nasul tău e mai interesant acum.

Din reflex, degetele lui Henry se ridicară şi atinseră uşoara curbă a cartilajului cândva perfect.

— Cred că mama nu ar fi de acord cu tine în această privinţă, comentă Henry.

— Cel puţin a încetat să se lamenteze în legătură cu nasul tău.

— Oh, sunt sigur că, imediat după ce naşte Sylvia, mama va fi fericită să înceapă să se plângă din nou de nasul meu.

Zâmbiră amândoi, deşi Henry se simţea sufocat de un adevărat val de emoţii.

Spera ca Sylvia să nască fără probleme. Mereu îi fusese teamă că li se putea întâmpla ceva celor dragi. Lila aproape că fusese ucisă. Iar el învăţase cât de fragilă era viaţă şi cât de uşor putea fi pierdută. Din acel moment, se hotărâse să-i pună pe primul plan pe cei pe care îi iubea.

Zâmbetul Lilei îngheţă dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Noi… zâmbim, şopti ea.

Henry zâmbi din nou.

— Aşa este.

Zâmbeau pentru prima dată după mult timp.

Dar avea să mai zâmbească vreunul din ei când Clara avea să afle adevărul şi să-i părăsească familia şi casa? Henry luă ceaşca şi se uită cu o tristeţe disperată la restul de cafea.

Tăcerea se lăsă din nou între el şi Lila, dar pe Henry nu îl mai deranja. Era o tăcere adusă de influenţa Clarei, de care el nu se simţea demn.

Faptul că ea intrase ca o furtună în casa lui şi o inspirase pe Lila îi readusese sora la viaţă.

Nu ştia cum s-ar fi putut revanşa vreodată pentru acest lucru.

Iar el alesese să o trădeze.

„E cu adevărat o trădare, având în vedere că va avea fonduri pentru a-şi putea deschide afacerea în altă parte a Londrei?” Când avea să se vadă într-un loc sigur, unde nici cel mai afurisit Person din lume nu putea să-i distrugă visurile?

Asigurările acelea pe care şi le tot repetase în ultimele zile îi umplură din nou mintea.

În hol se auziră paşi. Şi el, şi Lila ridicară privirea.

Wright îşi făcu apariţia.

— A sosit domnişoara Winters.

Inima i-o luă razna numai la auzul numelui ei. Era un sentiment exagerat de familiar. I se întâmpla ori de câte ori o vedea pe Clara. Sau îi auzea vocea. Sau se gândea la ea.

Şi nu conta dacă era zi sau noapte. Emoţia era aceeaşi şi îl învăluia foarte des. Ceea ce era cumva penibil având în vedere că ea nu era deloc interesată de el.

— A venit mai devreme! exclamă Lila, luminându-se toată, ceea ce îl făcu pe Henry să simtă un nod în stomac.

Acela era motivul trădării lui. Îşi vânduse sufletul ca să o vadă din nou pe sora lui zâmbind. Şi totuşi, vederea rezultatului sacrificiului pe care îl făcuse nu îi uşura povara pe care o purta în suflet pentru că o trădase pe Clara.

— Hai, condu-mă la lecţii!

Îi luă un moment să priceapă ce îl ruga Lila. Îl năpădi un nou val de emoţii. În ultimii ani, Lila nu-i aruncase nici măcar o privire. Darămite să-l roage să o însoţească undeva. Dar în acel moment îl ruga. Datorită Clarei. Totul se întâmpla datorită Clarei. Îl cuprinse o dorinţă nebună să o vadă.

— N-ar trebui. Eu trebuie să… „Trebuie să fug. Să continui să o evit pe Clara, pentru că sunt un laş”.

Lila privi în jos spre felia de pâine neterminată.

— Înţeleg, spuse ea cu blândeţe. Ai afaceri importante de rezolvat.

Da, avea. Mereu avea. Lila îi oferise o scuză care era

adevărată şi de care el avea nevoie.

„Oh, la naiba cu tot!”

Henry se ridică în picioare. Îşi adună dosarele şi se îndreptă spre Lila, cu sufletul împovărat de vinovăţie.

În timp ce mergeau pe coridoare, ochii Lilei se opriră asupra lui. Henry se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că sunt… surprinsă.

Însă nimic din tonul sau expresia ei nu lăsa să se vadă surprinderea despre care vorbise. Era doar acel gol emoţional cu care se obişnuise când venea vorba de ea.

— Nu mă aşteptam ca tu chiar să mă însoţeşti. Nu când parlamentul te aşteaptă, Henry.

— Ah, deci a fost o invitaţie de formă, spuse el sec.

— Le mulţumeşti servitorilor. Te preocupă ora la care soseşte domnişoara Winters. Nu te mai recunosc, Henry! se miră Lila.

Nici el nu se mai recunoştea. Înghiţind emoţiile care îl gâtuiau, se forţă să zâmbească.

— E fără îndoială din cauza nasului.

Ochii Lilei se măriră.

— Şi faci şi glume.

Dintre toate schimbările pe care le observase la el, cu o mirare care o făcuse să renunţe la vocea ei şoptită, sora lui considera că glumitul era cel mai şocant dintre ele.

Şi acesta era tot un rezultat al efectului pe care Clara îl avea asupra lui.

„Cred că nu ştii foarte bine ce înseamnă să fii tachinat”.

Chiar crezuse că nu era loc de glume în lumea lui? Clara şi surorile lui aveau dreptate: fusese un scorţos şi un plicticos.

Ajunseră la salonul de muzică. Henry îi făcu loc surorii lui să intre prima, apoi o urmă.

Aşezată la pian, cu faţa spre el, era Clara.

Privirile li se întâlniră. Distanţa fizică dintre ei deveni inconsistentă precum aerul, înghiţită de energia pe care o simţea când era în preajma ei.

Pulsul i-o luă razna, ca de obicei. De când o minţise, în acea zi, se ţinuse departe de ea. Fusese mai înţelept. Nu, decizia de a o minţi fusese luată din laşitate. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea şi cum avea să-i lipsească atunci când ea avea să dispară din viaţa lui!

— Cla… Se opri brusc, ca un scrâşnet al roţilor de trăsură pe piatră. Domnişoara Winters, se corectă el, încercând să pară mai puţin penibil decât se simţea.

Cu un aplomb de regină, Clara se ridică graţios şi se îndreptă spre el. Se lăsă prins în vâltoarea emoţiilor. O săptămână. Nu o mai văzuse de aproape o săptămână.

Rochia ei neagră, cu flori roşii, îi punea în evidenţă toate rotunjimile şi îl văduvea de orice încercare de a fi raţional.

Se opri la câţiva paşi de el şi făcu o reverenţă adâncă.

— Milord, murmură ea, înclinându-şi uşor capul.

Făcea reverenţe. Îşi înclina capul. I se adresa cu milord.

Henry îşi dădu seama. Toate erau o aluzie la prăpastia care se întindea între ei din punct de vedere social. O curtoazie ca la carte, transmisă în prezenţa surorii lui. „Vreau să-mi aud numele de pe buzele ei… mereu”. Nu voia iluzia formalităţii atunci când împărtăşeau… ce-o fi fost acea conexiune care îi lega.

O legătură în care el strecurase o minciună legată de viitorul ei. Iar el crezuse că era imposibil să se dispreţuiască mai mult decât o făcuse după Masacrul de la Peterloo…

Lila aruncă o privire confuză către el.

— Henry, încercă ea să-i atragă atenţia, întrerupându-l din acele gânduri sâcâitoare.

Vocea ei îi aminti motivul pentru care ajunsese în acea cameră, unde Clara îi interzisese să intre în timp ce era prezentă acolo.

— Iertaţi-mă. Ar trebui să vă las să începeţi lecţia.

Buzele uşor rujate ale Clarei se bosumflară pentru o clipă. De ce era dezamăgită? Sau era el atât de cuprins de dorinţă încât vedea gesturi care de fapt nu existau?

— Milord, pot să vă reţin un moment?

— Bineînţeles.

— Lila, spuse Clara privind spre sora lui, ţi-am pregătit deja partitura pentru azi. Poţi să începi.

Nici nu apucase să termine de vorbit, că Lila se şi repezise spre pianul Broadwood. După o clipă, acordurile obsedante ale unei melodii cu care nu era familiar umplură camera, ridicându-se până la tavan.

Clara se îndrepta deja spre uşă, dar Henry rămase pe loc, ca şi cum prinsese rădăcini, fermecat de acordurile vesele care creşteau în intensitate. O melodie atât de contradictorie cu întunericul în care trăise în acea casă, în acea familie, interpretată perfect de sora lui pe care viaţa o zdrobise.

Simţi ca prin vis fluturarea fustelor ei. Clara se întorsese şi stătea lângă umărul lui. Mai scundă decât el cu doar câţiva centimetri, îşi apropie buzele de urechea lui şi îi şopti:

— Magnific, nu-i aşa?

Da, era magnifică. Adusese în viaţa lui toate acele schimbări de care nu se crezuse capabil.

Încuviinţă din cap. Să vorbească despre muzică era mai prudent şi mai uşor decât minciuna care plana între ei.

— Ce este?

— Sonata în la minor pentru arpeggione şi pian. Franz Schubert, murmură ea, cu buzele care miroseau ameţitor a ciocolată. Ştii de ce îl admir? Pe Schubert, clarifică ea.

— De ce îl admiri, Clara? întrebă Henry, încrucişându-şi braţele la piept şi continuând să urmărească interpretarea Lilei.

— Pentru că nu avea orgolii. Pentru că nu era plin de el. Mai mult decât atât, a compus melodii şi le-a încuiat într-un sertar. Imită acel gest cu degetele. Se minuna de Beethoven şi, în modestia lui, nu-şi dădea seama că el însuşi era un geniu.

Clara îşi odihni degetele pe mâneca lui, într-o atingere care părea o continuare a gândurilor ei şi care, în mod normal, l-ar fi şocat având în vedere că se aflau în prezenţa surorii lui. Şi totuşi, era ceva inocent în acea atingere. O

naturaleţe care arăta că erau relaxaţi unul în prezenţa celuilalt.

Se uită spre ea şi îi observă privirea concentrată asupra elevei ei care apăsa cu măiestrie clapele pianului.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte.

Era o observaţie din partea lui, nu o întrebare.

— Îi cunosc muzica, îl corectă ea. Mama mea a fost o mare soprană.

Privirea ei se pierdu, iar un mic zâmbet trist îi înflori pe buze.

Cuvintele ei îi amintiră cât de puţin o cunoştea. Pentru că ea preferase să ţină totul secret. Se învăluise în mistere şi îi interzisese accesul la ele încă de când îl salvase în St. Giles. Aşteptând acolo, în linişte, pe Henry îl cuprinse din nou teama că ea avea să-i ascundă din nou părţi din trecutul ei. Iar când el avea să îi spună adevărul, ea urma să plece, nemaiavând nevoie de el şi lăsându-l fără şansa de a descoperi acele secrete.

Henry tânjea să ştie tot ce era de ştiut despre ea. Fiecare părticică: trecutul, dar şi ce o făcea fericită. Ce speranţe abandonase, dar şi care erau visurile cărora voia să le dea viaţă.

Îl cuprinse panica.

Gândea ca un om care nu mai era în toate minţile. Proveneau din lumi total diferite şi, chiar dacă nu ar fost aşa, nu spusese ea clar că nu voia niciun fel de relaţie – respectabilă sau formală – cu niciun bărbat? Iar el nu i-ar fi făcut niciodată o propunere indecentă, pentru că îşi dorea de la ea mai mult decât atât.

— Muzicieni celebri au compus melodii în onoarea ei, continuă Clara, peste tumultul de gânduri care înceţoşa mintea lui Henry. Clara râse uşor. Bineînţeles, fiecare bărbat pe care îl cunoştea mama era deja cel puţin pe jumătate îndrăgostit de ea datorită talentului ei. Chipul ei se întristă. Era atât de talentată, încât n-a fost nevoită vreodată să se vândă unui bărbat pentru a compensa salariul de mizerie.

— Aşa cum erai tu, murmură Henry, pe jumătate

speriat că simpla pronunţare a unor cuvinte putea întrerupe momentul de deschidere pe care îl avea Clara faţă de el.

Colţurile buzelor Clarei căzură uşor într-o expresie de mâhnire care îl săgetă pe Henry drept în inimă.

— Aşa cum am fost eu, confirmă ea. Persoanele cu adevărat talentate, precum mama mea, au parte de faimă, de premii şi de o viaţă uşoară. Îşi ridică bărbia, cerându-i să o urmeze în timp ce ieşea din cameră. Dar oamenii de rând nu au parte de experienţe precum cea a mamei mele. Nu avem nici luxul de a beneficia de proprietăţi şi moşteniri. Sau de bijuterii de familie. Sau de un pian de o calitate care l-ar fi făcut invidios şi pe Beethoven.

Obrajii lui Henry se aprinseră.

— A fost…

O stare de greaţă îl forţă pe Henry să pronunţe şoptit restul propoziţiei.

— Poftim? spuse Clara, făcând mâna pâlnie în jurul urechii. Ce ai spus? A sunat ca şi cum…

— …al lui Beethoven. Adevărul explodă din el. Îşi trecu palmele peste faţă. Pianul i-a aparţinut lui Beethoven.

Clara se aplecă, iar corpul ei se arcui spre al lui.

— Ce ai crezut? Că te voi dispreţui pentru lucrurile de preţ pe care le deţii? întrebă ea pe un ton care trăda dezamăgirea.

Simţea că o dezamăgise. Că picase un fel de test pe care nu-l înţelegea.

— Eu nu… îşi ridică palmele. Şi totuşi, de ce nu m-ai dispreţui?

În timp ce el şi familia lui se bucuraseră de o viaţă uşoară, ea fusese nevoită să aleagă alte căi.

— De ce spui asta? murmură ea, cu un zâmbet uşor pe buze. Pentru că am devenit curtezană?

Henry tresări.

— Pentru că am încercat să-mi asigur viitorul jucând rolul de amantă pentru diverşi bărbaţi?

Alţi bărbaţi… nu el. Henry îşi încleştă pumnii. Nu voia să se gândească la trecutul ei pentru că îl ura pe fiecare bărbat necunoscut care o avusese pe Clara în braţe la un

moment dat. Dar şi pe acel necunoscut care într-o bună zi avea să-i câştige inima. Cel puţin, spera să fie un bărbat vrednic de ea… Dar Henry tot l-ar fi urât.

Clara îşi trecu unghia pictată de-a lungul nasului strâmb al lui Henry.

— Nu te dispreţuiesc pentru că deţii lucruri frumoase, Henry, repetă ea. Vă dispreţuiesc pe tine şi pe cei din clasa ta care aveţi aceste lucruri, dar nu vreţi să le daţi şi altora oportunitatea de a avea aceleaşi privilegii. Salarii care ne-ar permite să trăim altfel decât de pe o zi pe alta. Îşi mută degetul, iar vârful lui aluneca acum în jos, pe lavaliera de mătase şi pe acul de aur cu care era prinsă. Condiţii mai sigure şi legi care să le interzică patronilor să-şi abuzeze angajaţii. Clara făcu cercuri cu vârful degetului în jurul unuia dintre nasturii lui de aur. Acesta este motivul pentru care dispreţuiesc oamenii din clasa ta, Henry.

Aruncă o privire spre salonul de muzică. Când se uită din nou la el, privirea ei arăta că sesiunea de confesiuni luase sfârşit.

— Dacă sora ta vrea să rămâi, ţi-ar plăcea să stai şi să o asculţi?

Henry simţi cum inima i se ridică până în gât. Ea îl voia acolo.

„Vreau să fiu acolo. Vreau să fiu acolo cu ea, privind magia pe care a reuşit să o aducă în camera aceea”. Voia să asculte. Să stea acolo şi să asculte o melodie de pe buzele ei, să-i audă vocea aceea gravă de contralto.

Şi totuşi…

Realitatea nu îl lăsă.

— Nu pot.

Chipul ei se întristă.

— Oh, bineînţeles, spuse ea repede.

Henry o prinse uşor de încheietura mâinii şi o trase mai aproape.

— Nu pentru că nu aş vrea să fiu aici. Cu tine.

Vorbiră în acelaşi timp.

— Voiai…

— Henry…

El îi ceru să continue.

— Te rog, spune tu prima.

— Aş dori să vii să mă vezi în seara asta la sala de spectacole. La ora 8.

Sala ei de spectacole. Acea afacere la care ea ţinea atât de mult, iar el îşi pierduse speranţele că o putea salva pentru ea.

— Atunci ne vedem la 8, confirmă el.

Clara îi zâmbi – un zâmbet pe care nu-l merita, dar de care se bucură.

— Trebuie să mă întorc la lecţii, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Şi intră în salonul de muzică.

Henry părăsi locuinţa măcinat de gânduri. Şi nu erau gânduri despre agenda lui legislativă ori despre aspiraţiile politice, ci despre ea.

*

Henry March, contele de Waterson, se dovedise a fi periculos pentru Clara, la urma urmei.

Dar nu în felul în care ea crezuse şi se temuse iniţial.

De unde stătea, din faţa pianului lui Beethoven, Clara aruncă din nou o privire spre uşă. Voia să-l revadă. Spera că el se răzgândise şi, până la urmă, venea să asiste la lecţiile de muzică ale surorii lui.

Ceea ce era absurd. Henry era în totalitate concentrat asupra afacerilor lui. Fusese clar încă de prima dată când se întâlniseră că el îşi punea responsabilităţile pe primul loc.

Oftă. Era blestemată să iubească pe cineva când chiar nu era cazul.

— Te place, spuse Lila peste melodia pe care o interpreta la pian.

Surprinsă, Clara se uită spre eleva ei.

— Poftim? bolborosi ea.

— Fratele meu, clarifică tânăra femeie de la pian.

Lila nu sărise nicio notă. Fiecare clapă era atinsă la momentul perfect.

— Henry nu place pe nimeni. Ba pentru că sunt prea frivole. Ba pentru că sunt prostuţe. Ba pentru că sunt viclene. Dar pe tine, spuse Lila, cu degetele nemişcate pe clapele pianului şi corzile reverberând în jurul lor, te place.

Reîncepu să cânte.

Undeva între prima şi a treia ei aventură amoroasă, Clara devenise o maestră în ale prefăcătoriei. Dar talentul ei părea să o fi părăsit în acele momente.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Lila se uită la ea peste pianul de mahon.

— Minciuna corectă ar fi că nu ştii despre cine vorbesc. Dar ştii, pentru că există doar o singură persoană pe care o vedem împreună.

Şi, miracolul miracolelor, Clara simţi cum se înroşeşte. „Nu-ţi trăda emoţiile!” Era chestionată de o femeie tânără şi inocentă. Avusese de-a face cu interogări mult mai serioase în cei 33 de ani de viaţă.

— Şi mie îmi place de fratele tău, spuse ea calm, îndreptând foile partiturii muzicale în formă de liră.

— Asta e alt aspect, continuă Lila. Nimeni altcineva nu-l place pe fratele meu.

Clara se încruntă.

— Şi de ce nu l-ar plăcea? E un om devotat familiei. Este onest şi…

Se opri brusc. Aproape că picase în capcană. Încălcase una dintre regulile de bază din St. Giles – să nu-ţi subestimezi niciodată adversarul.

Ochii Lilei sclipeau.

— După cum îţi spuneam, fratele meu te place foarte mult.

Inima Clarei o luă la goană, apoi reveni la ritmul ei obişnuit. O plăcuseră mulţi bărbaţi. Dar niciunul nu o iubise sau nu simţise ceva mai profund pentru ea.

— Fratele tău se simte îndatorat faţă de mine, spuse Clara cu blândeţe.

— Pentru că l-ai salvat.

Nu era o întrebare, dar Clara totuşi răspunse:

— Pentru că l-am salvat.

Lila încetă să cânte, semn că nu avea nicio intenţie să renunţe la discuţia absolut necuviincioasă despre sentimentele fratelui ei – sau despre lipsa lor – pentru Clara.

— Fără îndoială, Henry te admiră pentru că l-ai salvat, bineînţeles, se simte şi îndatorat. Tânăra femeie îşi legăna picioarele pe marginea scaunului. Dar asta nu explică felul în care s-a schimbat.

— Cum s-a schimbat? întrebă Clara ezitant, dorind să afle mai multe despre bărbatul care îi furase inima.

— Mulţi au spus că este îngâmfat.

Clara se încruntă.

— Bărbaţii îngâmfaţi nu stau în compania…

Se încurcă.

Lila se uită la ea, aşteptând.

— Unor foste curtezane, continuă Clara, dar nu obţinu vreo reacţie din partea celeilalte femei, care nici măcar nu se înroşise. Şi cu siguranţă nu le permit surorilor să se afle în compania fostelor curtezane.

Şi totuşi, exact asta făcuse Henry.

— Mai mult decât atât…

Lila se uita fix la ea, şi Clara se forţă să nu-l mai apere pe Henry cu un asemenea entuziasm.

— Spuneai că… o încurajă pe Lila.

— Lumea poate că îl vede pe Henry drept un îngâmfat, dar el chiar nu e. Mai degrabă a fost mereu…

Clara aşteptă, în timp ce tânăra încerca să găsească cuvântul potrivit.

— Sobru, decise ea. Concentrat asupra unui scop precis în viaţă şi hotărât să-l atingă. Dar s-a schimbat…

Lila se ridică, iar Clara se luptă cu dorinţa de a nu o lua la fugă.

— Henry a pus pe primul loc interesele lui din parlament. Şi acele interese au apărut după… Faţa tinerei femei se umbri. Îşi strânse pumnii şi se uită la ei fix clipe îndelungate, înainte să privească din nou spre Clara. Peterloo.

— Forţa de poliţie…

— Exact, confirmă Lila. A fost singurul lucru care l-a preocupat pe Henry… până acum. Acum preocuparea lui a devenit salvarea teatrului tău.

„Pentru că e disperat, pentru că până şi el a recunoscut că şi-ar vinde sufletul pentru ca sora lui să se însănătoşească”.

Deodată, conştientiză ce spusese cealaltă femeie.

— De unde ştii?

— S-ar putea să fi auzit… o parte din termenii înţelegerii voastre.

O altă femeie, una virtuoasă, ar fi fost îngrozită de ceea ce ar mai fi putut auzi Lila.

— Atunci ar trebui să precizez că dai mai multă însemnătate acelei înţelegeri decât e cazul.

Lui Henry nu-i păsa de ea. „Dar aş vrea să-i pese”. Oare cum e să fii iubită de un bărbat bun şi respectabil precum Henry March?

Înlemni, îngrozită. Pentru că visul acela care tocmai îi trecuse prin cap se potrivea mai degrabă unei fete inocente, care nu fusese speriată de viaţă. O fată care avea dreptul să viseze, nu cineva precum Clara.

— Ştii ceva, Clara? Tu poţi crede că dau mai multă însemnătate decât e cazul înţelegerii voastre, spuse cealaltă femeie în timp ce se aşeza la pian. Dar eu cred că nu e deloc aşa.

Şi cu asta Lila începu din nou să cânte.

Iar Clara fu recunoscătoare că tânăra renunţase la subiect şi revenise la mult mai puţin provocatoarele lecţii de pian.

Chiar şi aşa, o oră mai târziu, când lecţia se încheiase, Clara ieşi pe uşa casei lui Henry cu ideile Lilei învârtindu-i-se în cap. „Fratele meu te place…” Clara nu-şi permisese să întreţină speculaţiile celeilalte femei. Dar dacă sora lui Henry avea dreptate şi dacă el chiar simţea ceva pentru ea? Dacă emoţiile care înfloriseră între ei erau mai mult decât pură dorinţă fizică?

Şi poate că era loc de mai mult.

Neatentă, Clara rată ultima treaptă a scărilor din faţa

locuinţei lui Henry. Cu un icnet, se prinse de bara din fier forjat ca să se poată ţină pe picioare.

Bineînţeles că nu era loc de mai mult între ei. Gentlemeni precum Henry se căsătoreau cu doamne din lumea bună. Nu aveau niciun fel de relaţii respectabile cu foste curtezane.

„Unii au avut…”

Contesa de Jersey, născută Frances Villiers, fusese una dintre numeroasele amante ale regelui. Da, Frances fusese amanta regelui, ceea ce o punea într-o clasă total diferită de a Clarei, dar la urma urmei tot curtezană era.

O serie de exclamaţii întrerupseră gândurile nepotrivite ale Clarei. Când ridică ochii, văzu două doamne care se uitau la ea îngrozite.

Fiecare ţinea cu degetele înmănuşate două lese, iar patru căţei scheunau între ele. Cu ochi rotunzi şi cu bucle negre, cele două femei planturoase, pe care le deosebea doar vârsta, nu puteau fi decât mamă şi fiică.

Cea mai în vârstă dintre femei bolborosi ceva, apoi se întoarseră amândouă rapid pe călcâie şi se îndepărtară.

Era o reacţie cu care Clara se obişnuise. Avusese parte de ea de multe ori, mai ales când se ducea la croitoresele de lux de pe North Bond Street. Dar în acel moment nu făcu decât să-i atragă atenţia că era o prostuţă care visa cu ochii deschişi la un viitor cu Henry. Nu avea cum să existe un viitor alături de el.

Se putea mulţumi cu o noapte în braţele lui. Şi avea să fie îndeajuns.

Trebuia să fie îndeajuns.

Capitolul 20

Mai târziu în acea seară, cu conştiinţa răvăşită după o rundă finală eşuată de negocieri cu Lord Person şi alţi membri ai parlamentului, Henry merse să caute ajutor la singura persoană în care avea încredere.

— Am nevoie de ajutor, spuse Henry imediat ce majordomul lui Waverly, Chafter, deschise uşa de la biroul marchizului.

Anunţul frenetic al lui Henry fu întâmpinat cu o tăcere stânjenitoare, care se întindea din birou până în hol.

„Oh, la naiba!”

Cu un icnet de surprindere, soţia lui Waverly se ridică din poala marchizului. Sau mai bine spus încercă. Burta ei vizibilă făcea ca misiunea să fie foarte dificilă.

Waverly îşi prinse soţia, care era cât pe ce să cadă.

Henry îşi îndreptă privirea şocată spre tavan. Venise neanunţat şi aproape că o făcuse pe marchiza însărcinată să cadă. Însărcinată din nou. Waverly şi soţia lui aşteptau al şaselea copil.

— Scuzele mele, murmură Henry.

— Contele de Waterson, îl introduse Chafter.

Cu coada ochiului, Henry îl surprinse pe servitor zâmbind.

Măcar era cineva care găsea acel moment amuzant.

— Mă pot întoarce mâine.

După ce avea să-l anunţe pe prietenul său despre vizită. Aşa se cuvenea, iar el era un bărbat cuviincios. Sau fusese. Înainte ca acea femeie cochetă cu ochi sclipitori şi cu delicioase buze de sirenă să intre în viaţa lui.

— Nu fi caraghios, îl mustră Lady Jane, în timp ce păşea spre el. E mereu o plăcere să te vedem.

Având în vedere felul în care îi surprinsese, Henry chiar se îndoia. Dar era recunoscător pentru răspunsul ei plin de generozitate.

— Chafter, pregăteşte ceva de băut!

Henry intră în cameră şi făcu semn cu mâna.

— Nu e nevoie, spuse el spre majordomul care se pregătea să plece.

Servitorul rămase pe loc, uitându-se întrebător când la marchiză, când la marchiz.

— Vă asigur că nu am nevoie de nimic de băut, insistă el. Am venit în legătură cu o afacere.

Până şi Henry simţea minciuna din propria declaraţie.

Soţul şi soţia schimbară o privire, apoi Waverly se apropie de marchiză. Îi apucă mâinile şi lipi un sărut pe fiecare din ele.

Era un gest şocant de intim.

Părinţii lui Henry abia dacă păşeau împreună în aceeaşi cameră. Când încă trăia tatăl lui, fostul conte şi soţia lui duseseră existenţe total separate. Ea primea oaspeţi şi participa la întâlnirile din înalta societate, el îşi petrecea timpul la parlament şi conducându-şi afacerile. Aşa că apropierea dintre Waverly şi soţia lui era total diferită de ceea ce Henry aştepta sau voia să se întâmple în propria căsnicie.

Sau aşa fusese până în acel moment.

Acum se holba ca un intrus, ştiind că nu avea niciun drept să-i analizeze pe cei doi soţi. Şi totuşi, nu-şi putea lua privirea de la ei.

Cei doi vorbeau şoptit, corpurile lor erau înclinate unul către celălalt şi îşi sorbeau unul altuia cuvintele de parcă erau cadouri de preţ.

Era o apropiere pe care Henry nu o trăise niciodată în viaţă.

Şi, pentru un moment ameţitor, când timpul se opri în loc, perechea din faţa lui se metamorfoză. Iar Henry văzu o altă femeie acolo – mai înaltă, cu păr de un blond mai deschis. Clara – şi-o imagina pe Clara purtând un copil în pântec. Iar în imaginaţia lui, era copilul lor.

O urmă de transpiraţie îi cuprinse fruntea.

— Oh, da, nu îmi va mult timp, spuse Henry încurcat, dorindu-şi cu disperare ca soţia lui Waverly să plece, iar marchizul să-l ajute să înţeleagă mai bine ce i se întâmpla.

Lady Jane îi zâmbi din nou şi apoi, mângâindu-şi burta, părăsi biroul.

Nici nu închise bine uşa, că Henry izbucni:

— Am nevoie de ajutor!

— Mi-am imaginat că e vreo problemă legislativă care cere să mă consulţi de urgenţă, zise prietenul său, pentru că toate celelalte vizite neanunţate ale lui Henry fuseseră, bineînţeles, legate de urgenţe ale parlamentului. Care e

moţiunea? întrebă Waverly.

— Nu e o moţiune.

— Atunci actul, se corectă prietenul său, îndreptându-se spre birou.

— Am nevoie de ajutor cu o femeie. Adică e vorba de o femeie. Vreau să spun că motivul acestei vizite e o femeie, se repezi Henry.

„Dumnezeule, turui mai ceva ca o bârfitoare!”

Fără să-i scape un cuvânt, marchizul se îndreptă spre bufetul cu băuturi. Nu-l văzuse niciodată pe Waverly să pună gura pe alcool, dar avea mereu în casă, pentru oaspeţi. Turnă coniac într-un pahar şi i-l duse lui Henry.

— Bea!

— Nu am nevoie de alcool.

— Bea! rosti Waverly pe un ton care nu admitea un refuz.

La urma urmei, chiar avea nevoie de ceva tare. Luă paharul şi bău o gură sănătoasă. Lichidul îl arse pe gât. Se strâmbă.

— N-a ajutat, murmură Henry şi mai luă o înghiţitură.

— Simt că e vorba despre salvatoarea ta.

— Exact despre ea. Trecându-şi mâna liberă peste faţă, Henry merse spre şemineu şi lăsă paharul acolo. Am minţit-o.

— Da, mi-ai spus deja. De dragul forţei tale de poliţie.

— Nu e forţa mea de poliţie. E pentru întreaga Anglie şi…

Propria explicaţie era plină de vinovăţie.

— Şi ţi-ai dat seama prea târziu că îţi pasă de acea doamnă?

Mintea lui Henry se blocă. Să-i pese de ea? Henry îşi dădu seama că se minţise până atunci. Clara îl salvase, dar sentimentele pe care le avea faţă de ea erau mai presus de datoria pentru nopţile petrecute în apartamentul ei.

— Ce-ai făcut? întrebă Waverly calm.

— S-ar… putea să-i fi promis că îi salvez teatrul în schimbul lecţiilor de muzică pentru Lila.

— Oh, Dumnezeule! mormăi Waverly, lăsându-se să

cadă pe canapeaua de piele.

Henry tresări. Nu era nimic liniştitor în exclamaţia marchizului. Şi de ce ar fi fost? Făcuse o greşeală pe care nu avea nicio şansă să o îndrepte. Oftând, Henry începu să-i povestească despre înţelegerea făcută cu Clara, una bazată pe o minciună, cu ceva ajutor din partea lui Lord Person. Când termină, Waverly rămase nemişcat. Şi tăcut.

Liniştea aceea era mai copleşitoare decât orice acuzaţie pronunţată de prietenul său.

— Asta… nu e bine, murmură într-un final marchizul.

— Ştiu, explodă Henry. Bineînţeles că ştiu. Dar ce altă opţiune aveam? Să abandonez tot ce am construit cu scopul de a face Anglia mai sigură, şi totul pentru…

Ea.

Nu reuşise să pronunţe cuvântul acela. Pentru că ar fi însemnat să reducă importanţa Clarei şi ceea ce însemna ea pentru el. Incapabil să înfrunte privirea dezamăgită a marchizului, merse spre şemineu şi se sprijini de poliţă.

— După asta, vei avea voturile de care ai nevoie şi vei înfiinţa acea forţă de poliţie. După cum singur ai admis, nu mai e nimic de adăugat sau de discutat.

Waverly avea dreptate. Chiar avea?

Podelele scârţâiră, semn că marchizul se mişcase.

— Şi totuşi, dacă e adevărat şi dacă eşti mulţumit de deciziile pe care le-ai luat pentru a-ţi asigura voturile, de ce ai intrat ca o furtună în casa mea la ora asta implorând ajutor?

Implorând.

Exact asta făcuse.

Însă nimeni nu-l putea absolvi de vină… sau de ruşine. Umerii îi căzură.

— Nu ştiu ce să fac, şopti Henry spre flăcările portocalii şi roşii care dansau în şemineu.

— Spune-i! Spune-i tot, Henry!

Henry se întoarse, abandonând poliţa şemineului.

— Şi apoi ce fac? întrebă el pe un ton implorator.

Prietenul său îi zâmbi trist.

— N-aş putea să-ţi dau un răspuns. Depinde ce îţi

doreşti mai mult: legislaţia sau un viitor alături de acea femeie.

Un viitor cu acea femeie. Nu, un viitor cu *Clara.* Femeia care îl făcea să zâmbească şi să râdă, îl făcuse să vadă lumea cu alţi ochi şi pe care acum o vedea altfel.

Însă ce spunea Waverly era absurd. Era imposibil. Chiar era?

— Ah, spuse celălalt bărbat, înclinându-şi uşor capul.

— Ce e? reacţionă Henry.

— Nu te-ai decis dacă chiar vrei un viitor alături de acea tânără doamnă. Presupun că din cauza trecutului ei?

— Nu, răspunse Henry ascuţit.

Prea ascuţit. Se dispreţui şi mai mult pentru minciuna superficial îngropată în negarea fermă pe care tocmai o exprimase.

Celălalt bărbat îi aruncă o privire lungă. Îl apucă de umăr şi îl strânse uşor.

— Oricum, Henry, să faci ce este corect, să admiţi că ai minţit, să abandonezi planurile din parlament – niciunul din aceste lucruri nu ar trebui să fie condiţionat de viitorul pe care o să-l ai sau nu cu acea tânără. Decizie ta de a proceda corect trebuie să fie legată doar de dorinţa ta de a face ce este bine, de dragul şi în numele binelui.

Henry simţi că îl ardea gâtul.

— De şapte ani, de la Masacrul de la Peterloo, toate proiectele pe care le-am început şi pe care le-am finalizat au avut un singur scop: o forţă universală de poliţie. Cum să abandonez aşa ceva? Cum să renunţ la tot fără să…

Să o dezamăgească pe Lila. Îşi concentrase toate eforturile şi energia pentru a elabora o legislaţie pentru poliţie, deoarece era ceva care îi stătea în putere. Ceva ce putea să facă după ce Lila se întorsese acasă rănită şi speriată.

— Chiar crezi că surorile tale, oricare din ele, ar vrea să-ţi sacrifici onoarea pentru a crea ceva izvorât doar din sentimentul de vinovăţie care te macină?

— Asta crezi tu că am făcut în toţi aceşti ani? Că am acţionat dintr-un sentiment de vinovăţie? izbucni el.

— Da, Henry, asta cred. Waverly răspunsese cu automatism izvorât din onestitatea care putea exista doar între doi prieteni care erau ca doi fraţi. Aşa cum ştiu la fel de bine că, dacă vei continua cu asta şi nu îi mărturiseşti totul domnişoarei Winters, nu vei mai putea trăi cu tine însuţi.

Henry îşi întoarse privirea către şemineu. Adevărul îl lovi brusc.

„Nu pot să fac asta”.

Să creeze o forţă de poliţie cu preţul onoarei, în detrimentul a tot ceea ce trăise alături de Clara era o linie pe care simţea că nu o putea trece. Nici măcar în numele unui scop onorabil.

Trebuia să-i spună Clarei totul.

Atunci. În seara aceea. Se uită la ceasul de deasupra şemineului, în curând.

— Trebuie să plec, spuse el, îndreptându-se de spate. Întinse mâna. Îţi mulţumesc.

Waverly îi strânse mâna cu fermitate.

— Oricând ai nevoie de ajutor, uşa noastră e deschisă. Henry? îl strigă prietenul lui, în timp ce el se îndrepta deja spre uşă.

Henry se întoarse spre el.

— Ceva îmi spune că după întâlnirea cu doamna aceea vei avea din nou nevoie de cineva cu care să vorbeşti.

Stomacul i se strânse.

La naiba dacă prietenul lui nu avea dreptate! Cu un amestec bolnăvicios de frică şi nerăbdare în stomac, porni spre Clara.

*

Aşezată pe ultimul rând de scaune, cel mai apropiat de culoarul principal, Clara ar fi trebuit să se ocupe de artiştii de pe scenă.

Având în vedere că mai era puţin până la deschiderea oficială, ar fi trebuit să se gândească doar la acea seară

importantă.

Şi totuşi…

Mai aruncă o privire spre uşile care dădeau spre foaierul teatrului şi se uită la ceasul fixat pe partea din faţă a rochiei pe care o purta.

El întârzia.

Întârzia, deşi promisese că nu avea să o facă din nou. Iar Henry era un bărbat de cuvânt.

Iar ea nu putea să scape de sentimentul de teamă care i se scurgea pe şira spinării. O senzaţie de pericol iminent.

„Pentru Dumnezeu, Clara, e în mahala! Chiar crezi că poţi conduce un teatru respectabil în blestematul Dials? Străzile acelea sunt periculoase”.

Clara îl judecase aspru pentru acele cuvinte, dar adevărul era că Henry nu era un lord indolent care nu ştia ce vorbea. În urmă cu câteva luni, experimentase pe propria piele cât de periculoase erau acele străzi. Din experienţa aceea, care fusese cât pe ce să-l coste viaţa, se alesese cu un cuţit în coaste şi cu nasul rupt. Dar nici el nu credea că atacul fusese întâmplător. Recunoscuse că avea duşmani. Oameni fără scrupule care îi aruncau cărămizi în fereastră. Nişte necunoscuţi infami care încercau să-i facă rău.

„Nu te gândi la el. Nu te gândi la el în pericol…”

Nu însemna nimic. Sau aşa se străduia să se convingă. Clara încercă să-şi concentreze atenţia asupra acordurilor frenetice ale secţiunii de coarde a orchestrei şi asupra perechii de balerini care se învârteau pe scenă cu mişcări precise, subliniind fiecare notă muzicală. Piruetele lor erau ameţitoare.

Îl simţi înainte să-l vadă sau să-l audă. Clara îşi îndreptă umerii şi se întoarse în scaun.

Se simţi uşurată. Henry era acolo. În siguranţă. Iar vederea lui avu un efect ciudat asupra pulsului ei.

„Respiră. Încearcă să respiri!”

Dar nu reuşea.

Cu pălăria de mătase în mână, Henry zăbovea în uşă.

Clara se uită fix, nepermiţându-le ochilor să clipească, ca să poată sorbi din priviri imaginea lui. Henry, în haina lui de culoarea nopţii, cu guler înalt, era întruchiparea eleganţei.

„Zâmbeşte-i!”

Unde era zâmbetul acela cochet, studiat, pe care îl afişase în faţa atâtor bărbaţi?

Totul era diferit cu acest bărbat. *Ea* era diferită în prezenţa lui.

Clara îşi ridică buzele într-un zâmbet pe care muşchii ei faciali îl percepură drept ezitant şi timid.

El îi întoarse acel salut mut cu un zâmbet şăgalnic, care nu se potrivea deloc cu bărbatul pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva luni. Henry se schimbase. Se înmuiase. Era exact cum spusese sora lui. Scăpase de acea carapace sobră şi îşi arăta, în sfârşit, adevărata faţă.

Clara îşi înclină capul, invitându-l lângă ea.

Henry înaintă pe culoar şi se aşeză pe scaunul îmbrăcat în catifea de lângă ea.

— Ai întârziat, Henry!

— Te rog să mă ierţi. Obrajii lui se colorară. Îmi pare rău.

Deja două scuze de la cel mai orgolios bărbat?

— Am fost prins cu o afacere importantă.

Clara îşi îmblânzi tonul acuzator de mai devreme.

— Te tachinam, Henry.

Dar privirea lui încă trăda îngrijorare.

— Clara, începu el.

Ea ridică un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— Aş vrea să vorbesc cu tine…

— De aceea te-am chemat aici, îi şopti ea.

Bietul Henry, era atât de preocupat să deţină controlul, încât nu observa lucrurile frumoase care se întâmplau în jurul lui!

El îi urmări privirea îndreptată către scenă.

— Clara, repetă el cu şi mai multă îngrijorare.

Îi atinse buzele cu acelaşi deget care fusese pe gura ei cu câteva clipe în urmă.

— Ce te face fericit, Henry?

El se blocă.

— Bucuros?

Simţi cum privirea lui o pârjolea, îi ajungea până la suflet şi, pentru un moment, crezu că avea să spună că *ea* îl făcea fericit. Ce dorinţă nesăbuită!

— Eu nu… De ce mă întrebi?

— Există ceva ce vezi sau simţi care te emoţionează profund? murmură ea, aplecându-se spre el, astfel că braţele lor se atinseră. Munca îţi ocupă cea mai mare parte din viaţă. Ai rolul tău la parlament, rolul de conte, de frate şi fiu devotat, dar ce te umple de bucurie?

Îl văzu cum se gândeşte, simţi cum încearcă să priceapă întrebarea. Îi putea citi totul în ochi. Mereu se gândea, mereu controla totul, inclusiv propriile gânduri.

— Închide ochii, Henry, îi ceru ea cu blândeţe.

El ezită un moment, apoi se conformă.

Clara se aplecă şi îi cântă încet la ureche din *La Cenerentola.* Se întinse apoi spre catarama lui de la gât, o deschise şi-l eliberă pe Henry de mantie. Veşmântul îi căzu în jurul umerilor. Cu ochii încă închişi, Henry înghiţi cu greu în sec. Gâtul i se mişca frenetic.

— Dulce pasiune trezită, / Nimeni nu te cunoaşte mai bine decât mine, cântă ea.

— Clara!

Numele ei pe buzele lui sună pe jumătate a geamăt, pe jumătate a rugăminte. Deschise ochii. Când îi întâlni pe ai ei, pasiunea care ţâşnea din adâncurile lor provocă în Clara valuri de căldură.

— Hm, îl certă ea senzual, trecându-şi uşor palma peste faţa lui până când genele negre şi dese coborâră din nou. Firele mătăsoase îi gâdilau degetele. Magia muzicii, Henry, e ceea ce ne poate mişca dacă permitem melodiei sau acordurilor să ne pătrundă. Trebuie să o laşi să te cuprindă, Henry. Trebuie să asculţi. Clara îşi trecu degetele prin buclele lui date după ureche. *Ah, non reggo alla passione, Che crudel fatalita!*

— Ah, nu mai suport această pasiune, ce soartă crudă, traduse el fără cusur din italiană.

Bineînţeles că Henry ştia mai multe limbi. Era în firea celor de rangul lui. Numai că stăpânise acele tonuri cu o precizie care l-ar fi făcut invidios şi pe un tenor născut în Italia.

De data aceasta, când el deschise din nou ochii, Clara nu îl mai sili să-i închidă. Îşi ridică genunchii şi îşi aplecă trupul spre al lui.

— *Al suo palagio vi condurra, si canta, si danzera,* continuă el să cânte cu vocea lui profundă, melodioasă de bariton. Te va lua la palatul lui, iar acolo se va cânta, se va dansa…

În timp ce simţea că orice pe lume se topeşte, în afară de muzica de pe scenă, ochii lor se întâlniră, iar Clara aproape crezu că acele versuri pe care el le rostise erau despre ea – despre ei.

Pierdută în lecţia pentru care îi ceruse să vină la teatru, Clara îşi puse picioarele înapoi pe podea. Îi prinse degetele lui Henry şi îşi lăsă mâna să alunece într-a lui. El o cuprinse strâns.

Rămaseră acolo, în tăcere, auzindu-se doar vocile artiştilor, care se ridicau până la tavan.

— La teatru, în timpul cântecului, o persoană de orice rang îşi poate imagina o lume total diferită decât cea în care trăieşte, şopti într-un final Clara. O melodie, un dans, o piesă interpretată la un instrument de coarde sau la pian nu e despre muncă, Henry. E despre emoţia pe care o provoacă aici, mai spuse ea, punându-şi o palmă pe pieptul lui. E despre felul în care te transformă muzica. Sub palma ei, inima lui bătea puternic şi haotic. Uitasem asta, admise Clara cu regret în voce.

În timp ce vorbea, vocea baritonală a lui Tremaine Anderson umplu sala, ajungând până la ultimul rând, unde stăteau Henry şi Clara.

— *Eppur mi, die Speranza is sapiente Alidoro* – şi totuşi, înţeleptul Alidoro mi-a dat speranţe…

— Iniţial, am văzut Teatrul Muzele doar ca pe o afacere de viitor, care ne oferea siguranţă mie şi celor care lucrează aici, îi explică ea, uitându-se în ochii lui.

Henry o privi fix, apoi îşi mută privirea spre spectacolul de pe scenă.

— *Che qui, saggio e vezzosa* – *ce* mireasă înţeleaptă şi fermecătoare – *degna di me trovar sapro la sposa* – demnă să-mi fie soţie am putut găsi aici.

— Dar tu m-ai ajutat să văd adevărul, Henry, spuse ea.

Privirea lui se întoarse din nou spre Clara.

— Adevărul? întrebă el răguşit.

— Da, când aproape că pierdusem asta. Eliberându-şi mâna dintr-a lui, ea făcu un semn spre scena din faţa teatrului, pe care artiştii încă jucau. Mi-ai adus aminte ce m-a făcut să simt muzica. După primul client, am privit lumea scenei cu ochi cinici, uitând de minunea şi bucuria pe care o poţi găsi în ea. Şi toţi oamenii, indiferent în ce parte a Londrei trăiesc, merită acest lucru, Henry.

Mica orchestră îşi construia treptat drumul spre crescendo.

— Clara, aş dori să vorbesc cu tine despre înţelegerea noastră, începu Henry pe acel ton formal, rezervat afacerilor.

Clara clătină din cap.

— Nu ţi-am cerut să vii aici pentru afaceri, Henry. Am vrut să vii aici doar ca să asişti la spectacol… alături de mine.

Urmăriră restul repetiţiei unul lângă altul, fascinaţi de fiecare dans sau melodie interpretate de artişti.

Iar Clara simţi momentul în care Henry se pierdu. Momentul în care lumea se topi în jurul lui şi uită chiar şi de ea.

Belle încheie versurile în coloratura ei fără cusur, transmiţând un val de căldură şi tandreţe pe care era imposibil să nu-l simţi.

Henry se mutase pe marginea scaunului, iar de-a lungul splendidei arii pe care Belle o interpreta cu atâta bucurie, Clara avu ochi doar pentru el.

— În aceste momente, atât de multe sentimente/ Atât de multe sentimente se agită în inima mea, cântă Belle.

— Rossini l-a scris pentru soţia lui, spuse ea şoptit, ca să nu rupă conexiunea dintre Henry şi spectacolul de pe scenă. Oare cum e să cunoşti dragostea într-un mod atât de extraordinar?

Cuvintele acelea îl făcură pe Henry să-şi întoarcă privirea spre ea. Îi mângâie faţa cu privirea, înainte de a o fixa pe gura ei.

Clara simţi o cum o cuprinde o căldură plăcută. Stomacul îi flutura sălbatic, pe ritmul melodiei care cuprinsese tot teatrul. Clara îşi aplecă uşor capul şi îşi înclină gâtul şi trupul mai aproape de el.

Cu un geamăt, el îi cuprinse gura.

Făcură dragoste cu buzele, într-o întâlnire sălbatică, lipsită de orice blândeţe, plină de o pură foame trupească.

— Şi nu am cuvinte să descriu imensa bucurie pe care o simt, se auzi Belle.

Clara îi prinse mâna şi i-o duse spre pântecul ei. Simţea nevoia să-i simtă atingerea acolo. Şi peste tot trupul.

Îşi înghiţi un strigăt de frustrare când el întrerupse sărutul.

Numai că Henry, bărbatul care în urmă cu peste două luni nu avea curaj nici să se uite în ochii ei, acum îi mângâia o coapsă.

Respiraţia i se opri când el începu să-i frământe carnea într-un masaj erotic. Fiecare nerv din corpul Clarei se trezi, în timp ce el îi mângâia piciorul.

Acordurile seducătoare ale muzicii şi mişcările lui coordonate născură o senzaţie răvăşitoare de dorinţă între picioarele Clarei.

— Nici nu visam la atâta fericire! cântă Belle.

Clara îşi ridică şoldurile şi se undui, ameţită de dorinţa puternică ce îi controla corpul.

Cu privirea aţintită spre spectacolul care se desfăşura pe scenă, Henry începu să-i ridice rochia. Fiecare mişcare era atât de uşoară, de subtilă în timp ce-i expunea treptat picioarele. Foşnetul uşor al fustelor ei, în timp ce el le ridica şi mai sus, avea asupra ei efectul unei melodii sălbatice,

care îi pompa sângele cu putere în urechi. Respiraţia Clarei deveni intensă şi rapidă când aerul rece îi atinse pielea înfierbântată.

Era ceva atât de îmbătător, de erotic în a fi mângâiată cu muzica plutind în jurul lor şi o cu totul altă lume desfăşurându-se în faţa lor, pe scenă.

Henry respira greu, aspru, la fel de excitat ca ea, de ceea ce se întâmpla între trupurile lor.

Ea se desfătă cu sunetul respiraţiei lui. Impulsionată de propria dorinţă, îşi ridică şi mai mult fustele şi îşi desfăcu uşor picioarele.

— Oh, ce clipă de fericire! se auzi de pe scenă.

— Oh, Dumnezeule!

Vocea lui Henry, o şoaptă între rugăciune şi implorare, se contopi cu tonurile profunde, de contralto, care se înălţau până la tavan.

Clara îi luă mâna şi i-o duse între picioarele ei. Respiraţia lui Henry se opri. Sau era a ei? Poate a amândurora. Orice logică, raţiune sau gând clar zburară, fiind înlocuite de emoţie şi dorinţă. Pantalonaşii ei fini erau singura barieră în calea atingerii lui îndrăzneţe când el îi cuprinse triunghiul dintre picioare.

— Henry, îi gâfâi ea numele.

Clara îşi ridică şoldurile în întâmpinarea atingerii lui, urând şi adorând în acelaşi timp senzaţia lăsată de degetele lui care frecau pantalonaşii de satin. Henry îşi strecură mâna prin deschizătura din material şi-i găsi cârlionţii care se umeziseră deja de la jocul erotic.

— Ah! Cine s-ar fi aşteptat/ Să găsească atâta fericire! se cântă pe scenă.

Henry îşi băgă un deget printre buzele ei umflate de dorinţă şi începu să-i frece mugurul.

Clara îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de plăcere. Încerca să rămână dreaptă în scaun, să urmărească spectacolul de pe scenă.

Capul ei alunecă pe spate. Închise ochii şi se lăsă în voia acelor mişcări, în timp ce el continua să o mângâie între picioare. Să o tortureze. Degetele lui intrau şi ieşeau

ritmic din miezul ei pulsând de dorinţă.

Ea avea nevoie să-l atingă, să-l simtă.

Clara îşi strecură mâinile în partea din faţă a pantalonilor lui Henry. Mădularul lui, mare şi excitat, stătea să rupă materialul. Aerul şuieră cu presiune printre dinţii lui, în timp ce ea îi mângâia erecţia prin ţesătură, bucurându-se de lipsa lui de reţinere.

— Te ador când eşti aşa, Henry, gemu ea, desfăcându-i nasturii şi eliberându-i mădularul.

Erecţia lui ţâşni, enormă şi tare ca piatra. Cu un geamăt de plăcere, Clara îşi înfăşură degetele în jurul bărbăţiei lui. Era o combinaţie de satin, oţel şi soare arzător.

— Tare?

Clara râse. Chiar şi atunci când făcea dragoste, Henry era la fel de precis.

— Da, şi asta.

În timp ce ea îi mângâia mădularul, Henry gemu şi se lăsă în scaun. Se arcui ca să primească mai uşor atingerea ei.

— Atunci cum?

Întrebarea lui strangulată smulse un zâmbet de pe buzele Clarei.

Chiar şi în acele clipe pasionale, el rămăsese Henry, un partener de conversaţie politicos, prea gentleman ca să lase o întrebare neadresată.

Ea îi frecă mădularul erect, ceea ce îi smulse lui Henry un alt geamăt de plăcere.

— Te ador aşa, cu garda jos. Redus doar la simţuri.

Dar nu se mulţumea cu atât. Clara îşi opri atingerile, iar şoldurile lui Henry protestară. Îi băgă mădularul înapoi în pantaloni, îi încheie nasturii şi îl luă de mână.

— Ce e?

— Vino cu mine, îl invită ea, conducându-l de mână de-a lungul şirului de scaune, până ce ajunseră în colţul din spate al teatrului.

— Unde mergem? întrebă Henry răguşit.

Clara se întoarse şi se uită la el fără să se oprească.

Îşi duse un deget la buze, cerându-i să tacă, şi continuă să-l ghideze prin labirintul din teatrul ei.

Capitolul 21

Henry se considerase mereu un maestru al stăpânirii de sine.

Nu sucombase niciodată păcatelor şi viciilor cărora le cădeau pradă alţi bărbaţi. Ba, mai mult, îi dispreţuia şi îi considera demni de milă din cauza slăbiciunii de care dădeau dovadă, fiecare replică a lui Adam căzând pradă păcatului în Grădina Raiului.

Dar în acel moment, cu degetele împletite cu cele ale Clarei, aproape alergând pe coridoarele goale, întunecate ale teatrului, înţelese în sfârşit adâncurile tentaţiei care îl aruncaseră pe Adam în păcat.

Deoarece Clara era Eva, cu mărul roşu în mână, iar el ar fi făcut orice, în drumul spre chinurile iadului, ca să mai muşte o gură din fructul acela interzis.

Ea se opri în faţa unei uşi şi îl împinse înăuntru. Se împiedicară unul de altul în graba de a intra.

Înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului lui, Clara îl lipi peste ea, iar el îşi umplu mâinile cu talia ei, trăgând-o mai aproape.

Gura lui o întâlni iar sălbatic pe a ei, într-un dans violent al buzelor. Limbile lor se înlănţuiră, şi fiecare mângâiere fierbinte îl lăsă pe Henry marcat pentru totdeauna de splendoarea ei.

Clara îi rupse partea din faţă a hainei, şi o mână de nasturi aurii căzură la picioarele lor. Împreună, se chinuiră să-l scape de veşmânt. Râzând, Clara îi smulse lavaliera albă de la gât şi o aruncă.

— Te distrezi cu asta, iubito, şopti Henry cu buzele

lângă gâtul ei.

— Lordul Decenţei este dezbrăcat, şopti ea răguşit, iar mădularul lui Henry pulsă.

— Să înţeleg că mă preferi aşa? întrebă Henry, scoţându-şi cămaşa din pantaloni şi aruncând-o peste cap.

— Te prefer în toate felurile, Henry March, şopti ea. De aceea sunt atât de speriată de tine.

Cu acea mărturisire, Clara se lăsă în genunchi.

„Oh, Dumnezeule!”

Aerul şuieră printre dinţii lui Henry, în timp ce ea îl ajuta să scape de cizme. Urmară pantalonii. Apoi Clara îi cuprinse mădularul cu buzele.

Extaz. Extaz pur, neîngrădit, lipsit de regrete. Aceea era bucuria pe care ea i-o provoca. O senzaţie pe care o trăia doar cu ea, în braţele ei.

— Clara, imploră el, în uitându-se spre capul ei ce se mişca ritmic, în timp ce îi sugea desfrânat mădularul.

„Nu voi rezista…”

Henry închise ochii strâns şi încercă să se gândească la orice altceva decât la senzaţiile care îl mistuiau.

„Să păstreze şi să promoveze onoarea şi să servească în numele lui Dumnezeu cel atotputernic…”

Clara îşi plimba limba înainte şi înapoi de-a lungul bărbăţiei lui, provocând carnea roz de la capătul ei.

„… cu virtute, pentru că altfel, dacă nu se remediază din timp, poate provoca răzbunarea divină asupra noastră…”

Vrăjitoarea se opri din farmecele ei şi ridică spre el o privire plină de pasiune.

— Henry March, cumva reciţi din legislaţie?

— Încerc să… Să-mi distrag atenţia, reuşi să bălmăjească el, incapabil să formeze o frază coerentă.

Buzele ei strălucitoare se ridicară într-un zâmbet plăcut. De data aceasta, când Clara îşi aplecă din nou capul asupra lui, Henry îşi dădu piciorul în spate şi închise cu putere uşa de stejar.

Clara începu să râdă. Hohotul de râs îi făcu trupul să se tremure. Henry o trase spre el şi o sărută, sorbindu-i

zâmbetul.

— Ce e? întrebă el, sărutându-i colţul gurii, apoi coborî mai jos.

— Închizi uşa şi reciţi din legile englezeşti? Şoptise cuvintele pasional, dar şi cu un uşor amuzament. Eşti mereu atât de cuviincios, Henry March.

— Oh, spune-mi, asta e cuviincios? întrebă el, lipindu-şi buzele de gâtul ei.

Muşchii ei tresăriră sub atingerea lui, iar Clara înghiţi în sec.

— Nu prea, dar… asta nu înseamnă că nu e bine-venit sau neapreciat.

Apucând-o de mânecile bufante, Henry trase rochia în jos.

— Dar asta? întrebă el în timp ce îi elibera sânii din strânsoarea rochiei. Henry se opri. Un nou val de dorinţă îi făcu mădularul să pulseze dureros. „Fără cămăşuţă”. Îi sorbi de pe buze surâsul acela bine-cunoscut de sirenă. Vrăjitoare nesuferită, o tachină, apoi îşi coborî capul spre sânii ei. Dar despre asta ce spui? întrebă el, cuprinzându-i un sfârc în gură.

Clara simţi cum o lasă picioarele, aşa că se agaţă de umerii lui, ca să nu cadă.

— Mm… Mai bine, suspină Clara.

— Nu cred că e de ajuns, murmură el, mutându-şi atenţia pe celălalt sfârc. Apoi îi apucă sânii, îi strânse în mâini şi începu să le tachineze carnea, muşcându-i uşor şi făcând rotocoale cu limba, până când Clara dădu capul pe spate.

— Şi mai… bine, gemu ea.

— Ah, dar n-am făcut nimic diferit, încercă Henry să glumească cu vocea aspră de dorinţă.

Apucă unul din şireturile din spatele rochiei şi trase.

— Oh, dar a fost total diferit, gâfâi Clara.

Spatele rochiei se desfăcu, iar el o trase în jos peste umeri, apoi peste talie, lăsând-o să cadă într-o cascadă de satin.

— Chiar aşa? întrebă Henry, trăgând rochia şi mai jos,

peste şoldurile ei.

— D-da, este…

Henry îi cuprinse fesele în mâini şi le frământă.

— …este excitant, reuşi ea să continue în timp ce se arcuia spre el. Mişcarea făcu să-i alunece rochia şi mai jos. Magia a doua limbi care se înlănţuie.

Henry se opri o clipă, cu gândul la imaginea pe care sirena din braţele lui o pictase cu pensula ei fermecată.

— Am înţeles, reuşi el să pronunţe, în timp ce o scăpa de pantalonaşi.

Clara rămase goală în faţa lui.

Henry se dădu puţin înapoi ca să soarbă din priviri imaginea splendidă a nudităţii ei. Cu umerii drepţi şi braţele pe lângă corp, Clara îşi purta goliciunea cu o binemeritată mândrie. Henry întinse o mână şi trasă cu degetele conturul sânului ei stâng.

— Atât de frumoasă! murmură el.

Pieptul Clarei se ridică şi cobora cu repeziciune. Respiraţia ei accelerată nu era decât o altă dovadă a efectului pe care îl avea asupra ei.

Arăta ca o zeiţă a fertilităţii adusă pe pământ pentru a-i tenta şi subjuga pe bărbaţi, iar el ar fi făcut orice ca să se poată înfrupta din gustul ei. O ridică în braţe şi aruncă o privire în jur, căutând şi găsind un mic pat lipit de un perete.

Nu voia să se gândească la motivul pentru care Clara avea un pat în birou, era doar mulţumit că exista unul.

O purtă în braţe până la el şi o puse pe salteaua îngustă.

Clara se ridică în coate şi-l privi printre genele ei dese, de un blond auriu. Dar el văzu provocarea, chiar şi printre pleoapele acelea grele de pasiune.

Aşezat pe marginea patului, Henry îi susţinu privirea. Îşi trecu palma de-a lungul pulpei ei, îi dădu jos unul din pantofi, apoi pe celălalt, şi îi ridică piciorul până la buze.

— Ştii că mi-am dorit să-ţi sărut glezna de când stăteai în faţa mea, în St. Giles?

— N-am ştiut asta, spuse ea şoptit, rămasă aproape

fără respiraţie. Admiri gleznele tuturor femeilor, Henry?

— Numai pe ale tale, Clara. Tu eşti singura.

Privirea ei se îmblânzi, radiind o tandreţe cu o asemenea putere, încât intensitatea emoţiei îl panică pe Henry.

Laş cum era, îşi îndreptă atenţia către venerarea fiecărui centimetru din pielea ei expusă. Strecurându-se în pat, începu să depună săruturi pe picioarele ei lungi. Până când ajunse la vârful acoperit de cârlionţi aurii, care îi ascundeau poarta spre paradis. Henry coborî capul şi inspiră adânc, umplându-şi simţurile cu mirosul îmbătător al miezului ei. Îi strecură mâinile pe sub fese şi o trase mai aproape de gura lui.

Clara îşi ridică puţin şoldurile şi se arcui mai aproape, dar el se opri.

— Spune-mi, Clara, începu el, respirând peste cârlionţii ei mătăsoşi, umezi de dorinţă. Trebuie să ştiu.

Un scâncet gutural şi disperat se rupse din gâtul ei, şi el se înfioră auzind sunetul dorinţei. Al dorinţei ei pentru el.

Clara începu să-şi rotească şoldurile într-un ritm frenetic.

— Oh, iubito, o tachină el, deşi efortul de a se abţine îi umpluse fruntea de transpiraţie. Acum ar trebui să mă întrebi ce vreau să ştiu.

— Ce vrei să ştii, Henry?

Cuvintele se rostogoliră din gura ei pe un ton nerăbdător. Dorinţa îi îmbrăcase vocea în frustrare.

— Asta e cuviincios? o tachină el, depunând un sărut pe carnea acoperită de cârlionţi.

— Eu…

Clara închise strâns ochii.

— Deci e cuviincios, gemu el.

Şi apoi îşi coborî faţa între picioarele ei, strecurându-şi limba printre pliurile ei umede. Clara ţipă de plăcere. Coatele nu o mai ţinură. Se prăbuşi pe saltea.

Henry se umplu de o primitivă mândrie masculină când o văzu cât îl dorea. Şi continuă să o venereze erotic, sugând şi provocând miezul acela sensibil, printre sunetele

ei incoerente, pe jumătate suspin, pe jumătate ţipăt, care umpleau camera.

— E mai bine, iubito?

— Da, izbucni ea. Da!

— Splendid, spuse Henry, pătrunzând-o cu limba.

Sucul excitării ei îi acoperea limba, iar el se desfăta cu gustul ei de femeie.

— Henry, Henry! ţipă ea.

Doar numele lui îi ieşea de pe buze. Clara îşi încleştă mâinile în părul lui şi-l trase şi mai aproape, spunându-i prin cuvinte şi prin mişcări unde dorea să-l simtă.

Şi el se supuse fericit.

— Sunt aproape, scânci ea. Atât de aproape. Te rog!

El se ridică şi se poziţionă între picioarele ei. Cu un strigăt sălbatic, o pătrunse. Era atât de umedă de dorinţă! Se lăsă să alunece şi mai mult în ea.

Clara ţipă şi-l înlănţui cu picioarele. Henry începu să o pătrundă cu mişcări puternice şi febrile, pe care ea le întâmpină împingându-l şi mai adânc în pântecul ei.

Se agăţă de el, îi muşcă sălbatic de umeri, îi zgârie spatele cu unghiile, lăsându-şi amprenta asupra lui.

Henry se mişcă şi mai puternic. Şi mai repede. Dar în acelaşi timp se lupta să se controleze.

„Să le reformeze obiceiurile şi practicile rele, pentru că nemulţumirea vizibilă a oamenilor integri nu poate înlocui ceea ce legile probabil pot preveni”.

— Eşti întruchiparea perfecţiunii.

Henry îşi strecură mâna între trupurilor lor, o găsi cu degetele şi îi mângâie mugurul.

— Eşti întruchiparea a tot ceea ce este frumos, spuse el printre gemete.

— Vreau să-ţi simt gura pe mine, îi ceru ea, deja apucându-l de păr şi ghidându-i capul către sânii ei, luându-şi singură ceea ce râvnea.

Henry prinse între buze mugurul sensibil, venerându-l cu limba, ceea ce smulse un strigăt disperat de plăcere de pe buzele umflate ale Clarei.

— Nu mai pot… Te rog, Clara, o imploră el, în timp ce

penetrările lui deveniră şi mai frenetice, şi mai dezlănţuite.

Apoi ea înţepeni în braţele lui. Scoase un strigăt pătrunzător, care umplu toată încăperea. Sunetul descărcării ei erotice distruse orice urmă de control din Henry, eliberându-l.

Lăsându-şi capul pe spate, Henry îşi vărsă sămânţa într-un lung val de plăcere pură. Lumini albe îi apărură în faţa ochilor, şi totul în jurul lui dispăru. Rămase doar senzaţia miezului ei neted care se încleşta şi se descleşta în jurul mădularului.

Cu un suspin, se prăbuşi. Reuşi în ultimul moment să se sprijine pe coate, ca să nu o zdrobească pe Clara sub greutatea lui.

Zăcură acolo întinşi, cu picioarele înlănţuite şi corpurile transpirate.

— Mm, murmură Clara precum o pisică mulţumită în timp ce îşi plimba buzele pe tâmpla lui. A fost magnific şi deloc cuviincios, Lord Waterson.

Henry zâmbi din colţul gurii.

— Sunt atât de fericit că v-am putut face pe plac, domnişoară Winters.

Întorcându-se, o trase peste el. Buclele ei blonde, mătăsoase şi cu miros de lavandă se răspândeau acum pe pieptul lui.

O ţinu în braţe, aşteptând ca propria inimă să-şi încetinească ritmul nebun şi să revină la normal. Nu era nevoie de cuvinte în timp ce mâna lui îi mângâia spatele, desenând lent cercuri cu degetele.

— Trebuia să fii perfect şi la capitolul ăsta, Henry March, murmură ea pe un ton somnoros, în totală discordanţă cu mintea lui brusc alertă. Respiraţia ei îi gâdila părul de pe piept. Presupun că ai exersat până când ai ajuns să stăpâneşti la perfecţie fiecare centimetru din corpul unei femei.

Henry îşi opri pentru o clipă mângâierile. Apoi reveni la pielea fină a spatelui ei.

— Ai fost prima.

După ce îi scăpă această mărturisire, mâna lui se

strânse.

Clara rămase câteva clipe nemişcată în braţele lui, apoi îşi ridică încet capul.

— Cum? trânti ea.

Henry simţi cum se înroşeşte. Mulţumi în gând pentru întunericul din încăpere.

— Ai fost prima mea femeie, Clara.

Aproape imperceptibil, ea trase aer în piept, iar el nu ştiu ce însemna asta şi nici cum ar fi putut să explice. Aşa că el, Henry March, maestru absolut al stăpânirii de sine, începu să bată câmpii.

— Când a murit tatăl meu, încă eram la Oxford, iar când m-am întors acasă, toate responsabilităţile au căzut imediat pe umerii mei: postul de membru al parlamentului, surorile mele, mama… Şi mi-am promis că aştept până la… Henry tresări. La naiba, provoca milă până şi propriilor urechi! Încercă din nou: Mi-am propus să aştept până când mă căsătoresc. Deşi aproape toţi ceilalţi colegi ai lui Henry aveau reputaţii de crai, iar prin patul lor trecuse un lung şir de văduve şi actriţe, în acest timp, el se concentrase doar asupra responsabilităţilor care îi reveniseră. Dar nu a existat nicio mireasă. Nicio căsătorie, spuse el pe un ton jalnic.

Clara se mişcă până când ochii lor se întâlniră, iar el nu se mai putea feri de privirea ei directă. Îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută tandru.

— Mulţumesc, şopti ea lângă buzele lui.

Henry îşi înclină capul.

— Pentru ce?

— Pentru că mai ales pe mine să oferi acel dar pe care l-ai pregătit pentru altă femeie.

Un geamăt înecă răspunsul pe care ar fi vrut să-l dea Henry. Apăsă un deget pe buzele Clarei.

— Să nu faci asta, spuse el morocănos. Nu încerca să pari mai puţin importantă decât eşti!

Pentru că ea era întruchiparea a tot ce era onorabil şi bun.

Clara îi zâmbi cu blândeţe.

— Sunt o prostituată, spuse ea fără niciun fel de emoţie.

Seninătatea cu care vorbise îi sfâşie inima lui Henry.

El se ridică, iar ea îşi înlănţui picioarele în jurul mijlocului lui.

— Crezi că trecutul te defineşte, Clara. Când ea scoase un sunet de protest, el o ignoră. A fost o decizie pe care altcineva a luat-o pentru tine.

De aceea era foarte important pentru ea să aibă control asupra propriului destin, iar Henry înţelesese şi apreciase acel lucru, însă prea târziu.

— Adevărul este că un nemernic ţi-a furat totul şi te-a împins pe acel drum.

Şi, potrivit mărturisirii ei, fusese o decizie pe care ea îşi dorise să nu fi fost vreodată nevoită să o fi luat.

— Ai făcut ce ai fost nevoită să faci şi nu ar trebui să te ruşinezi din cauza asta.

Spre deosebire de el, care pentru trădarea lui merita fiecare senzaţie de ruşine care îl ardea în acele momente pe interior.

— Oh, Henry, oftă ea, sprijinindu-şi fruntea de a lui. Pentru că ţi-ai dedicat viaţa bunei-cuviinţe, acum încerci să faci din mine ceea ce nu sunt.

— Hm… Nu e vorba despre mine.

Poate cu ceva timp în urmă, înainte să o fi întâlnit pe Clara, afirmaţia ei ar fi fost corectă. Dar nu mai era. Trecutul ei nu conta deloc. Conta doar cine era ea în interior. Cum putea să o facă să înţeleagă?

— Eşti Schubert.

Clara îşi lăsă picioarele să alunece pe podea.

— Ce sunt? întrebă ea mirată.

— Nu *ce* eşti, ci mai degrabă *cine* eşti. Schubert, compozitorul austriac car…

Ea îl întrerupse, râzând.

— Ce tot spui?

— Tu chiar nu vezi, Clara. O luă de umeri şi o obligă să îl privească în ochi. Te-ai închis într-un sertar, aşa cum făcea Schubert cu muzica lui. Vorbeşti despre tine ca şi

cum ai fi inferioară faţă de alţii. Iar adevărul e că nici soarele nu se compară cu strălucirea ta. Te subestimezi, aşa cum a făcut Schubert cu muzica lui. Dar tu eşti, tu eşti – repetă el, mângâindu-i braţele – superioară tuturor, Clara Winters.

O noapte cu ea nu avea cum să fie îndeajuns. Voia să fie cu ea pentru totdeauna.

Inima lui bătu cu putere. „Oh, Dumnezeule, o…”

— Te iubesc, Henry.

Lacrimile inundară ochii Clarei, iar ea clipi ca să le îndepărteze.

Ea…

— Cum? şopti Henry.

— Te iubesc, Henry.

Apoi, mai tandră ca niciodată, îi prinse faţa în palme şi îl sărută.

„O iubesc”.

O iubea pentru cât era de puternică şi de inteligentă. O iubea pentru abilitatea ei de a-l tachina. Ea îi deschisese percepţia îngustă pe care o avea despre oameni din alte categorii sociale şi despre lume. Ea îl făcuse să-şi dorească să fie un om mai bun.

Clara îşi atinse buzele de pieptul lui.

— Inima ta a luat-o la goană.

Bineînţeles că o luase, pentru că ea îi întorsese lumea cu susul în jos în toate felurile posibile.

Dar realitatea urâtă şi puternică îi ruină lui Henry momentul de fericire, strecurându-i-se în gânduri.

Înţelegerea lor…

Nu, mai rău decât atât, minciuna pe care i-o spusese şi care putea distruge tot ce împărtăşiseră vreodată.

Se aşezară înapoi pe pat, iar Henry o ţinu pe Clara la piept până ce adormi. Apoi, cu ea în braţe, îşi fixă privirea pe tencuiala de deasupra capului. Ea nu avea să-l ierte niciodată pentru trădare, dar trebuia să-i spună. Clara merita să ştie adevărul.

Înghiţi în sec.

„Mâine”. Ziua următoare avea să fie începutul

sfârşitului fericirii lui.

Capitolul 22

În cei aproape paisprezece ani în care îşi dăduse viaţa de actriţă pe cea de curtezană, Clara nu dormise nici măcar o singură noapte alături de un bărbat.

Mulţi plecau după ce îşi satisfăceau dorinţele fizice. Alţii adormeau după ce îşi luau ce aveau nevoie de la ea.

Dar, cu acei bărbaţi încă dormind în patul ei, Clara se strecurase mereu din cameră şi se dusese oriunde, numai să nu stea acolo.

Fusese o decizie deliberată. Un fel de atenţionare constantă că fiecare relaţie pe care o avusese, fiecare bărbat pe care îl acceptase în viaţa ei, fiecare locuinţă pe care la un moment dat o numise casă fuseseră o soluţie temporară.

Nu exista nimic permanent în privinţa lor sau a rolului lor în viaţa ei.

Legătura ei cu fiecare, inclusiv cu Ryker Black, fusese bazată pe nevoia fizică şi securitatea materială.

— Până să te întâlnesc pe tine, Henry March, şopti ea.

Clara îşi trecu degetele prin şuviţele ciufulite care atârnau peste sprâncenele şi obrajii lui Henry.

Bineînţeles că bărbatul de care se îndrăgostise atât de tare şi fără speranţă, pentru care îşi încălcase nenumărate reguli autoimpuse nu putea fi decât un membru al parlamentului conservator. Dar Henry se dovedise a fi diferit nu numai de alţi politicieni scorţoşi cărora le fusese amantă, ci de oricare alt bărbat pe care îl întâlnise.

Henry sforăi uşor. O umbră vagă îi acoperea obrajii perfect sculptaţi, subliniindu-i farmecul masculin. Îi plăcea partea aceea a lui, chiar şi în somn – era relaxat. Cu garda jos.

— Eşti o problemă, Henry March. M-ai băgat în bucluc,

murmură ea, mângâindu-i obrajii.

La atingerea ei, Henry se foi, încercând să se tragă mai aproape de ea. Clara îşi îndepărtă mâna, apoi se întinse la loc în pat.

Nu putea fi mai aproape de el decât acum.

Asta era tot ce puteau împărţi. Nu exista nimic mai mult. Nu pentru femei ca ea. Nu exista ceva care să-i poată ţine împreună. Henry poate că îi apărase cu înverşunare onoarea şi îi lăudase meritele, dar adevărul era că, mai presus de toate, el rămânea un nobil respectat cu o mamă şi surori de a căror reputaţie trebuia să aibă grijă. Aşa că nu exista loc în viaţa lui pentru Clara sau pentru oricare altă femeie ca ea.

„Şi nici nu ţi-a spus că te iubeşte aşa cum i-ai spus tu…”

Îşi muşcă interiorul obrazului, ceea ce o făcu să conştientizeze durerea înţepătoare şi bine-venită.

Bineînţeles că nu îi spusese că îl iubea aşteptând ceva în schimb. Pronunţase cuvintele acelea o singură dată în viaţa ei. Pentru el. Asta nu o împiedica să-şi dorească să fi auzit acele cuvinte spuse de el.

Nu, nu voia doar cuvintele. Voia tot ce însemnau ele.

„Le merit”.

Clara înlemni.

Henry avusese dreptate. În toţi anii aceia, se convinsese pe sine însăşi că acceptase decizia pe care o luase. Dar nu fusese aşa. Nu chiar. Îşi folosea trecutul ca pe o barieră pentru a-i ţine pe alţii la distanţă. Acceptând ideea că bărbaţii onorabili nu se căsătoreau cu foste prostituate, accepta că nu se putea aştepta la niciun fel de relaţie.

„Tu chiar nu vezi, Clara… Te-ai închis într-un sertar, aşa cum făcea Schubert cu operele lui… Te subestimezi, aşa cum a făcut şi Schubert cu muzica lui. Dar tu eşti, tu eşti…”

Ochii i se umplură de lacrimi. Nimeni din viaţa ei nu simţise acele lucruri pentru ea, iar din această cauză nici ea însăşi nu îşi permisese să vadă mai mult. Henry o ajutase

să-şi vadă propria valoare, fără să ţină seama de opiniile lui sau ale altcuiva.

Iar când timpul petrecut împreună urma să se sfârşească, aveau să-i rămână amintirile. Şi era îndeajuns.

— Trebuie să fie de ajuns, se încurajă ea în şoaptă.

Refuzând să lase realitatea să-i strice acele momente, Clara îşi îngropă faţa în corpul lui. În somn, atât de natural, Henry o cuprinse cu un braţ şi o trase mai aproape de el.

Ea închise ochii.

Apoi se auzi un strigăt de undeva din teatru.

Clara deschise brusc ochii.

Bineînţeles, strigătele nu erau ceva nemaiîntâlnit în St. Giles. Dar erau neobişnuite pentru artiştii, bărbaţi şi femei, care lucrau pentru ea.

— Nu poţi pur şi simplu să intri! tună vocea lui Anderson de undeva de pe un coridor îndepărtat.

— Ştii cine…

Distanţa înghiţi o parte din cuvinte.

— Trebuie să aştepţi.

Ce naiba? Clara se repezi către un dulăpior şi scoase de acolo o pereche de pantalonaşi. Îi trase repede pe ea. Apoi înşfăcă prima rochie pe care îi căzură degetele.

— Henry, îl strigă ea, trezeşte-te!

O clipă mai târziu, o bătaie uşoară se auzi la uşă.

— Domnişoara Winters? o chemă Collette cu o voce ezitantă.

Cu un picior în rochie, Clara îngheţă. Privirea i se plimbă între Henry şi uşa de stejar. La naiba! se grăbi spre uşă. Trase aer în piept, încercând să se calmeze, apoi crăpă puţin uşa.

— Collette, o salută ea pe tânără, pe un ton surprinzător de calm.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă…

— Nu e niciun deranj.

— Dar…

Tânăra actriţă aruncă o privire peste umărul ei, dar Clara apropie uşa şi mai mult, ca tânăra să nu vadă înăuntru.

— Este cineva care doreşte să vă vadă.

— Nu am stabilit nicio întâlnire.

— Să încerc să-i spun să plece, doamnă? şopti Collette. Dar părea o persoană importantă. A zis că nu pleacă până când nu vorbeşte cu dumneavoastră. Collette făcu o pauză. Ceva despre... încetinire, încercă tânăra să-şi amintească.

Încetinire?

— Sau încetare...

Clara simţi că mintea i-o lua razna. Suspină.

— Interdicţie.

Collette o aprobă încuviinţând din cap.

— Da, doamnă.

— Nu-l da afară! spuse ea frenetic.

Ce voia acel om de la ea? Afacerea ei fusese salvată.

— Spune-i să aştepte!

— Anderson e cu el. Anderson, pe care îl auzise strigând la acel gentleman. Clara îşi înghiţi un suspin de groază. Du-te şi stai *tu* cu el!

Cu un sforăit, Henry se întoarse în pat, iar salteaua scârţâi.

Collette îşi concentră privirea asupra tavanului.

— Voi încerca să-l distrag, doamnă. Dar a zis că nu vrea să aştepte, adăugă ea, în timp ce uşa i se închidea în faţă.

Nu, un bărbat important nu accepta să fie lăsat să aştepte. Nu de către ea.

Ceva era sigur: ca proprietară de afacere, nu putea fi surprinsă pe jumătate dezbrăcată la ea în birou, în special de către un bărbat care urmărea să-i închidă teatrul pentru indecenţă. O asemenea indiscreţie ar fi fost iertată unui bărbat, dar niciodată unei femei. Dacă era prinsă aşa, multe semne de întrebare s-ar fi ridicat în privinţa discernământului ei şi a moralităţii afacerii pe care o conducea.

— Trezeşte-te, Henry! ţipă ea, după ce nu mai auzi paşii lui Collette pe coridor.

— Ce Dumnezeu? mormăi Henry cu o voce

somnoroasă.

Cu mâna liberă, Clara adună pantalonii şi cămaşa lui Henry de pe podea.

— Îţi admir abilitatea de a dormi dus, Lord Waterson, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai pune astea pe tine, bolborosi, aruncând hainele spre el. E cineva aici.

Cămaşa îl lovi în faţă.

— Cu siguranţă nu dorm dus.

Vocea îi era înăbuşită de materialul cămăşii.

Henry îşi trase picioarele peste marginea patului, iar Clara se opri cu rochia în mână, fermecată de imaginea lui. Henry îşi luă cămaşa de pe faţă.

— Ce s-a întâmplat?

Dumnezeule, era superb în goliciunea lui! În lumina zilei, Clara se delectă cu imaginea pieptului puternic şi a abdomenului plat.

— E cineva aici şi nu poţi să arăţi aşa. Îşi apucă rochia şi, continuând să vorbească, se strecură în ea. Nu *putem* să arătăm aşa, se corectă ea, întorcându-i spatele lui Henry.

Degetele lui bâjbâiau peste nasturii din perle albe.

— Oh, la naiba, am crezut că eşti specialist în şireturi şi nasturi! mormăi ea, îndepărtându-se după ce el reuşi să încheie câţiva.

— Eu…

— Poftim, îi spuse ea, aruncând hainele spre el. Ridică-te!

Deja îl trăgea în picioare, iar Henry se chinui să ţină cearşaful pe el.

— Nu am de gând să aştept! strigă cineva pe coridor, iar vocea aceea rece, vorbind o engleză fără cusur, nu putea fi decât a unui nobil.

Henry înlemni.

— O voi vedea fără să aştept.

Uşa se trânti de perete, şi un bărbat rotund, cu păr grizonant, pătrunse în încăpere plin de trufie, de parcă ar fi fost cel puţin patronul acelui loc.

— Dumnezeule!

Henry şi necunoscutul vorbiseră la unison. Oroarea li

se citea pe feţe şi în voci.

Toată culoarea se scurse de pe faţa lui Henry, lăsând loc unui gri cenuşiu.

Clara îşi prinse rochia pe jumătate încheiată. Nobili ticăloşi şi sensibilitatea lor atât de uşor de ofensat!

— Mă scuzaţi, izbucni Clara, indignată din cauza superiorităţii cu care nobilii o trataseră dintotdeauna.

Dar ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă.

Toate atenţia acelui lord grizonant era îndreptată spre Henry.

— Ah, în sfârşit totul are sens, Waterson, spuse bărbatul cu răceală, în timp ce îi aruncă lui Henry o privire plină de mânie – lui Henry, a cărui goliciune era acoperită doar de un cearşaf.

Clara ridică sprâncenele. Henry?

— Ce are sens?

— Să mergem să purtăm această discuţie în altă parte, interveni Henry.

Privirea lui alunecă de la bărbatul din faţa lui spre Clara.

Era îngrozită. Regrete, groază, frică – toate îi trimiteau o senzaţie înfricoşătoare pe şira spinării, un sentiment inevitabil de spaimă.

— Cine eşti? întrebă ea fără ocolişuri.

În sfârşit, străinul se uită la ea.

O privi de sus, pe deasupra nasului borcănat, cu un snobism care îi era deosebit de familiar. Henry fusese singurul nobil care nu se uitase la ea cu acel dispreţ care îi transmitea că era inferioară din cauza clasei din care provenea şi a trecutului ei.

— Vicontele de Person.

Lord Person.

Îşi simţi limba grea în gură. Lord Person. Acesta era bărbatul care instrumentase închiderea teatrului şi cel pe care Henry se baza pentru a-şi asigura voturile legate de proiectul său cu poliţia.

Vicontele se întoarse spre Henry, ignorând-o pe Clara.

— Presupun că mă iei de prost, Waterson! şuieră el.

Henry făcu un pas şi se împiedică în cearşaf.

— Absolut deloc.

Lord Person se albi.

Henry se întoarse cu spatele spre uşă, dădu drumul cearşafului alb de satin şi se chinui să-şi pună pantalonii.

— Mi-ai spus că ai o relaţie cu această femeie pentru că trebuie să-ţi ajuţi *sora.* Scoase un hohot de râs rece şi înspăimântător. Iar eu am fost destul de prost să te cred. Şi de ce nu te-aş fi crezut? spuse el, tăind aerul cu bastonul. Nimeni nu ar fi suspectat vreodată că pedantul, veşnic cuviinciosul conte de Waterson avea o cu totul altă intenţie: să-i facă pe plac *amantei.*

Clara îşi îndreptă umerii. Fusese cândva amantă, dar Henry îi deschisese ochii asupra propriei valori şi nu avea să se lase jignită de acel Lord Person. Sau de oricine altcineva.

— Nu e ceea ce crezi. Ea nu e aşa, se bâlbâi Henry, lucru neobişnuit pentru un bărbat mereu stăpân pe sine. Domnişoara Winters nu este amanta mea.

Clara simţi cum i se încleştează degetele de la picioare când privirea plină de ură a vicontelui se întoarse spre ea.

— Bineînţeles că nu este.

Prin emfaza exagerată cu care pronunţase acel cuvânt, vicontele dădu de înţeles că nu-l credea.

Clara îşi îndreptă din nou privirea spre Henry.

— Ce înseamnă toate astea? li se adresă ea ambilor bărbaţi, în timp ce simţea cum stomacul i se strângea de groază.

Totul se prăbuşea.

Viaţa lui Henry.

Fericirea lui.

Şi, mai rău, încrederea Clarei.

Şi nu avea cum să le oprească. Ştia că privirea încărcată de confuzie a Clarei avea să se schimbe în ură când avea să înţeleagă.

Eşuase în relaţia cu Lila, mai întâi la Peterloo, apoi de-a lungul anilor în care sora lui încercase să se recupereze

după trauma pe care o suferise.

Eşecul de acum era însă diferit. Era unul pe care el îl provocase. Unul care putea fi prevenit şi pentru care nu existau scuze sau iertare.

O senzaţie de panică îi cuprinse pieptul.

— M-aş fi aşteptat la asta de la pungaşi, de la canalii, dar de la *tine,* Waterson? declamă acuzator Lord Person.

— La *ce* să te aştepţi? întrebă Clara pe un ton uşor ridicat, care trăda panica din acea întrebare

— Clara, ne poţi lăsa, te rog, un moment? întrebă Henry aproape implorator.

— La *ce* să te aştepţi? repetă ea pe un ton ascuţit.

Lord Person o ignoră şi făcu câţiva paşi spre Henry.

— Am nevoie de două săptămâni, ai spus. E pentru sora mea, ai spus. Iar când soţia şi fiica mea au văzut-o pe această femeie în timp ce ieşea din casa ta, le-am asigurat că nu e nimic necuviincios în prezenţa ei acolo.

Şi totuşi, celălalt bărbat descoperise cumva adevărul.

— Apoi vin aici şi să îţi găsesc trăsura aşteptând.

Henry mai făcu o încercare de a discuta în privat. Clara putea să afle adevărul, dar nu aşa. Nu putea să se întâmple asta. „Am aşteptat prea mult”.

— Person, cred că cel mai bine ar fi să continuăm această discuţie…

— Singuri? Lord Person lovi cu bastonul în podea. Ca să-i poţi servi jucăriei tale o altă minciună?

Clara păli.

Vedea cum furia îi umfla venele lui Henry. Person se grăbi se facă un pas în spate.

— Domnişoara Winters nu e o jucărie! clocoti Henry.

Şi totuşi, având în vedere felul în care se prezenta, cu pieptul gol şi îmbrăcat doar în pantaloni, ce ar fi putut crede celălalt bărbat?

Lord Person pufni:

— Femeia e o fostă curtezană şi, după cum arăţi tu şi după cum se prezintă acel pat, nu e nimic respectabil la ea.

Henry îl apucă de pelerină şi îl trase aproape de el.

— Taci! şuieră Henry ameninţător.

Ea era prima, ultima şi singura femeie pe care avea să o iubească vreodată. El nu o merita, dar în niciun caz nu avea de gând să lase pe cineva să-i murdărească numele.

Obrajii vicontelui deveniseră stacojii.

— Dă-mi drumul imediat, Waterson!

Henry îl eliberă brusc. Lord Person se împiedică, dar reuşi să se îndrepte.

— Ce ieşire emoţionantă, spuse el, netezindu-şi palmele de faldurile imaculate ale pelerinei. Dar poate pentru alt bărbat, nu pentru cel care se presupunea că era socrul tău.

Clara se cutremură, dar bătăile puternice ale inimii care îi asurzeau urechile nu făcură decât să estompeze, nu să-i oprească exclamaţia:

— Cum?!

Laş cum era, Henry nu reuşi să se uite în ochii ei.

— De ce nu-i spui, Waterson? Hm? Spune-i de aranjamentul nostru cu care ai fost de acord.

— Ce aranjament? întrebă Clara aproape fără suflare.

Henry simţi cum i se rupe inima în piept.

— Clara, încercă el, ridicând o mână imploratoare spre ea, pot să-ţi explic…

Numai că ar fi fost altă minciună. Şi nu putea.

— Ca el să se poată bucura de serviciile tale, eu trebuia să amân transferul teatrului către proprietarul de drept pentru a-ţi închide afacerea indecentă. În schimb, el primea…

— Forţa de poliţie, murmură Clara.

Se clătină. Apucă cu putere spătarul scaunului sculptat de lângă birou, ca să se poată ţine pe picioare.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Henry făcu un pas spre ea ca s-o ajute, dar Clara îl ţintui pe loc cu o privire tăioasă, care îl străpunse.

Lord Person încuviinţă din cap.

— Exact. Ar fi avut tot ce îşi dorea: voturile de care avea nevoie în parlament şi o profesoară de muzică pentru sora lui. Sau şi asta era o minciună? întrebă el. Chiar au fost lecţii de muzică sau doar un şiretlic ca să te bage în patul

lui?

Corpul Clarei tremura ca şi cum cineva îi înfipsese un cuţit în piept. Într-un fel, chiar asta se întâmplase. „Iar eu sunt responsabilă pentru această trădare”. Se uită la el, implorându-l din ochi să contrazică fiecare răutate care ieşise de pe buzele lui Lord Person. Numai că Henry nu-i putea oferi acel lucru.

Clara îşi întoarse ochii de la el, dar nu înainte de a-l străpunge cu o privire încărcată de ură, pe care Henry o simţi străpungându-i pieptul.

— Ei bine? lătră Lord Person. Ce ai de spus, Waterson?

— Nu contează absolut deloc ce are de spus.

Privirile celor doi se îndreptară spre Clara.

— Vreau să pleci! ordonă ea, pe un ton de gheaţă.

Era glorioasă în indignarea ei, precum mândra zeiţa Atena dând ordine muritorilor de rând.

Vicontele îşi strânse buzele.

— Asta nu rămâne aşa, Waterson, promise el.

Apoi se uită la Clara.

— Dar cu tine am terminat! Afacerea ta depravată se încheie aici!

Cu asta, Lord Person ieşi din încăpere, trântind cu putere uşa în urma lui.

O tăcere grea acoperi camera, tensionată şi volatilă. Nici Henry, nici Clara nu se mişcară. Timpul se opri. Încetă să mai însemne ceva. Minute sau milenii puteau să treacă, atât de irelevant devenise timpul. Şi chiar dacă momentul acela părea să se întindă la infinit, Henry nu reuşea să găsească un singur cuvânt semnificativ pentru Clara.

— E adevărat?

Bineînţeles că femeia care îi doborâse pe atacatorii lui şi reuşise să-i aducă sora înapoi la viaţă era cea care avea curajul să vorbească prima.

— Nu am intenţionat niciodată să te rănesc, şopti el.

Ea hohoti – un râs sumbru, cinic, pe care nu-l mai auzise niciodată pe buzele ei. Inima lui se sfărâmă în bucăţi încă o dată.

— Cât de lipsit de originalitate din partea ta, milord!

Milord. Era o formulă de adresare care marca sfârşitul intimităţii dintre ei şi al legăturii fragile pe care el nu o tratase cu seriozitatea cuvenită. O altă pierdere pe care avea să o jelească pentru totdeauna.

— Nu am intenţionat niciodată să te rănesc, îi repetă ea cuvintele printre dinţi. Atunci spune-mi care a fost intenţia ta, Henry?

Gâtul ei se mişca spasmodic, o dovadă a efortului pe care îl făcea pentru a nu-şi pierde controlul.

— Nu pot să spun nimic…

— La naiba, Henry, măcar încearcă! ţipă ea. Se repezi spre el, îl luă de umeri şi îl scutură zdravăn. Încerci? îl imploră.

— Nu te-ai lăsat înduplecată să-i dai lecţii de muzică surorii mele. Am crezut că banii pe care ţi i-am oferit te ajută să-ţi muţi afacerea în altă parte… după aceea. În timp ce o spunea, îşi dădu seama cât de egoist sunau cuvintele lui. Erau cuvinte care nu puteau provoca decât dezgust. Am luat o decizie, pe care nu aveam dreptul să o iau în numele tău. Dar de şapte ani încercam în zadar să-mi ajut sora, iar tu erai singura speranţă pentru ea.

— Minciuni, şopti Clara, în timp ce privirea ei îl străpungea. Totul a fost o minciună.

Lui i se strânse inima în piept din pricina durerii că o pierdea pe Clara. „Nu, ai pierdut-o cu mult înainte de acest moment”.

— A fost doar o minciună.

Henry tresări imediat ce termină mărturisirea aceea mişelească.

Ochii Clarei se măriră.

— Oh, Dumnezeule, aş începe să-mi pun întrebări despre propria onoare dacă aş fi în locul tău, Lord Waterson! *Doar* o minciună. O minciună care mi-a distrus viitorul şi orice vis am avut vreodată.

Clara îi înşfăcă cizmele de pe podea şi aruncă în el cu una din ele. Îl nimeri în piept. Henry gemu. Ea o aruncă şi pe a doua. Urmă restul hainelor lui.

— Ieşi! Dispari!

— Te rog, Clara! Eu…

„Te iubesc”. Numai că acele cuvinte veneau prea târziu. Merita să ştie cu mult timp înainte.

Clara îi aruncă un zâmbet dispreţuitor.

— Mi-ai spus cât sunt de valoroasă şi l-ai condamnat pe bărbatul care m-a lăsat fără cariera de actriţă şi mi-a distrus viaţa. Dar tu nu eşti cu nimic diferit de el, Henry!

Întregul lui corp tresări.

— Nu eşti cu nimic diferit de el, repetă ea. Ai luat ce ai vrut şi apoi m-ai sfâşiat în bucăţi.

Energia războinică păru să o părăsească. Umerii îi căzură din pricina greutăţii pe care Henry o aruncase asupra lor.

— Dispari! ţipă ea. Apoi lacrimile îi umplură ochii. Picăturile acelea cristaline de suferinţă îi brăzdau obrajii, fiecare din ele fiind o mărturie a trădării lui.

„Nu voi putea supravieţui şi de data asta”.

— Îmi pare atât de rău! spuse Henry, apropiindu-se de ea.

Îşi dorea să o ia în braţe şi să repare totul. Încercă să o cuprindă.

Clara îl plesni cu putere peste faţă.

Era o durere pe care o merita din plin. Agonia îi radia prin maxilar.

Privirea ei arunca flăcări, iar Henry se simţi pârjolit de ura din ochii ei de culoarea cerului, care cândva străluceau de fericire.

— Ţi-am spus să pleci, milord. Pieptul îi tremura sub forţa emoţiilor. Totul s-a sfârşit.

Nu spusese „s-a sfârşit discuţia”.

Ci „totul s-a sfârşit”.

Ameţit, Henry se dădu în spate spre uşă. Nu-şi luă nicio clipă privirea de la ea. Voia să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură a feţei ei dragi. O dorea. Avea nevoie de ea.

În cele din urmă, plecă.

Totul se sfârşise.

Capitolul 23

Nu mai avea lacrimi să plângă.

De când Henry March îi rupsese inima din piept şi o strivise sub călcâiul cizmei lui imaculate, Clara simţea doar un enorm gol.

Ceea ce, dacă ar fi avut energia necesară, ar fi provocat o adevărată furie… împotriva ei înseşi. Din tot ce pierduse: visurile pe care le avusese legate de viitor, speranţele legate de Muzele, pentru ea şi pentru toate persoanele angajate la teatru, trădarea lui Henry era partea care lăsase cea mai adâncă rană în inima ei.

— Proasto, proasto, proasto, şopti Clara în cuvertura înflorată.

Întotdeauna luase decizii greşite când venise vorba de bărbaţi. Îl subestimase pe Lowery. Avusese încredere în Ryker Black. Iar acum îl putea adăuga pe Henry March, conte de Waterson, pe lista de nume de care ar fi fost mulţumită să nu mai audă vreodată.

Se forţă să deschidă ochii, iar privirea se opri în veşnica fereastră cu vitralii prin care privise în timpul celor patru ani cât locuise la Bârlogul Diavolului. Ceaţa groasă de afară risipea orice şansă de a zări cerul nocturn al Londrei de pe acele străzi periculoase din St. Giles, pline de râsetele clienţilor care îşi făceau drum spre cluburi.

Viaţa ei ar fi trebuit să fie altfel.

Nu ar fi trebuit să trăiască într-un loc al viciului şi al păcatului, ca Bârlogul Diavolului, ci într-unul în care muzica aducea împreună oameni din toate clasele sociale.

Dar Henry orchestrase furtul şi minciunile care distruseseră soarta teatrului ei.

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Începură să-i curgă pe obraji. Deci nu-i secaseră nenorocitele de lacrimi. Pentru un bărbat care nu le merita.

— Să te ia naiba! şopti ea în pernă.

Numai că, tot repetând acele cuvinte, de la prima oră

a dimineţii, mai pierduseră din forţa emoţiei. Acum erau la fel de goale precum sufletul Clarei.

O bătaie uşoară în uşă întrerupse tăcerea din cameră.

„Pleacă! Nu vreau să vorbesc despre nimic din ceea ce s-a întâmplat”.

Voia să uite toate modurile în care se amăgise să creadă că lui Henry îi păsa de ea. Mai rău decât atât, deşi îl ura pe Henry March pentru că o trădase, era impresionată de dragostea pe care el le-o purta surorilor lui. Îşi sacrificase onoarea la care ţinea atât de mult ca s-o vadă pe Lila fericită. Acele sentimente profunde pe care Clara visase ca Henry să le aibă şi pentru ea.

— Eşti de-a dreptul nebună, se certă Clara.

Reggie bătu din nou la uşă.

— Clara?

Ea se întoarse pe spate. Se ascunsese destul. Reggie merita să ştie tot, pentru că nu era doar cea mai bună prietenă a ei, ci şi partenera ei de afaceri.

„Şi am asigurat-o pe Reggie că totul este în regulă”. Clara fusese cea optimistă, iar Reggie cea realistă când încercase să o prevină că nu trebuia să aibă încredere în Henry March.

O nouă bătaie se auzi la uşă.

— Clara? strigă din nou Reggie, cu vocea înăbuşită de uşa de lemn.

Poate, dacă se prefăcea că doarme, cealaltă femeie avea să plece, iar ea nu ar fi fost nevoită să împărtăşească tot ce se întâmplase

În acea zi şi cât de mizerabil se răsfrângeau acele lucruri asupra viitorului ei.

Reggie însă fusese răbdătoare, dându-i Clarei mai mult răgaz decât ar fi meritat. Îşi şterse nasul şi ochii de marginea feţei de pernă şi se forţă să se ridice.

— Un moment…

Aruncă o privire în oglindă la propria imagine. Creatura demnă de milă din oglindă, cu ochii umflaţi şi roşii, cu obrajii palizi, nu avea nimic de-a face cu femeia mândră care fusese în ultimii ani. Clara fusese puternică

pentru că ţinuse oamenii la distanţă. Henry era singura persoană pe care o lăsase să se apropie. Era un bărbat căruia îi dăruise nu numai trupul, ci şi fiecare părticică din sufletul ei. Din cauza acelei încrederi oarbe în el, devenise o umbră a Clarei cu care lumea se obişnuise.

Dar să o ignore pe Reggie nu ar fi reparat niciuna din greşelile pe care le făcuse şi nici n-ar fi şters regretele.

— Intră… se forţă într-un final să răspundă.

Reggie deschise imediat, ca şi cum s-ar fi temut că ea era pe cale să se răzgândească. Tânăra femeie se pregătea să închidă uşa în urma ei, dar înlemni când o văzu.

Clara îşi încleştă degetele în palmele deja rănite de unghii şi se pregăti să o audă pe Reggie plângându-i de milă.

Dar Reggie pur şi simplu închise uşa cu un calm pe care Clara nu ar fi fost niciodată capabilă să-l simuleze.

Unica ei prietenă îşi împreună mâinile la spate şi se sprijini de uşă.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

— Nu prea, răspunse ea, încercând să zâmbească.

Dar muşchii nu o ajutară, aşa că sfârşi cu buzele tremurând.

— S-ar putea să te ajute, insistă prietena ei.

De data aceasta, Clara pufni în râs.

— Numai o lege dată de parlament şi serviciile celui mai bun avocat din Londra m-ar putea ajuta.

— Nu mă referem la Muzele, spuse cu blândeţe cealaltă femeie.

Reggie plecă de lângă uşă şi veni să se aşeze lângă ea.

— Mă referem la… el. Acel gentleman.

— Gentleman, pufni Clara. Ce semnificaţie mai are acest cuvânt… Se presupune că trebuie să fie un bărbat blând. Dar de fapt toţi sunt incapabili de bunătate, de decenţă, de omenie…

Surprinse privirea lui Reggie, aşa că încheie discursul cu un oftat.

— Îmi dai voie? murmură Reggie.

Clara încuviinţă din cap, iar Reggie se strecură în pat lângă ea. Apoi îşi trecu un braţ pe după umerii Clarei şi o trase mai aproape de ea.

Blestematele lacrimi izbucniră din nou.

Umerii Clarei se scuturau de la hohotele de plâns. Iar Reggie continua, în tăcere, să o sprijine. Fără acuzaţii, fără întrebări, fără cuvinte de consolare. Iar loialitatea ei o făcu pe Clara să izbucnească într-un nou şir de lacrimi.

Reggie aşteptă până când lacrimile se mai potoliră. Scoase din buzunarul rochiei o batistă albă şi i-o întinse fără să spună un cuvânt.

Încă smiorcăindu-se, Clara o acceptă. Ridică batista spre nas, dar se opri după ce văzu iniţialele brodate pe ea: BK.

Broderick Killoran.

Soţul lui Reggie.

„Şi eu voiam asta cu Henry…”

Până atunci nu-şi dăduse voie să accepte acel gând. Dar adevărul era că, în adâncul sufletului, crezuse că merita iubirea lui şi un viitor alături de un soţ loial şi copii.

— M-a minţit, spuse Clara încet, jucându-se cu colţurile uscate ale batistei. Clara sfârşi prin a-i mărturisi totul lui Reggie. Nu lăsă niciun moment nemenţionat, nici pe cele de pură fericire, nici pe cele agonizante, care îi rupseseră inima. Mi-a făcut o promisiune care se baza pe o minciună, că mă va ajuta. Nu, nu fusese vorba doar de ea. Că *ne* va ajuta, se corectă ea.

Când termină de povestit, Reggie rămase tăcută câteva clipe.

— Of, Clara!

Ea tăcu, pregătită să audă cuvintele de consolare pe care le ura atât de mult.

— Bărbaţii… Sunt de multe ori lipsiţi de scrupule şi îşi urmăresc doar propriile scopuri. Ar face orice pentru a duce la îndeplinire interesele pe care le au la un moment dat.

Cealaltă femeie vorbea ca şi cum ar fi trăit acele lucruri.

— Aşa a fost şi Broderick cu Muzele când a acţionat

împotriva mea şi a ta.

— Nu a fost acelaşi lucru, spuse Clara pe un ton slab. De fapt… A fost întru totul diferit!

— Cum aşa? întrebă Reggie, aşezându-se pe spate, sprijinită în coate.

— Înainte de orice, tu şi Broderick eraţi prieteni.

Clara îşi şterse din nou obrajii umezi.

— Iar tu, la un moment dat, de-a lungul relaţiei tale cu acel conte, nu l-ai considerat prieten?

— Nu. Da. Nu.

Totul era confuz în mintea ei. Nu-i trecuse vreodată prin minte că putea fi prietenă cu un bărbat. Toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse voiau doar să-i folosească trupul. Însă nu existase acel fel de intimitate cu Henry până seara trecută. Fiecare sărut al lor fusese iniţiat de ea.

Clara îşi ţinu respiraţia preţ de o clipă. Henry nu o dorise doar pentru plăceri trupeşti. Gândindu-se la asta, conştientiză un lucru.

Se uită în gol spre fereastră.

— Relaţia mea cu Henry s-a bazat mereu pe nevoile noastre reciproce, spuse ea.

— Ah, corect. A avut nevoie de ajutorul tău pentru sora lui.

Reggie făcu o scurtă pauză.

— Şi ţi-a oferit 10.000 de lire sterline ca să o poţi lua de la capăt.

Clara se încruntă. Îşi imaginase cumva tonul uşor acuzator din vocea lui Reggie?

— Sper că nu îl aperi şi nu mă judeci pentru că am ezitat să-l ajut…

— Nici vorbă, o asigură Reggie, ridicându-se. Nu există scuze pentru trădare şi minciună. Dar uneori există explicaţii care ne ajută să înţelegem de ce bărbaţi ca Broderick şi ca Henry al tău au făcut ce au făcut.

„Henry al tău”.

— Nu e Henry al meu, spuse Clara cu o voce sfârşită. N-a fost nimic al meu.

Mai mult decât atât, dezamăgirea ei amoroasă trebuia

să fie mai puţin importantă decât a oamenilor care depindeau de ea. Inclusiv a femeii de lângă ea.

— Nici să nu îndrăzneşti! exclamă Reggie, anticipând cuvintele Clarei.

— Îmi pare atât de rău, Reggie, spuse ea cu lacrimi în ochi.

Dezamăgise atât de mulţi oameni, dar să o dezamăgească pe acea femeie care îi fusese ca o soră era partea cea mai dureroasă a eşecului ei.

— Oh, încetează! spuse Reggie făcând semn cu mâna că îşi pierdea răbdarea. Te gândeşti la mine într-un moment ca ăsta? Dacă ai crezut că sunt îngrijorată pentru mine sau pentru teatru, înseamnă că nu ai o părere foarte bună despre mine ca prietenă.

— Dar oamenii care depind de noi? De Muzele? Ce se va întâmpla cu ei?

Reggie părea şi ea preocupată.

— Pentru ei am fost şi eu îngrijorată. Dar Broderick a promis că găseşte un loc de muncă pentru fiecare dintre angajaţi, până când… până când se rezolvă situaţia.

Clara se simţi îngrozitor de egoistă deoarece, pentru o clipă, o invidiase pe prietena ei. Şi ea tânjea după sprijinul necondiţionat al unui bărbat, care să o ajute să-şi împlinească visurile şi să-şi rezolve problemele.

— Ascultă, Clara, tu ai fost cea care îmi spunea că mobila stricată se poate repara.

— Nu e vorba doar despre mobilă aici, zise Clara cu o voce obosită.

„E vorba despre inima mea”.

— Iar când m-am învinovăţit, continuă cu patimă prietena ei, pentru că Broderick ameninţa că avea să ne ia tot, iar eu ţi-am zis că ţi-ar fi mai bine fără mine, tu ce ai spus?

Îi jurase că avea să îi stea alături.

— Acum e diferit, spuse Clara ridicându-se în picioare. Începu să se plimbe prin cameră. Mi-am dorit mult asta, Reggie. Era ceva ce noi chiar meritam. Un nou început, cu ceva ce am creat fără niciun ajutor din partea lui Broderick

sau a oricărui altui bărbat.

Şi fuseseră atât de aproape să-şi îndeplinească visul!

Reggie oftă şi se ridică din pat.

— Oh, Clara, nici acum nu-ţi dai seama!

Ce să-şi dea seama? În acele momente nu reuşea să-şi dea seama nici care erau stânga şi dreapta.

— Mi-ai arătat că nu e nicio ruşine să accepţi ajutor de la alţii când am nevoie, şi totuşi tu îţi trăieşti viaţa după standarde total diferite. Pentru tine, să ceri sau să primeşti ajutor e o dovadă de slăbiciune. Adevărata slăbiciune e să ai nevoie de sprijin, dar să fii prea mândră ca să-l accepţi. Cuvintele ei plutiră în aer, sunând cu o claritate palpabilă. Ştii ce cred? murmură Reggie, trăgându-se mai aproape.

Clara îşi frecă mâna de obrazul încă umed de lacrimi.

— Ce crezi?

— Că te-ai împiedicat de acel loc. A devenit un simbol al nevoii tale de a deţine controlul, de care tu, eu şi mulţi alţii din aceste părţi ale Londrei nu avem parte. Reggie îi zâmbi cu blândeţe. Dar cum? Acum nu e vorba despre Muzele, ci despre contele de Waterson şi inima ta rănită.

Clara se pregăti să nege.

„Te-ai împiedicat de acel loc”.

Dar era atât de mult adevăr în cuvintele lui Reggie! Înainte de orice, Clara luptase pentru a putea controla ce se întâmpla cu viaţa ei. După ce Lowery îi distrusese cariera şi viitorul, tânjise să devină stăpână pe propria viaţă. Şi fusese atât de aproape de asta, până când Henry ruinase totul.

„Pentru a-şi ajuta sora…”

Acţiunile lui nu fuseseră niciodată pentru a o ajuta pe Clara. Dar, într-un mod egoist, ea tânjea după acel devotament.

„Nu, l-ai vrut în special de la Henry”.

Reggie îi oferi un zâmbet trist înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Clara? întrebă ea cu degetele pe clanţă. Voi dispreţui mereu ce a făcut contele, dar, dacă îl iubeşti, dacă tu crezi că ai văzut ceva bun şi onorabil la el, ar putea fi…

iertat.

„Iertat”. Clara îşi strânse pumnii.

— Desigur. Îl voi ierta când fosta regină Caroline se va ridica din mormânt şi îl va ierta pe soţul ei nenorocit, care umbla numai cu amante…

Reggie zâmbi.

— Ei bine, recunosc că eşti inventivă şi empatică…

Şi de ce l-ar fi iertat? Îi dăduse lui Henry inima ei, iar el o călcase în picioare cu cizmele lui scumpe. Iar în tot acel timp, el avea intenţii de căsătorie cu altă femeie. O femeie respectabilă, cu sânge nobil curgându-i prin venele reci. Ceea ce fusese scris dintotdeauna în destinul lui.

„Oh, Dumnezeule!”

— Îmi pare atât de rău, Clara! spuse Reggie cu blândeţe.

— Mulţumesc… pentru tot.

Prietena ei mai aşteptă o clipă, ca şi cum voia să mai spună ceva, apoi ieşi din cameră.

După ce Reggie închise uşa, Clara rămase nemişcată în mijlocul încăperii, abia îndrăznind să respire.

Şi apoi, în singurătatea propriei companii, gravitatea a tot ce suferise, a tot ce pierduse o lovi din nou. Se aşează şi îşi ridică genunchii la piept. Îi cuprinse cu braţele şi îşi odihni bărbia pe fustele fine de satin.

Nu voia să-i găsească scuze lui Henry, gândindu-se că el luase acea decizie pentru a înfiinţa o forţă de poliţie care ar fi făcut ca Londra să fie un loc mai sigur sau pentru că îşi iubea atât de mult sora încât ar fi minţit pentru ea.

— Nu face asta, şopti ea. Nu-i căuta scuze…

Şi totuşi, în timp ce stătea acolo, în tăcerea nopţii, detestă că o parte din ea îl iubea pentru că Henry era un frate care îşi sacrifica onoarea cu care se mândrea atât de mult de dragul surorii lui.

Capitolul 24

Îi bubuia capul.

Când reuşi în sfârşit să-şi deschidă ochii injectaţi, privirea lui se lovi de imaginea înceţoşată a unui teanc de registre.

Clipi, încercând să îndepărteze efectele alcoolului.

Fără succes.

Închise din nou ochii şi mai făcu o încercare. Fără folos.

Zgomotul din cap persista.

Cu obrazul încă lipit de birou, Henry tresări şi se forţă să-şi ridice capul.

Până şi acel mic efort se dovedi atroce. Îşi duse o mână la tâmplă.

Deci acolo era sursa zgomotului pe care îl simţea în cap.

Stomacul i se contractă. Îşi controlă respiraţia ca să nu vomite.

Oh, Dumnezeule, era pe moarte! Durerea de cap avea să-l omoare tocmai pe el, după ce supravieţuise pe cele mai periculoase străzi din Londra.

Numai că asta îi aminti de Clara. De singura fericire pe care o cunoscuse în viaţă, dar şi de durerea provocată de pierderea ei.

Cu un oftat sfâşietor, îşi sprijini fruntea de birou. Ca apoi să regrete imediat ambele gesturi.

Se auzi un ciocănit în uşă. Ciocănitul acela era diferit de cel care îi spărgea capul ca urmare a beţiei.

Cineva era la uşa aia blestemată.

— Pleacă naibii, mormăi Henry.

Simţi iar cum stomacul i se ridică până în gât. Nu voia să vadă pe nimeni.

— Îmi permiteţi, milord?

Concediat. Cu siguranţă, servitorul voia să fie concediat.

Să încerce să-i răspundă servitorului care până atunci se dovedise extrem de loial era un efort prea mare pentru Henry.

— Am ezitat să vă întrerup… Dar deja îl întrerupsese.

Şi n-aş fi îndrăznit să bat insistent la uşă dacă nu aş fi avut un motiv serios să fac asta. În special pentru că aseară aţi cerut să nu fiţi deranjat…

Servitorul continuă să vorbească, iar Henry închise ochii. Poate că în tot acel timp căutaseră vinovatul în altă parte. Poate că persoana care voia să-l ucidă locuia chiar sub acelaşi acoperiş cu el şi răspundea la numele de Wright.

— Milord?

Henry deschise puţin ochii. La un moment dat, majordomul tăcu.

— Ce e?

— Se întâmplă că…

Wright îşi coborî vocea, iar restul cuvintelor se pierdură după uşa de stejar.

— A sosit, auzi Henry.

Despre ce naiba vorbea omul acela? Nu aştepta pe nimeni. El…

Inima i-o luă razna. Se ridică în picioare atât de iute, încât camera se învârti cu el, iar durerea îl orbi. Clara.

Ignorând durerea îngrozitoare din cap, Henry se repezi spre uşă. O smunci, iar Wright aproape că se prăbuşi.

— Unde e? gâfâi Henry. De ce nu ai adus-o imediat aici?

— Oh, ele abia coboară din trăsuri…

Trăsuri?

Ele?

Inima lui Henry se prăbuşi.

— Cine a sosit?

Wright se uită la el cu o privire plină de confuzie.

— Păi, Excelenţa Sa, contesa de Waterson.

— Mama, repetă Henry prosteşte.

Wright aprobă din cap cu entuziasm, zâmbind ca şi cum Henry ar fi rezolvat un puzzle imposibil.

— Exact, milord. Excelenţa Sa împreună cu Lady Norfolk.

Venise şi sora lui?

— Lady Norfolk? întrebă prea tare Henry, iar sunetul îl făcu să tresară.

— Sora dumneavoastră, milord. Corect.

Trăsurile acelea sosiseră mai devreme decât se aştepta Henry.

— M-am gândit că e cazul să vă informez, spuse majordomul, trăgând aer în piept şi dând din bărbie nu foarte subtil spre Henry. Imediat.

— Spune-le că sunt prins cu afaceri, rosti Henry obosit.

— Foarte bine, foarte bine, repetă majordomul, cu o nervozitate vizibilă.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o conversaţie cu mama lui, în care să fie întrebat despre nenorocitul de titlu nobiliar, despre moştenitori şi o soţie adecvată.

— Am nevoie de ceva de băut, îi spuse el majordomului.

Wright clipi de câteva ori.

— Mă voi asigura că o tavă cu cafea…

Vocea majordomului se stinse în timp ce Henry se îndrepta spre dulapul unde ţinea alcoolul.

— Ah, este coniac. Cereţi coniac? Oh, d-da, bineînţeles, se bâlbâi majordomul. Servitorul se opri brusc. La ora 10. Urmă altă pauză cu subînţeles. A dimineţii.

Drept răspuns, Henry se întinse după o sticlă. Vorbăria lui Wright se transformă într-un murmur îndepărtat, în timp ce apucă el sticla de whisky.

„Poate că, la urma urmei, chiar eşti surd”, spusese Clara. Apoi luase o gură zdravănă de whisky.

Henry duse dopul sticlei la piept şi îl mângâie, în timp ce se gândea la seara în care ea năvălise la el în birou.

— Wh-whisky, bolborosi.

„Oh, Dumnezeule!”

Fiecare lucru îi amintea de ea. Amintirea clipelor petrecute alături de ea avea să-l bântuie până la ultima suflare.

Majordomul îşi drese vocea.

— Mai doriţi ceva?

„Pe Clara Winters. Şi şansa de a o lua de la capăt”.

— Nimic.

Cu un oftat ostenit, smuci dopul şi-l aruncă pe dulap. Obiectul de cristal se lovi cu zgomot de altă sticlă şi făcu un zgomot care îi spori şi mai tare durerea drăcească de cap.

— Doar să te asiguri că Excelenţa Sa… nu-mi face vreo vizită.

Majordomul ezită. Preţ de o secundă, Henry se gândi că avea să îi facă morală pentru că nu-şi întâmpina cum se cuvine rudele proaspăt sosite. Iar o mică părticică din el chiar îşi dorea asta. Nu voia să fie văzut şi tratat ca un membru al parlamentului, ca un conte, ca un gentleman plicticos. Voia să fie tratat ca oricare alt bărbat. „Aşa cum se purta Clara cu mine”.

— Cum doriţi, milord.

Şi cu asta, majordomul făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Imediat ce plecă, Henry termină de turnat băutura în pahar. Majordomul avea dreptate. Ar fi trebuit să-şi întâmpine mama, sora şi nepotul abia născut pe scările din faţa casei. Ar fi trebuit să fie proaspăt bărbierit, îmbăiat şi îmbrăcat frumos.

Ar fi trebuit, de fapt, să facă foarte multe în cele două săptămâni ce trecuseră, dar eşuase.

În curând, avea să se transforme din nou în fiul, fratele şi contele cu care lumea fusese obişnuită. Dar nu acum. Acum avea să se bucure de whisky. Deşi mai mult whisky.

Şi apoi, cu puţin noroc, să adoarmă şi să scape de durerea aceea nimicitoare din cap.

Cu paharul într-o mână şi cu sticla în cealaltă, Henry se îndreptă spre colţul biroului.

Lăsă sticla jos, apoi îşi găsi un loc pe canapea. Pielea scârţâi când îşi aruncă picioarele pe ea. Apoi, cu paharul sprijinit pe piept, Henry îşi îndreptă privirea spre flăcările portocalii şi roşii care dansau în şemineu. În timp ce el încă dormea cu capul pe masă, un servitor, probabil Wright, se strecurase şi aprinsese focul. Căldura plăcută din şemineu

se împrăştia în tot biroul.

Era un lux de bază, şi totuşi nu era. Nu cu adevărat.

O casă încălzită şi un foc de care se îngrijea mereu cineva: un confort care pentru Henry, crescut cu el, era de la sine înţeles. Dar, aşa cum îl acuzase Clara, nu se gândise niciodată cu adevărat la bărbaţii şi femeile care nu se născuseră în familii de nobili. Oh, mulţi dintre ei beneficiau de legile pe care el le elaborase, străduindu-se apoi să fie votate de parlament. Dar nu se gândise niciodată la ei, ca oameni. Nu se întrebase cum era viaţa pentru cei care trăiau în St. Giles şi în Dials, care trăiau din resturi, de azi pe mâine, pe acele străzi periculoase.

Până când o întâlnise pe Clara.

Ea, care nu numai că îl salvase, dar îl şi îngrijise în modestul ei apartament. Clara, care înfruntase obstacole şi se luptase pentru siguranţa şi pentru viitorul ei în feluri în care el nu fusese şi nici nu avea vreodată să fie nevoit să o facă. Şi asta pentru că avusese norocul să se nască într-o familie de nobili.

Iar dacă nu ar fi fost Clara, el ar fi rămas un snob cu ochelari de cal, aşa cum îl acuzase ea.

Înclinându-şi capul, Henry mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky, salutând senzaţia de arsură care i se ducea în jos pe gât. Nu se îmbătase îndeajuns de tare seara trecută. Durerea ascuţită cauzată de greşeli şi regrete încă persista. Îşi puse paharul înapoi pe piept şi închise ochii, aşteptând ca un laş alinarea care venea din letargia beţiei.

Se auzi o bufnitură.

Zgomotul uşii izbite de perete îl făcu să tresară din amorţire. Paharul de pe piept se vărsă peste cămaşă şi stropi canapeaua.

„La dracu’!”

— Fii mai atent, te rog, spuse el frecându-şi tâmpla fără succes.

Wright era inutil. Profund inutil. Deşi, la drept vorbind, dacă era contesa într-una din crizele ei, nici măcar regele nu ar fi putut să o liniştească.

Şi totuşi, Henry nu căzuse niciodată victimă furiei

materne. Până în acel moment.

— Ce înseamnă toate astea, Henry Winston James March? întrebă contesa şi, într-o pornire care ar fi putut jura că era voită, trânti cu putere uşa.

Ecoul îi trezi durerea blestemată de cap.

Contesa îşi smulse mănuşile şi se îndreptă spre el.

— Ultimul lucru la care mă aşteptam era să te găsesc…

Se albi brusc.

— Dumnezeule, miroşi ca… miroşi ca o sticlă de tărie!

— Ca să fim cinstiţi, din cauza ta am vărsat pe mine paharul de whisky.

— Whisky? ţipă ea pe un ton extrem de ridicat, cu siguranţă o dojană maternă pentru fiul beat care consumase prea mult alcool. Whisky? Gentlemenii nu beau whisky. Tu nu bei whisky. Nu bei niciun fel de tărie.

Nu exista nicio cale să evite acea întâlnire.

— Nu, recunoscu el.

Cu o oarecare reţinere, îşi dădu jos picioarele de pe canapea. Dar situaţia merita cu siguranţă o beţie zdravănă.

— Ce ai făcut, Henry? îl întrebă mama lui pe un ton implorator. Ce ai făcut?

Smulse o hârtie din buzunarul rochiei şi o aruncă spre el. Henry se feri.

— Ah…

— Să taci! Dacă eşti beat şi miroşi ca o distilerie, nu ai voie să comentezi. Îşi coborî vocea, transformând-o într-o şoaptă mai iertătoare. Totuşi, în situaţii disperate, e nevoie de măsuri disperate.

La asta se referea, fără îndoială, scrisoarea pe care Henry o ţinea acum în mână. Încercă să despăturească hârtia, dar, înainte să apuce să citească ceva, contesa îl luă la rost.

— Ai adus o curtezană aici în casă, Henry. I-ai permis să stea în preajma surorii tale. Şi… ai fost prins…

Contesa se făcuse atât de roşie, încât şi focul din şemineu păleа pe lângă ea.

Deci prima acţiune a lui Person fusese să o implice pe

contesă. Mama lui se aşează pe un scaun lângă el.

— Dar Lord Person a fost îndeajuns de amabil să-mi permită să îndrept această situaţie.

Să o îndrepte?

Cu sprâncenele încruntate, Henry reuşi în sfârşit să citească scrisoarea.

Hettie, am ajuns la o înţelegere în privinţa copiilor noştri. Băiatul tău însă a început să se vadă cu o curtezană. Lord Person a trăit oroarea de a vedea cu propriii ochi perechea angajată în flagrant delict. Am reuşit să o convingem pe Dorinda că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. Dar băiatul tău ar face bine să nu gafeze din nou. Vino acasă!

Cu cea mai sinceră consideraţie,

Lady Person

Iată, aşa arăta situaţia lui văzută în ochii lumii, prezentată mamei lui. Şi, chiar ştiind ce făcuse, Lord şi Lady Person încă încercau să-şi mărite cu Henry mult iubita fiică.

„Dacă aş fi fost tată, şi un bădăran i-ar fi făcut aşa ceva fiicei mele, l-aş fi tăiat cu sabia medievală a clanului March, pentru a fi îndrăznit să-mi rănească fiica… O fată care ar avea bucle blonde, la fel ca mama ei”.

Oh, Dumnezeule! Îşi dorea acel viitor alături de Clara. Voia ca ea să fie soţia lui. Şi să aibă copii. Să aibă copii cu ea. Numai cu ea.

— Ar trebui să te pui pe plâns, spuse mama lui cu o voce tăioasă. Ruşinos, e absolut ruşinos ce ai făcut în lipsa mea.

Contesa îi luă scrisoarea din mână. Se îndreptă spre şemineu şi o aruncă în flăcări.

— Iar acum, spuse ea cu un calm care îi trezi suspiciuni lui Henry, nu te voi minţi şi nu voi pretinde că nu sunt dezamăgită de tine, Henry. Sunt foarte dezamăgită.

Ciudat, era prima oară, în cei aproape 42 de ani de viaţă când mama sau tatăl lui pronunţaseră acele cuvinte.

Şi totuşi, nu-i păsa de părerea ei. Dezamăgirea faţă de ceea ce făcuse, de trădarea pe care o pusese la cale era atât de ascuţită încât îl rănea.

— Dar înţeleg, murmură mama lui, întorcându-se lângă el.

Ea?

— Ce anume?

— Eşti cuviincios, dar în acelaşi timp eşti bărbat şi ai nevoi. Înţeleg de ce ai fost aşa de captivat de această curtezană. Atât timp cât eşti discret, soţia ta şi lumea vor înţelege. Dar nu poţi continua să te comporţi ca până acum. Clătină din cap, ca şi cum ar fi fost îngrozită. Asta trebuie să înceteze.

Henry simţi cum îl cuprinde furia. Îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii.

— Clara!

Contesa îşi înclină capul.

— Poftim?

— O cheamă Clara Winters şi nu e curtezană.

Contesa îşi ridică mâinile în aer şi ţâşni de lângă Henry.

— Oh, Dumnezeule! Ochii i se umplură de groază. Să nu îndrăzneşti, să nu cumva să…

— O iubesc, spuse el calm, ridicându-se în picioare. Iar dacă ea m-ar accepta, eu…

— La-la-la… Nu pot să te aud. Nu te aud! ţipă contesa, în timp ce îşi acoperea urechile cu mâinile.

— Uită-te la mine! Când contesa îl refuză, clătinând cu putere din cap, Henry repetă cuvintele ca pe o comandă tăioasă. Am spus să te uiţi la mine!

Tremurând, contesa îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Nu mă căsătoresc cu fiica lui Person. O iubesc pe Clara, mamă, repetă el. A venit în această casă, deşi nu voia, şi a ajutat-o pe Lila. Lila cântă din nou. Şi îşi ia micul dejun alături de mine. Şi glumeşte.

— Cum? rosti contesa, ducându-şi palma peste gură, ca şi cum ar fi încercat să oprească un hohot de plâns.

Henry încuviinţă din cap.

— Clara… domnişoara Winters i-a dat lecţii de muzică şi e persoana căreia trebuie să-i mulţumim pentru însănătoşirea Lilei.

Având în vedere trauma prin care trecuse la Peterloo, sora lui probabil nu avea să fie total vindecată niciodată, dar cu siguranţă era pe drumul cel bun. Şi doar datorită Clarei.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Pentru că ar fi pus întrebări despre persoana pe care o angajase pentru iubita ei fiică şi nu ar fi acceptat-o în preajma Lilei înainte de a o întâlni personal.

— Am considerat că e mai bine să vezi cu ochii tăi la întoarcere, o lămuri Henry.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Dar cum era mereu mândră şi stăpână pe sine, se întoarse cu spatele la Henry, ştergându-şi cu discreţie colţurile ochilor. După câteva momente, se întoarse. Şi nu mai avea nicio urmă de vulnerabilitate pe faţă. Era gata să-l înfrunte iar pe Henry.

— Îi sunt… recunoscătoare acestei femei. Dar asta nu schimbă trecutul ei, faptul că e nepotrivită sau obligaţiile tale faţă de fiica familiei Person şi interesele pe care le ai în parlament. Trebuie să rezolvi…

Şi cu acele cuvinte pronunţate ca o comandă, ieşi din cameră.

„Trebuie să rezolvi…” Asta însemna „Trebuie să te căsătoreşti cu domnişoara Newton”.

Să se însoare fără să iubească. Să se căsătorească din motive politice şi pentru aspiraţii legislative. Ca să fie cinstit, aceste motive ar fi fost cândva mult mai importante decât orice, mai ales decât *o* căsătorie din dragoste. Pentru că pur şi simplu până atunci văzuse căsătoria doar ca pe o tranzacţie de afaceri.

Numai ca să-şi dea seama, prea târziu, că singura căsătorie pe care şi-o dorea era cu o femeie pe care o iubea, o respecta şi o admira.

Auzi o bătaie uşoară în uşă.

Înainte să apuce să răspundă, persoana aflată de

cealaltă parte deschisese deja uşa. Lila îşi strecură capul înăuntru.

— Pot să intru?

— Bineînţeles, spuse repede Henry, ridicându-se în picioare. Mama…

— Mă căuta? Da, ştiu, am luat-o pe coridorul opus, spuse ea în timp ce închidea uşa din spatele ei.

Henry îşi dădu seama brusc: Clara. Lecţiile Lilei. Nu îi spusese că lecţiile se terminaseră.

— Lila, începu el.

— Domnişoara Winters nu mai vine, i-o luă ea înainte, aşezându-se lângă el pe canapea.

Henry ezită.

— Mi-am dat seama pentru că nu a venit în această dimineaţă şi apoi a fost… acea discuţie pe care ai avut-o cu mama.

Lui Henry i se strânse inima.

— Oh, Lila, îmi pare atât de rău!

— Pentru ce? întrebă ea fără ocolişuri.

Uimit, Henry se dădu înapoi.

— Eşti supărat că nu mi-ai spus că domnişoara Winters nu va mai veni pentru lecţii?

Henry îşi lăsă capul să-i cadă în mâini.

— Pentru tot, şopti el.

Ce se întâmpla cu el? Fusese un maestru al controlului de sine, cu o viaţă bine organizată. Acum, dezamăgea persoanele cele mai importante pentru el, pe cele pe care le iubea: sora lui şi Clara.

Lila se dădu şi mai aproape de el.

— Şi cum rămâne cu domnişoara Winters?

— Ce e cu ea? întrebă Henry obosit.

— Îţi pare rău că ai dezamăgit-o? După cum arăţi şi după cum miroşi, aş spune că da.

Henry îşi ţinu respiraţia. Din nou, Lila auzise mai mult decât şi-ar fi dorit el să discute cu ea – sau cu oricine altcineva.

— Henry, am învăţat să umblu precum umbrele. Nu există secrete în casa asta. Se uită lung la el. Niciunul.

Henry simţi cum se înroşeşte.

— Ai rănit-o.

Era o afirmaţie şi, venind de la sora lui, îl duru dezamăgirea din vocea ei. El era o dezamăgire constantă pentru toată lumea.

„Nu eşti cu nimic diferit de el… Ai luat ce ai vrut şi apoi m-ai sfâşiat în bucăţi”.

— Aşa este, am rănit-o.

— Din cauza mea, spuse Lila fără ocolişuri.

— Nu!

Vorbise atât de tare, încât avu senzaţia că i se rupse ceva din piept. Ignoră durerea de cap care deveni şi mai puternică după ce ridicase vocea. Nu avea de gând să o lase pe Lila să-i ia păcatele asupra ei.

— Nu s-a întâmplat din cauza ta! El era singura persoană responsabilă. S-a întâmplat din cauză că…

— Ai vrut cu orice preţ să mă ajuţi. Lila îi prinse degetele şi i le strânse uşor. Dar se pare că încă nu ţi-ai dat seama, Henry… îţi place să ai o viaţă ordonată, care să meargă într-o anumită direcţie. Dar nu ai cum să controlezi asta. Niciunul din noi nu poate.

Cuvintele ei alergară prin el, eliberându-l, făcându-l să se simtă cumva… izbăvit.

— Poţi controla doar ce fel de persoană eşti şi cum alegi să-ţi trăieşti viaţa.

Henry oftă.

— Da, dar dacă o persoană se schimbă, nu înseamnă că poate schimba şi… Ce îi făcuse Clarei. Nu poate schimba ce s-a întâmplat înainte.

— Nu, rosti Lila simplu. Dar poate încerca să capete iertarea şi să o ia de la început.

Vorbea despre el şi despre Clara, făcându-l să spere la viaţa pe care ar fi vrut să o aibă alături de ea, dar pe care nu o merita.

— Nu şi în acest caz. Nu după ceea ce am făcut.

— Nu eşti genul de bărbat care se dă bătut, Henry. La fel cum ai rezolvat cu forţa de poliţie, ar trebui să nu renunţi nici la speranţele tale legate de domnişoara Winters

sau de a o ajuta să-şi păstreze afacerea.

Henry îngheţă. Cuvintele acelea tăiară prin noianul de regrete şi mila de sine cu care se încărcase. Îşi dădu seama că fusese atât de copleşit de pierderea Clarei şi de răul pe care i-l făcuse, încât uitase cu totul de afacerea ei.

— Acum, spuse Lila cu un zâmbet, e mai bine. Am o idee care te-ar putea ajuta să o recâştigi pe domnişoara Winters.

Henry îşi concentră toată atenţia asupra ei.

Sora lui mai mică surâse amuzată.

— Pe vremuri, nu ai fi vorbit niciodată cu mine, cu Sylvia sau cu mama despre lucruri personale. Prefer această nouă versiune a ta, Henry.

Şi totul era datorită Clarei. Îşi petrecuse atâţia ani încercând să le protejeze pe femeile din viaţa lui, dar nu le dăduse niciodată posibilitatea să-şi facă auzite vocile, aşa cum ar fi meritat.

— Te ascult. Care e planul tău?

— Eu…

Sfatul înţelept pe care se pregătea sora lui să i-l dea fu întrerupt de o puternică bătaie în uşă. Ţipând, Lila sări şi îşi ridică mâinile deasupra capului.

— Linişte! urlă Henry, într-o încercare de a opri zgomotul infernal.

Bătăile se opriră, în sfârşit.

— Mă scuzaţi, se auzi vocea lui Wright de după uşă.

Se făcuse linişte, dar Lila continua să tremure.

„Oh, Dumnezeule!”

Henry simţi o greutate în piept când văzu acea imagine a Lilei care îi amintea cât de traumatizată era sora lui.

Ghemuită şi încă tremurând, sora lui mai mică îşi ridică în sfârşit capul. Se uită la el cu o privire încă îngrozită.

— Henry, şopti ea, îmi pare atât de…

Iar se auzi bătaia în uşă.

Lila sări în picioare.

— Răspunde-i, spuse ea cu un calm surprinzător în

voce.

— Nu contează. Orice problemă ar avea, Wright poate să mai aştepte.

Contau mai mult afacerile decât propria familie? Cât trecuse de când nu mai vorbise cu Lila, cu câteva săptămâni în urmă?

Iar cineva bătu în uşă.

— Milord? îl strigă din nou Wright.

La naiba cu toate! Se repezi la uşă şi apucă mânerul.

— La dracu', de parcă ar fi murit cineva sau e pe cale să… Oh, Steele!

Detectivul veşnic serios se uită la el.

Wright înghiţi cu zgomot.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să vă deranjez din nou, milord. Dar domnul Steele – majordomul arătă spre detectiv ca şi cum mai era nevoie să clarifice – a insistat să vă vadă. Eu…

— Aş dori să vă vorbesc despre…

Steele se opri, cu ochii la Lila.

Henry îi urmări privirea. În afară de Clara, sora lui nu se mai văzuse cu alte persoane din afara casei. Şi, chiar dacă progresase mult cu ajutorul Clarei, încă se chinuia să-şi găsească drumul către o viaţă normală.

— Scuzaţi-mă!

Fără să mai spună nimic, sora lui se grăbi să părăsească încăperea, trecând pe lângă Steele.

— Intră, îl invită Henry şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Pot să…

— Am aflat identitatea persoanei care s-a aflat în spatele atacurilor împotriva dumneavoastră.

Detectivul nu era genul care să-şi piardă timpul în conversaţii inutile.

Henry se întoarse. Nu se mai gândise de mult la inamicul necunoscut responsabil de atacul asupra lui. Numai că acum acel individ avea un nume.

— Cine? întrebă Henry, apropiindu-se de detectiv.

— Un stăpân de sclavi bogat.

Henry îşi aminti de cuvintele Clarei.

„Era un negustor de sclavi, unul care se ocupa de comerţul cu carne vie. Pentru el, femeile erau acelaşi lucru… Aşa că, atunci când l-am refuzat, şi-a folosit influenţa pentru a mă da afară de la Covent Garden şi Drury Lane, unde jucam”.

— A făcut avere din vânzarea de sclavi şi are resentimente faţă de nobili.

Deci fusese deranjat de eforturile legislative ale lui Henry de a aboli comerţul cu sclavi.

I se strânse stomacul. Însă era un lucru pe care nu şi-l putea scoate din minte.

— Cum îl cheamă? întrebă el cu o voce uşor răguşită.

— Terrence Lowery. În investigaţiile mele legate de trecutul acestui individ, am descoperit că are legături cu o femeie pe care o cunoaşteţi.

Henry simţi că se prăbuşeşte podeaua sub el.

— Oh, Dumnezeule! şopti el îngrozit.

Brusc simţi o transpiraţie rece.

— O anume Clara Winters.

Inima lui Henry se strânse.

— Se pare că acest individ are resentimente faţă de această femeie…

„Un client era hotărât să mă aibă, iar când l-am refuzat, şi-a folosit banii şi influenţa împotriva mea”.

— Şi cred că există motive de îngrijorare în ce priveşte siguranţa acestei doamne.

„Oh, Dumnezeule!”

Ea era în pericol.

Henry o luă la fugă, urlând să i se pregătească un cal.

Trebuia să o găsească.

Capitolul 25

Pe Clara nu o deranjau despărţirile.

Născută în apropierea scenei, învăţase că oamenii

erau trecători prin viaţa ei. Timpul petrecut cu cineva era limitat. La fel fusese şi în viaţa ei de curtezană.

Despărţirea din acea zi se dovedi totuşi cea mai grea dintre toate.

Zgomotul făcut de tocurile ei, în timp ce mergea printre rândurile de scaune, făcea ecou în toată sala de la Muzele.

Nu mai erau solişti şi dansatori care să repete pentru spectacolul de inaugurare – o inaugurare care nu avea să existe vreodată.

Nu se mai auzeau ciondănelile dintre bătrâna Maeve şi Anderson.

Era doar o linişte stranie şi apăsătoare.

Partiturile muzicale erau împrăştiate pe scenă, ca şi cum fuseseră abandonate în grabă când teatrul se prăbuşise încă o dată.

Clara continuă să se plimbe până ce ajunse la primul rând de scaune, iar acolo se aşeză. Închise ochii şi trase adânc în piept mirosul proaspăt al parchetului pentru care insistase atât de mult. Al vopselei proaspete. Şi pe cel uşor înţepător al oţetului de mere cu care fusese curăţat praful după renovare.

Se sfârşise.

— Înainte chiar de a începe.

Vorbise tare, în liniştea sălii, iar vocea ei se lovi de zidurile goale.

Acele reguli învechite făceau ca proprietatea să fie returnată bărbatului care îi vânduse teatrul. Şi probabil el avea să distrugă tot ce făcuse ea. Cumva, proprietatea nu îi revenise lui Broderick şi fusese redată proprietarului dinaintea lui.

— Totul depinde de cine deţine controlul, spuse Clara obosită, în teatrul gol, simţind nevoia să-şi audă vocea, ca să nu se mai simtă atât de singură.

Oricine ar fi fost acel duşman necunoscut, dorinţa lui se împlinise. Dacă se hotărau să lupte, bătălia ar fi durat la nesfârşit şi ar fi făcut ca ea, Reggie şi Broderick să piardă şi mai mulţi bani. Iar la final, să piardă şi lupta. Legile şi

regulile puteau fi încălcate, dar numai de cei care deţineau puterea. Şi indiferent câţi bani ar fi avut, oamenii din clasa ei, a lui Reggie sau a lui Broderick ar fi eşuat.

Îl învinovăţise pe Henry pentru pierderea afacerii, dar adevărul era că întreaga lume era de blamat. Acea lume care stabilise legi ce îi favorizau doar pe cei din înalta societate. Ei erau cei care profitau şi prosperau, iar restul oamenilor, majoritatea lor, îşi duceau viaţa de pe o zi pe alta. O minţise, dar în acelaşi timp încercase să-i susţină cauza în faţa altora. Henry încercase – dar eşuase – să obţină voturile care ar fi permis teatrului să rămână deschis.

Nu, nu-l învinovăţea pentru închiderea teatrului, ci pentru că o minţise.

— Ar fi fost minunat.

Clara privi în spate.

Reggie stătea în uşă, cu Broderick lângă ea. Cuplul schimbă câteva cuvinte, apoi Reggie porni pe culoar spre Clara.

— Am crezut că nu te mai întorci, spuse Clara, în timp ce Reggie se aşează pe scaunul de lângă ea.

— N-am vrut să mă întorc, spuse Reggie desfăcându-şi şalul şi lăsându-l să cadă. Sunt teribilă când vine vorba de despărţiri.

Clara îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi se uită la candelabrul enorm de cristal de deasupra capului.

— Da, îmi amintesc câte ceva despre asta.

Prietena ei continua să îşi lase capul pe spate, ca şi cum se odihnea.

— Nu am vrut să vin, dar mi-am dat seama că e important să ne uităm la toate astea, la ce am făcut amândouă.

Clara se uită la prietena ei.

— Pentru că, dacă am făcut-o o dată, putem să încercăm din nou să construim ceva de la zero.

„Noi?”

Reggie făcu o grimasă.

— Sper că nu ai crezut că nu mă voi alătura dacă

decizi să porneşti din nou o afacere!

— Eu…

Privirea Clarei căzu pe burta lui Reggie, iar aceasta începu să-şi mângâie pântecul.

— Ai crezut că, dacă sunt căsătorită cu Broderick şi aştept un copil, n-ar trebui să mă mai bag în afaceri?

— Ei bine… cam aşa merg lucrurile.

Femeile cu ceva stare financiară, precum Reggie, nu munceau – nici înainte şi nici după ce se năştea un copil.

Reggie pufni.

— De ce n-aş putea să fac şi una, şi alta?

— Poţi să faci orice îţi trece prin cap, Reggie.

— Da, noi putem.

Se opri.

— Şi aşa vom face.

Reggie căută în buzunarul rochiei şi scoase o scrisoare.

— Ce e asta? întrebă Clara, deja despăturind scrisoarea.

— Sunt proprietăţile de vânzare din Dials şi din St. Giles. Reggie se aplecă în scaun. Şi mai important, spuse ea entuziasmată, conţine o serie de soluţii care ne vor ajuta să îndeplinim cerinţele…

— …proclamaţiei pentru încurajarea pietăţii şi virtuţii, spuseră ele la unison.

— Exact aşa vom începem, spuse Reggie bătând cu degetul peste rândurile scrisorii.

Clara citi prevederile detaliate pe care le conţinea scrisoarea şi fu cuprinsă de un sentiment atât de rar în viaţa ei – speranţa. Şi, chiar dacă îşi petrecuse mulţi ani detestându-l pe Broderick Killoran, trebuia să admită că patronul de jocuri de noroc dovedise încă o dată că îi păsa.

— Cum a reuşit Broderick…

— Nu Broderick a făcut asta.

Clara se opri din citit la jumătatea paginii şi se uită la ea.

— Poftim?

Reggie încuviinţă din cap.

— Asta, arătă ea spre teancul de hârtii din mâna Clarei, e adresată amândurora. Prietena ei făcu o pauză. A venit de la contele de Waterson.

Paginile alunecară din mâinile Clarei şi se împrăştiară cu foşnet la picioarele ei.

Reggie se aplecă să ia hârtiile.

— Cine?

— Contele de Waterson, repetă Reggie spre podeaua de pe care strângea paginile scrisorii.

Inima Clarei bubui scurt în piept.

— Poftim?

— Lord Waterson, repetă Reggie.

Henry făcuse asta? De ce? Cum? Când? Întrebările se învârteau în mintea ei confuză.

— Nu înţeleg.

— Cred că e simplu, spuse Reggie, înmânându-i teancul de foi. Cred că nu s-a simţit confortabil cu modul în care s-a comportat, după cum ai putea crede.

— S-a simţit vinovat, şopti Clara, jucându-se cu colţurile primei pagini. Henry se mândreşte cu faptul că e un om de onoare, cu principii.

— Dacă ar fi fost lipsit de inimă, nu ar fi dat doi bani pe ce s-a întâmplat cu Muzele. Şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi consumat timpul elaborând indicaţii ca să se asigure că ne conformăm cerinţelor acelei legi.

Clara îşi muşcă interiorul obrazului. Ura că îşi dorea cu atâta disperare să se agaţe de optimismul lui Reggie. Şi totuşi… întinse din nou hârtiile. Henry nu venise după ea. Scrisoarea fusese adresată amândurora, ei şi lui Reggie. Era un detaliu banal şi fără sens de care se agăţa. Şi totuşi…

„Aş fi vrut să vină… Aş fi vrut ca până şi asta să fie mai mult decât o simplă afacere”.

— A fost întotdeauna doar o afacere pentru el.

— Hm, eşti încăpăţânată, Clara. Bărbatul despre care vorbeşti nu e unul rece şi indiferent. Ci mai degrabă un bărbat care a făcut o greşeală şi încearcă să o repare.

Şi cu acea mustrare aspră, Reggie se ridică.

— Nu-ţi spun ce ar trebui să simţi sau să nu simţi pentru acest gentleman. Ceea ce încerc să fac este să te ajut să vezi ce îţi scapă, pentru că eşti orbită din cauza acelei trădări.

Clara se uită din nou la hârtii.

— Mulţu…

— Dacă îmi mulţumeşti, o să te lovesc.

Reggie îmblânzi cuvintele pe care tocmai le spusese aplecându-se şi sărutând-o pe Clara pe obraz.

— Indiferent ce se întâmplă cu al tău Lord Waterson, viitorul nostru arată ceva mai clar decât arăta ieri.

Da, aşa era.

Datorită lui Henry.

— Te întorci cu mine? întrebă prietena ei, trăgându-şi pelerina şi încheind-o la gât.

Clara clătină din cap.

— Voi mai sta puţin.

Reggie ezită un moment, apoi ieşi de pe culoar şi se îndreptă spre Broderick Killoran, care o aştepta în partea din spate a teatrului. În momentul în care ajunse la el, Broderick îi luă mâinile, le ridică şi îi sărută fiecare deget, ca şi cum nu s-ar fi văzut de o veşnicie.

Clara îşi propuse să-şi ia privirea de la acel gest intim. Şi totuşi, nu putea. Se uită lung, tânjind după acea legătură, dorindu-şi să aibă pe cineva alături la bine şi la rău.

„Vreau asta cu Henry…”

Singurul pe care îl dorise vreodată fusese Henry.

Clara se forţă să-şi îndrepte atenţia spre foile din faţa ei, până când perechea de paşi se îndepărtă.

Când nu se mai auzi nimic, se aşeză înapoi în scaun.

Cu coada ochiului, observă materialul alb şi delicat. Ridică şalul lui Reggie şi îl ţinu în faţa ochilor. Materialul transparent diminua din strălucirea acelei scene atât de dragi pe care artiştii repetaseră până de curând. Coborî şalul până sub ochi, iar culorile scenei deveniră iar clare şi strălucitoare. Apoi mută materialul în dreptul ochilor. Repetă de câteva ori acea mişcare care o distrăgea.

Poate că Reggie avea dreptate şi trădarea nu schimbase adevăratul caracter al lui Henry, dar îi umbrise acele calităţi pe care ajunsese să le iubească şi să le admire la el.

Auzi zgomot din spatele teatrului.

— Ţi-aş fi adus eu şalul, spuse Clara ridicându-se în picioare.

Se întoarse să o întâmpine pe Reggie. Şi îngheţă.

Materialul îi scăpă din mâini odată cu foile. Cioburi de gheaţă îi alergau pe şira spinării şi o răceau din interior. Timpul îl lăsase incredibil de... neschimbat. Cu aceiaşi obraji rotunzi, de un roşu potrivit mai degrabă unui copil, burtos, era exact acelaşi bărbat care o lăsase fără slujbă în urmă cu câţiva ani.

— Tu! şuieră ea.

— Clara Winters, nu te-ai schimbat deloc!

Cine i-ar fi auzit timbrul ascuţit l-ar fi putut lua drept un băieţandru.

Dar ea învăţase cât era de periculos să subestimeze caracterul diabolic al acelui bărbat.

— Nici tu, spuse ea calmă, privindu-i silueta puhavă.

El zâmbi, ca şi cum i-ar fi adresat cel mai înalt compliment.

— Ce vrei?

— M-ai rănit, Clara. Se îndrepta spre ea. Întotdeauna ai făcut asta, spuse încet, ca pentru sine.

Ca să evite să fie încolţită, Clara se mută repede pe culoar pentru a-l privi în faţă.

— Ţi-am refuzat avansurile şi ţi-am respins propunerea de a fi sub protecţia ta şi, ca să fim cinstiţi, *tu* ai fost cel care m-a rănit.

El îi spusese patronului teatrului tot felul de minciuni despre ea şi apoi începuse să se dea drept patron al artelor prin toată Londra, cu o singură şi bolnavă intenţie: să-i blocheze Clarei orice şansă de a mai avea un viitor pe scenă.

— M-ai lăsat fără opţiuni.

— Opţiuni, rânji el. N-ai fost niciodată o actriţă, Clara.

Erai o târfă. O târfă pentru nobili, dar mie mi-ai întors spatele, pentru că nu m-am născut cu un titlu nobiliar.

Ruşinea cu care se luptase, dar pe care o purtase în toţi acei ani, începu să fiarbă în ea. Îşi apucă fustele cu putere.

„Crezi că trecutul te defineşte, Clara. A fost o decizie pe care altcineva a luat-o pentru tine. Adevărul este că un nemernic ţi-a furat totul şi te-a împins pe acel drum. Ai făcut ce ai fost nevoită să faci şi nu ar trebui să te ruşinezi din cauza asta”.

Clara îşi descleştă mâinile.

— Am fost o interpretă, spuse ea calm, îndreptându-şi cu mândrie umerii. Am fost o actriţă.

Iar acum era mândra patroană a unei afaceri. Poate că nu era chiar locul în care se afla în acel moment, dar – după cum punctaseră Henry şi Reggie – putea fi altul dacă îşi dorea ea.

— Tu ce erai, Terrence? murmură ea, gesticulând spre corpul lui puhav.

El înţepeni când ea începu să se plimbe în jurul lui.

— Erai un individ care îi ura pe nobili pentru că aveau ceea ce tu nu ai avut şi nici nu vei avea vreodată.

Fusese prea orbit ca să aprecieze averea şi siguranţa de care avea parte.

— Nu aş fi acceptat niciodată drept amant un bărbat atât de dezgustător, care nu se plăcea nici măcar pe sine însuşi.

Singurul semn că o auzise erau nările lui largi, prin care se vedea că respira precipitat.

— N-ai decât să arunci cu insulte, Clara. Sunt doar vorbe în vânt. Îşi îndreptă spatele şi veni mai aproape de Clara. Ai plătit pentru vorbele tale…

Clara înfruntase la viaţa ei bărbaţi mult mai solizi decât cel care stătea în faţa ei. Nu avea de gând să dea bir cu fugiţii.

— Ţi-ai pierdut cariera de actriţă. Ai pierdut cele 10.000 de lire.

Clara trase aer în piept. Presimţise că tot el fusese la

mijloc. Bunul-simţ ar fi spus că, odată cu trecerea anilor, ar fi trebuit să uite de acea răzbunare meschină. Numai că el nu fusese niciodată raţional sau întreg la minte. O pândise mereu. Aşteptând să-i dea o nouă lovitură.

— N-ai nimic de spus?

Clara îi zâmbi rece nebunului din faţa ei.

— Mi-ai luat totul, dar am triumfat!

— Ăsta e triumful tău? izbucni, ridicându-şi mâinile în aer şi făcând gesturi largi către locul drag pe care ea şi Reggie îl construiseră. Ai fost escrocată de economiile pe care le aveai. Apoi ai adunat ce resturi ai mai putut pentru acest loc. Îşi coborî braţele pe lângă corp. Şi l-ai pierdut şi pe ăsta, Clara.

Numai că nu-l pierduse. Văzuse acel loc drept începutul şi sfârşitul fiecărui vis pe care îl avusese. Numai că nu era aşa. Ea era capabilă să-şi reconstruiască viaţa. O mai făcuse şi era pregătită să o facă din nou.

Reggie avusese dreptate.

Şi Henry. El o ajutase să vadă acel lucru.

— Ia mai du-te dracului, Lowery!

Şi cu asta, Clara se pregăti să plece. Trecu pe lângă el.

Lowery întinse mâna şi o prinse de încheietură.

Clara icni.

— Dă-mi drumul, Terrence! şuieră ea, chinuindu-se să scape din strânsoarea neaşteptat de puternică.

— N-am terminat, şopti el, apropiindu-şi faţa de a ei. Nu decizi tu când se termină.

— Te asigur eu că s-a terminat!

Inima Clarei se opri când îl găsi cu privirea pe posesorul acelei voci.

Henry.

Se uită la el şocată.

Era o versiune şifonată şi neîngrijită a contelui veşnic stăpân pe sine.

Venea pe culoar cu paşi hotărâţi, cu privirea fixată pe Terrence. Când se apropie, Clara văzu furia care îi ardea în ochi.

— Dă-i drumul imediat! Dacă nu o faci, voi fi încântat să-ţi smulg mâna aia şi să ţi-o îndes pe gât!

Clara nu mai văzuse niciodată faţa aceea a lui Henry: nervos şi cu o privire care promitea moartea.

Pentru mine.

„De ce e aici?”

Chipul lui Terrance Lowery păli. O eliberă brusc pe Clara. Ea fugi imediat la Henry. El o studie scurt, apoi îşi întoarse atenţia către omul din faţa lor.

— Tu! şuieră Lowery.

Clara se uita nedumerită când la unul, când la altul.

— Vă cunoaşteţi?

O ignorară.

— Bineînţeles că exact nemernicul pe care încercam să-l omor s-a gândit să devină amantul singurei femei pe care mi-am dorit-o vreodată!

Lowery scoase un pistol din haină cu mai multă agilitate decât te-ai fi aşteptat de la un bărbat plin ca el.

Înjurând, Henry se puse în faţa Clarei.

— Încetează în secunda asta, spuse Clara ieşind de după Henry.

Pentru Dumnezeu, doar nu avea să-l lase să moară pentru ea!

— Clara!

— Vai, cât de emoţionant, rânji Lowery. Pur şi simplu emoţionant.

Îşi îndrepta pistolul când spre unul, când spre celălalt.

— E ciudat cum s-au unit aceste două evenimente importante din viaţa mea, nu? E ca şi cum universul a adus în acelaşi loc ceea ce iubesc şi urăsc cel mai mult pe lume.

Clara suspină.

— Tu eşti cel care a încercat să-l omoare pe Henry.

— Hm… Lowery o corectă: Nişte oameni pe care i-am angajat au încercat să-l omoare. Rânji ca o pisică ce tocmai a înghiţit un canar. Dar eu voi fi cel care îl va omorî pe Lord Waterson. Cel care vrea să înfiinţeze o poliţie care să-i suprime pe cei ce nu s-au născut cu un titlu nobiliar ilustru ca al lui. Care elaborează legi revoltătoare, care cenzurează

discursurile. Care e autorul unor legi ce interzic sclavia şi comerţul cu sclavi. Exact păcatul prin care Lowery îşi construise averile. Totul ca să asuprească masele. Să mă persecute pe mine.

Clara îşi ridică privirea spre Henry.

— Ai elaborat legi pentru abolirea sclaviei?

Era un om care elaborase legi nu pentru a controla, aşa cum credea Lowery, ci dintr-un profund simţ al moralităţii. Inima i se umplu din nou de dragoste pentru el.

Henry ridică din umeri.

— Pentru că nu e corect, spuse el, cu o privire de oţel îndreptată spre Lowery. Niciun om nu are dreptul să fie stăpânul altei fiinţe umane.

Cu câtă naturaleţe vorbise despre acea realizare! Altcineva s-ar fi gândit doar la profitul pe care îl putea scoase de pe spatele altora.

— Oricum, mi-aţi dat ocazia perfectă să mă răzbun pe amândoi în acelaşi timp. Cu cearta pe care aţi avut-o din cauza acestui loc… Lowery făcu un semn cu pistolul spre teatru. Mi-aţi pregătit scenariul perfect. Domnişoara Winters, curtezana hotărâtă, s-a enervat pe amantul ei, care i-a furat teatrul, iar într-un acces de furie l-a împuşcat. Dar am vorbit destul…

— Şi apoi ce se va întâmpla? întrebă Henry, apropiindu-se încet de Lowery. Crezi că domnişoara Winters va fi a ta? Chiar crezi că ar putea sta în preajma ta după ce ai comis o asemenea faptă?

Celălalt bărbat se opri.

— Va avea nevoie de protecţie. Cu timpul, mă va iubi aşa cum o voi iubi eu.

— Eşti nebun! strigă ea.

Henry îi aruncă o privire alarmată, dar ea îi ignoră cererea mută de a păstra tăcerea.

— Nu m-ai iubit niciodată, spuse ea cu un dezgust care ţâşnea din fiecare cuvânt.

O dorise pentru corpul ei şi pentru că avea senzaţia că prin ea putea intra într-o lume pe care ea o reprezenta.

— Ai vrut să mă controlezi şi prin mine să intri într-o

lume căreia nu o să-i aparţii niciodată, Terrance.

— Te-am vrut! strigă Lowery cu o voce ascuţită. Ştii prin câte am trecut în toţi aceşti ani pentru a te avea? Şi de data aceasta părea că eforturile mele au mers ca unse. Te-am văzut rămasă fără bani, apoi am văzut ordinul de interdicţie, şi asta ar fi trebuit să fie îndeajuns.

Henry înjură.

— Lucrezi cu Person.

— Aşa este, spuse Lowery fără măcar să se deranjeze să se uite spre Henry.

Dumnezeule, Lowery nu avea niciun fel de scrupule! Se uită la bărbatul care fusese în spatele atâtor mizerii de care se lovise în viaţă.

— Eşti un netrebnic lipsit de inimă, iar sufletul ţi s-a înnegrit de la comerţul cu carne vie. Vinzi oameni ca şi cum ar fi mărfuri! Aşa cum o văzuse şi pe ea: o marfă ce exista pentru plăcerea lui. Ce simţea ea nu conta. Mai degrabă aş muri de foame pe străzi decât să-ţi fiu amantă!

Ochii lui căpătară o strălucire diabolică. Ridică ţeava pistolului, o îndreptă spre pieptul Clarei şi trase piedica.

Henry ţâşni spre Lowery.

Împuşcătura se auzi ca un tunet.

— Nu! ţipă Clara.

Henry îl pusese la pământ pe celălalt bărbat cu un pumn plasat în maxilar. Îl lovi apoi în plină faţă. Îi sparse nasul. Zgomotul de os crăpat şi vaietele lui Lowery umplură sala. Henry continua să-l lovească, în timp ce din faţa acestuia zburau stropi de sânge.

Clara fugi spre ei.

— Henry, îi ceru ea. Henry!

Dar el parcă era posedat. Părul îi căzuse peste faţă în timp ce continua să-l lovească pe Lowery.

Auzi în depărtare un zgomot de paşi grei. Un om cât un urs îl ridică pe Henry de pe Lowery, care zăcea acum inconştient. Era Steele, soţul Opheliei Killoran.

Umerii ei se lăsară, în timp ce Steele îl trăgea pe Henry.

— S-a terminat, Waterson, îi spuse el.

El se ridică în picioare.

— Henry! ţipă ea.

Alergă spre el şi i se aruncă în braţe.

El icni şi se clătină sub greutatea ei.

— Ai venit pentru mine, îi şopti ea la ureche.

Braţele lui o cuprinseră şi o traseră mai aproape.

— Bineînţeles că am venit, spuse el gâfâind. Te iubesc. Şi îmi pare atât de…

Ea îi sărută acea scuză de pe buze.

— Nici să nu îndrăzneşti să-mi ceri scuze!

Genele lui dese se lăsară în jos.

— Am greşit.

— Da, dar acea unică greşeală nu anulează tot binele pe care mi l-ai făcut şi toată fericirea pe care mi-ai adus-o. Te iubesc!

Henry se lăsă pe un genunchi. Clara îşi acoperi gura cu palma.

— Ce ai de gând să…

— Clara Winters, vrei să te căsătoreşti cu mine? Îmi permiţi să-mi petrec restul vieţii încercând să-ţi aduc numai bucurii şi să nu te tachinez…

— Da! strigă ea. Pe vremuri, nu s-ar fi considerat demnă de o viaţă de contesă. Dar, cu ajutorul lui, îşi descoperise propria valoare. Vreau!

— Nu te tachinez, continuă el, cu o voce din ce în ce mai stinsă, pentru că nu sunt foarte amuzant.

— Şi totuşi, eşti. Tu…

Henry îşi duse o mână într-o parte.

Fericirea ei se stinse brusc.

— Dumnezeule, Henry, ai fost împuşcat!

— Sunt bi…

Încercarea de a o linişti se termină brusc. Henry îşi dădu ochii peste cap şi leşină.

Capitolul 26

Primul lucru pe care Henry îl conştientiză fu durerea care îi pulsa înnebunitor în cap. O vibraţie dureroasă îi cuprinsese scalpul şi tâmplele.

„Mor…”

Se întâmpla din nou.

Apoi îşi aminti: băuse o sticlă cu coniac şi apoi whisky.

Ah, se părea că de data asta se omora cu propriile mâini. Numai că, deşi nu ştia foarte multe despre alcool şi efectele consumului excesiv de tărie, nu înţelegea de ce îl durea şi într-o parte a corpului. Se hotărî să nu mai bea alcool. Nici cel mai fin şi mai vechi coniac franţuzesc nu merita acele efecte pe care i le dădea mahmureala.

Dar mai era ceva în neregulă. Ceva ce îi scăpa.

Ce era?

Henry se chinui să deschidă ochii şi privi în întunericul ca de cerneală. O linişte totală îmbrăca încăperea în care se afla. Tresări şi închise din nou ochii, încercând să ignore durerea de cap de la prea multă linişte.

Apoi îşi aminti: Lowery, Clara.

Deschise larg ochii.

— Te-ai trezit!

Vocea aceea frumoasă şi atât de dragă lui îl umplu de emoţie.

— Ai leşinat!

— Trebuie să te informez că eu nu leşin niciodată.

Ea îi zâmbi.

— Trebuie să te informez că îţi găseşti cele mai proaste momente pentru a te ţine de glume, milord.

Îi mângâie obrazul.

— Eşti sigură că nu am început să fac glume mai bune?

— Doar puţin, cedă ea. Ceea ce spune multe despre cât de slabe au fost încercările tale anterioare de a mă tachina.

El se uită prin cameră.

— Unde…

— Cei din familia ta? I-am asigurat că te voi veghea şi îi voi anunţa când te trezeşti.

Henry se holbă la ea. Era ceva ce îi ascundea.

— Şi mama mea a fost de acord să plece din cameră?

Clara îşi muşcă buza.

— S-ar putea să-i fi sugerat să părăsească încăperea până când te trezeşti.

În ciuda durerii agonizante care îi pulsa în răni, Henry zâmbi amuzat.

— Am senzaţia că nu-mi spui chiar tot…

— Tot repeta „Va muri, va muri”. Şi, considerând că nu e cel mai bun lucru pe care să-l audă un rănit, am decis că ar fi mai bine ca mama ta să stea în altă parte.

— Şi chiar a plecat? întrebă el surprins.

Preocuparea mamei lui pentru continuitatea titlului de Waterson întrecea orice, probabil chiar şi grija pentru sănătatea fiului ei.

— S-ar putea să fi pus la cale, alături de surorile tale, să o distrag. Mai precis, Lila s-a prefăcut foarte afectată şi a cerut ca mama ta să stea cu ea.

— Foarte isteţ lucrat, murmură Henry aprobator. Sunt convins că tu eşti singura care o poate manipula pe mama, eşti ca un maestru de şah care găseşte mereu soluţiile cele mai bune.

Henry se mişcă în pat. Gestul acela îi provocă un val crunt de durere. Gemu şi încercă să se concentreze asupra respiraţiei.

Clara tresări, uitând de atmosfera relaxată de până atunci.

— Voi trimite după doctor…

— Nu, o opri el. Nu vreau şi nici nu am nevoie de un doctor.

Nu încă. Deocamdată nu o voia decât pe femeia de lângă el. Şi liniştea din jur.

— Stai jos, Clara, îi ceru el.

Imediat ce se aşează, faţa ei se schimonosi. Îşi îngropă capul în mâini.

— Nu, murmură el, chinuindu-se să se ridice. Ce s-a întâmplat?

Lacrimi din partea ei?

— Stai jos, Henry, spuse ea cu faţa încă acoperită de palme.

Trebuia să fi fost nebun să ignore comanda ei, pronunţată pe un ton ameninţător.

— Sunt bine, Clara.

— *Nu* eşti bine. Ai fost împuşcat. Te-ai pus între mine şi glonţ.

Lacrimile continuau să-i cadă pe obraji.

— Ţi-ai riscat planurile politice şi propria viaţă… pentru mine.

— Şi aş face-o din nou oricând, spuse el fără să clipească.

Clara suspină.

— Nimeni niciodată nu a crezut că viaţa mea valorează ceva, dar tu… Tu ai fi renunţat la propria viaţă… „Pentru mine”.

Nu spusese acele ultime două cuvinte, dar era ca şi cum le rostise.

Henry simţi cum i se strânge inima. Ea merita să ştie cât de specială era. Merita să aibă o viaţă în care să fie apreciată şi iubită.

— Te iubesc, spuse el blând.

Cum nu-şi dădea seama cât de mult însemna ea pentru el?

Lacrimile Clarei continuară să curgă.

— Sângerai, Henry. Sângerai. Şi tot te-ai luptat cu el!

Cu toată durerea pe care o simţea, Henry nu se putu abţine să nu glumească.

— Destul de impresionant, nu? spuse el, într-o încercare de a-i alunga tristeţea. Pentru un conte scorţos şi înfumurat…

Clara lăsă mâinile să-i cadă în poală şi se uită la el.

— Tot nu sunt amuzant?

— N-nu, suspină ea din nou. Am crezut că vei… muri, Henry, spuse ea printre lacrimi.

— Oh, Clara, rosti el blând, împreunându-şi mâna cu a ei.

Îi ridică degetele la gură şi îi sărută pielea sensibilă de

la încheietură.

— Chiar nu vezi?

Ea se uită la el cu ochi întrebători, plini de lacrimi.

— Fără tine n-am niciun motiv să trăiesc. Nu există fericire. M-ai transformat într-un om mai bun şi am simţit că pot ajunge să fiu demn de tine. Eu…

Sprijinindu-se cu un genunchi în saltea, Clara se aplecă şi îl sărută.

— Te iubesc, îi şopti ea pe buze, în timp ce respiraţiile li se împleteau.

— Am visat cumva că mi-ai acceptat cererea în căsătorie?

Clara îşi miji ochii.

— Încerci cumva să-ţi retragi propunerea, milord? îl tachină ea.

Clara făcu o pauză. Henry îi simţi ezitarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cercetându-i faţa.

— Dar… fiica lui Lord Person? întrebă ea ezitant.

Clara tot nu înţelegea cât de mult însemna ea pentru el. „Vreau să-mi petrec restul vieţii arătându-i asta…”

— Am făcut o vizită la reşedinţa familiei Person. Eram beat şi răvăşit.

— Tu?! zâmbi Clara.

— Oh, da! Şi nici domnişoara, nici mama ei nu au fost încântate să mă vadă în starea aceea.

— Fiica lui Lord Person te-a refuzat? *Pe tine?*

— Da, dar, ca să fiu cinstit, am cerut-o după ce a leşinat, spuse el sec. Presimt că nu mai pot conta pe voturile lui Person.

De fapt, ştia cu siguranţă.

Clara se posomorî.

— Forţa ta de poliţie, murmură ea…

Privirea Clarei coborî spre pieptul lui.

Da, acel vis se risipise… Pentru moment.

— Tot ce ştiam, spuse Henry cu o grimasă, tot ce înţelegeam erau parlamentul şi elaborarea de legi. Nu mi-am putut ajuta sora…

Clara încercă să protesteze, dar Henry nu o lăsă. Avea

nevoie ca ea să înţeleagă.

— În mintea mea, eşuasem şi aveam nevoie să realizez ceva prin care să-mi ispăşesc greşelile. Am permis scopului să scuze mijloacele. Henry îi mângâie obrazul. Până când tu mi-ai arătat adevărul.

— Adevărul? şopti ea.

— Să iubeşti o persoană nu înseamnă să o controlezi. Totul se rezumă la a o iubi şi a o sprijini. La un moment dat, renunţase să interacţioneze cu familia lui şi se concentrase doar asupra asigurării bunăstării. Şi nu sunt dispus să-mi sacrific onoarea pentru a-mi susţine aspiraţiile politice, oricât de benefice ar fi acele legi.

Spre deosebire de Person, care îşi vânduse sufletul pentru a cimenta o afacere cu un negustor de sclavi precum Lowery. Cât de aproape fusese să devină precum vicontele!

Buzele Clarei tremurară.

— Şi asta o spune unul dintre cei mai grozavi membri ai parlamentului.

— Niciun vot şi nicio lege nu sunt mai importante decât tine, spuse el solemn.

Cu puţin timp în urmă, acela era singurul lucru de care îi păsa. Cât de goală fusese viaţa lui înainte să o întâlnească pe ea!

Clara trase aer în piept.

— Mai e problema teatrului meu…

Henry ridică din sprâncene, mirat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ce e cu el?

— Tot vreau să conduc propria afacere şi să asigur locuri de muncă pentru oamenii din estul Londrei. Nu vreau să renunţ. Vreau totul. Clara făcu o grimasă. Dar, dacă mă căsătoresc cu tine, ar fi cam neobişnuit… Nu căsătoria, deşi nici aceea nu e convenţională, având în vedere fostul meu statut şi…

Henry îi puse un deget pe buze, oprind-o.

— Clara, spuse el calm, chiar crezi că ţi-aş cere să renunţi la visurile tale şi la afacerea ta?

Ea se uită la el acuzator.

— Ai dreptate, murmură el. Henry cel de dinainte ar fi avut ceva probleme cu o soţie… neconvenţională.

Ea se strecură lângă el în pat.

— Dar noul Henry?

Îşi apropie buzele de ale lui, aproape atingându-le, dar fără să-l sărute.

— Noul Henry vrea soţia pe care o are… Te vrea pe tine. Nimic altceva.

Şi, coborându-şi capul, o sărută.

Sfârşit